

Brev från Cosmos

Det finstilta

Villkor

Genom att läsa den här texten eller få den uppläst har du inte gått med på någonting alls. Vi uppmanar till måttlig motion, gott te, mer kakor och en positiv inställning. I händelse av vadsomhelst är alla i redaktionskommittén kroniskt oskyldiga (botemedel mot detta är ej att vänta). För övrigt anser vi inte att Kartago behöver förstöras. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Mauris elementum rhoncus arcu. Nam aliquet, erat nec tincidunt ultricies, arcu felis tincidunt quam, id tincidunt mi urna eu diam. Phasellus eget diam eu sapien faucibus blandit ac nec nibh. Praesent in facilisis justo. Phasellus et nibh vitae ante pretium rhoncus. Vivamus aliquet massa eget tortor blandit commodo. Suspendisse viverra interdum purus, et porttitor mauris dictum et. Nam ut nibh non risus cursus pulvinar eu sed neque. Nunc sagittis porttitor fringilla. Sed sagittis ipsum nisi, nec blandit sapien sodales at. Praesent elementum dictum sapien, sed interdum tellus ultricies non. Quisque vel varius justo, ac mollis turpis.

Redaktionskommitté

Bakom den här publikationen ligger ett antal engagerade entusiaster på lur och väntar — titta bakom skärmen så kanske du ser någon av dem. I alfabetisk ordning är Patrik Centerwall, Peter Bengtsson, Sandra Petojevic och Louise Bengtsson Rylander alla något i överkant entusiastiska. Vi hoppas ni har mycket nöje av vår novelltidsskrift!

Upphovsrättsinformation

Novelltidsskriften "Brev från Cosmos — volym 2", ansvarig för utgivningen är redaktionskommittén. Inkluderade verk © respektive upphovspersoner.

- Framsida: Tentakler © 2007 Katja Lindblom, bild komponerad av Peter Bengtsson
- Novell: Mörkret i Mogadishu © 2016 Pål Eggert
- Novell: Revan © 2016 Anna Jakobsson Lund
- Novell: Odlas med Orpmgorp © 2016 Alf R. Yngve
- Novell: Det föll från skyn © 2016 Marcus Olausson
- Novell: Alpha & Omega © 2016 Erik Odeldahl
- Novell: Natramn © 2016 Liv Vistisen-Rörby
- Novell: Huset på Syrenholmen © 2016 Susanna Björnberg
- Essä: Tentakler i rymden: Lovecrafts rymdvarer © 2016 Martin Andersson

Utgivning

Publikationsdatum 2016-11-19
Göteborg, Sverige

Innehåll

Det finstilla.....	2
Villkor.....	2
Redaktionskommitté.....	2
Upphovsrättsinformation.....	2
Förord.....	4
Författarpresentationer.....	5
Anna Jakobsson Lund.....	5
Susanna Björnberg.....	5
Martin Andersson.....	6
Liv Vistisen-Rörby.....	6
Pål Eggert.....	7
Erik Odeldahl.....	7
Marcus Olausson.....	8
A.R. Yngve.....	8
Mörkret i Mogadishu.....	9
Revan.....	21
Odla med Orpmgorp.....	32
Det föll från skyn.....	34
Alpha & Omega.....	41
Nattramn.....	59
Huset på Syrenholmen.....	63
Tentakler i rymden: Lovecrafts rymdvarelser.....	68
Bokrecensioner.....	73
The Incurable av Harriet Dumont.....	73
Kalldrag av Markus Sköld.....	74
Med hjärtat i halsgropen av Elin Niklasson.....	75
Drakhornet av Oskar Källner.....	76
Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy.....	77
Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening.....	77
Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap.....	77
Steampunk Göteborg – För de steampunkintresserade.....	78
West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk.....	78
Kalendarium.....	79
Adjöss och tack för fisken.....	80

Förord

Vi har alltid undrat vad som lurar i skuggorna. Eller rättare sagt – vilka som lurar i skuggorna. Långt tillbaka genom mänsklighetens historia finns alla dessa berättelser om de andra, om fantasifulla väsen och varelser. Som kanske hotar oss, som kanske skyddar oss. Men som inte är som oss; varelser som kanske alltid har levt sida vid sida med oss eller kanske kommer från en annan planet eller en annan dimension. I den fantastiska litteraturen har dessa olika sorters varelser alltid varit ett givet inslag, och inte minst har det varit en viktig ingrediens i science fiction och skräck.

I science fiction handlar det främst om varelser från andra planeter och frågeställningar om hur vi människor hanterar ett sådant möte. I skräck så är det varelserna vi inte förstår, varelserna som på något sätt hotar oss.

Men i båda fallen handlar det väldigt mycket om att vi tittar in i en spegel och ser oss själva ur en annan synvinkel. Och det är därför det är ett tema som aldrig blir gammalt, ett tema där det alltid går att hitta nya vinklar.

I detta det andra numret av Brev från Cosmos är vi extra stolta över att få presentera sju utmärkta nyskrivna noveller på temat varelser. Varelser som kommer att skrämma er, göra er nyfikna och kanske fundersamma.

Och eftersom vi i redaktionen är lite smått tentakeltokiga är vi också glada över att Sveriges ledande expert på HP Lovecraft har skrivit en presentation av de olika varelserna som figurerar i skräckmästarens historier.

Vi önskar er mycket nöje och trevlig läsning när ni ger er i kast med detta, det andra numret av Brev från Cosmos.

- Patrik Centerwall

Författarpresentationer

Anna Jakobsson Lund

Anna Jakobsson Lund är dystopiförfattare med en förkärlek för glesbygd och att spegla dagsaktuella frågor genom fantastik. I höst är hon aktuell med tredje delen i trilogin om *Systemet*, *Enda vägen*, som kom i september, och översättningen av den första delen, *Article Three*, som släpps internationellt i december. Anna driver förlaget Annorlunda förlag och har deltagit i flera antologier.

Foto: Petra Berggren

Websida: www.annorlundaforlag.se

Facebook: [Anna-Jakobsson-Lund](https://www.facebook.com/Anna-Jakobsson-Lund)

SF-Bok: [Böcker hos SF-bokhandeln](#)

Till den här samlingen har Anna bidragit med novellen [Revan](#).

Susanna Björnberg

Susanna Björnberg föddes 1984 och jobbar till vardags i Science Fiction-bokhandeln i Göteborg. Hon har skrivit i många år och skrev sin första färdiga roman 2008. Sedan dess har det blivit många noveller, två fristående skräckromaner, en chick lit och en deckarserie som i skrivande stund väntar på att bli utgivna.

När hon inte skriver sysselsätter hon sig med improvisationsteater, gör några tafatta försöka att leka konstnär och läser tecknade serier. Helt utan att skämmas.

Websida: [Enter Slöinge](#)

Facebook: [Susanna Björnberg](#)

Till den här samlingen har Susanna bidragit med novellen [Huset på Syrenholmen](#).

Martin Andersson

Martin Andersson räknas som en av Sveriges ledande experter på författarna HP Lovecraft och Lord Dunsany. Martin har varit inblandad som faktagranskare i en stor andel av de senaste årens Lovecraftutgivning och har korrekturläst Barnes & Nobles samlade utgåva av Lovecrafts produktion. Han var också en av fakta-konsulterna vid nyöversättning av *Lord of the Rings*.

Till den här samlingen har Martin bidragit med uppsatsen [*Tentakler i rymden: Lovecrafts varelser*](#).

Liv Vistisen-Rörby

Liv Vistisen Rörby är en skräckälskande nörd som tillbringar större delen av tiden med att plugga genusvetenskap och spela improvisationsteater och det som blir över med att hitta på groteska allegorier för livet och allt som är läskigt. Sedan 2013 har hon spottat ur sig noveller, vunnit fantastiknovelltävlingen (en hel gång) och blivit utgiven i lite antologier.

Världen är smutsig, sexig och vacker och det är den känslan som Liv försöker att kanalisera i sitt skrivande, även om det oftare blir mer av det tidigare än de senare. Hon har valt att inte analysera detta.

Livsfilosofi: ”Är det farligt eller går det att äta?”

Websida: [*Spöken och hjärtlösa svin*](#)

Till den här samlingen har Liv bidragit med novellen [*Nattramn*](#).

Pål Eggert

Pål Eggert debuterade med *Ars Moriendi – konsten att dö* 1998. Hans andra roman, *De döda fruktar födelsen*, gavs ut av Järnringen 2010. Hans tredje roman *Borde vara död* gavs ut på Styxx Fantasy 2013 och under 2017 kommer *Dödfödd* på Swedish Zombie. Pål Eggert skriver ” i den blodiga skärningspunkten mellan fantasy, skräck och socialrealism”.

Förutom skrivandet arbetar Pål inom social resursförvaltning med missbrukare och andra som tidigare varit hemlösa. Han bor med sin familj i Göteborg.

Websida: varldenskabrinna.blogspot.se

Facebook: [Pål Eggert](#)

SF-Bok: [Böcker hos SF-bokhandeln](#)

Foto: Anna-Karin Fagerlund

Till den här samlingen har Pål bidragit med novellen [Mörkret i Mogadishu](#).

Erik Odeldahl

Erik Odeldahl tycker att världen blir lite roligare om man lägger till monster. Faktum är att nästan allt han skriver är en variant av konceptet "X, fast med monster", där X kan vara allt från klassiska sjörövare, till nutida spioner eller förortsföräldrar. Monster är intressanta och realism är tråkigt. När han inte skriver arbetar Erik med virtual reality-spel på sitt företag Fast Travel Games, eller spelar musik med sitt band Moment 23.

Websida: odeldahl.se

Instagram: [@erikodeldahl](#)

Twitter: [@erikodeldahl](#)

Foto: Mattias In de Betou

Till den här samlingen har Erik bidragit med novellen [Alpha & Omega](#).

Marcus Olausson

Marcus Olausson trivs bäst med att skriva berättelser om det otäcka och okända, vare sig det rör sig om fantasy, skräck eller science fiction.

Hans fantasyserie *Serahema Saporium* är en episk berättelse om hur en hjälte formas av både yttre och inre omständigheter till något som i slutändan inte nödvändigtvis blir helt positivt.

I novellformatet har han skrivit både steampunk och skräck och kom på delad förstaplats i Bortom portalens novelltävling med sitt bidrag "Sjung kära syster".

För närvarande skriver han på boken *Drömverk* som är ett välgörenhetsprojekt i Fantastikhjälpens regi, ett initiativ som Marcus startat för att bidra med något positivt till världen och samtidigt främja integration och lusten att läsa och ta del av historia. Läs gärna mer på www.fantastikhjalpen.se eller besök Marcus egen författarblogg

Foto: [Magnus Bergström](#)

Websida: [Overkligheter](#)

Twitter: [@Bumleby](#)

SF-Bok: [Böcker hos SF-bokhandeln](#)

Till den här samlingen har Marcus bidragit med novellen [Det föll från skyn](#).

A.R. Yngve

A.R. Yngve föddes 1969 i Göteborg och verkar ständigt återkomma till denna stad på ett eller annat vis.

Han har ritat och skrivit serier, skrivit och framfört ståupp-komedi, skrivit en radioserie åt NRK (som faktiskt sändes), skrivit noveller som publicerats i Kina (tre gånger), och har fått ett otal noveller och romaner publicerade i Sverige -- dessutom har han själv gett ut flera romaner på engelska. Och så har han gjort fler dataspel än han kan hålla räkning på.

A.R. Yngve väntar fortfarande på ett genombrott. Är han missförstådd, eller bara för tjurskallig för att ge upp?

Websida: aryngve.com

Blog: aryngve.blogspot.se

Till den här samlingen har Alf bidragit med novellen [Odlå med Orpmgorp](#).

Mörkret i Mogadishu

Pål Eggert

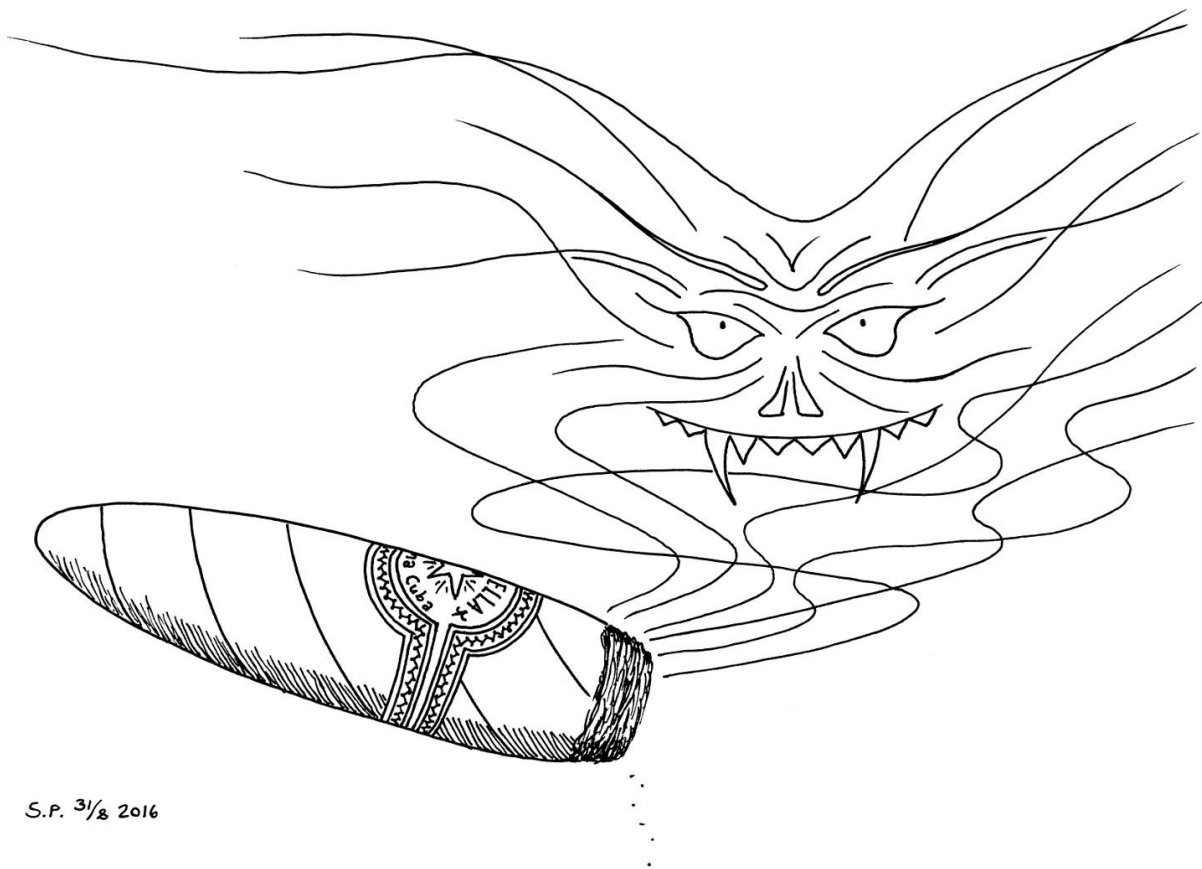

Illustration: Sandra Petojevic

Sebastian kom att tänka på gamla dansfilmer i technicolor med Gene Kelly när han såg Fahmi dansa med lyktstolpen. I de gamla filmerna var det helt naturligt att Gene Kelly plötsligt började sjunga och dansa mitt på gatan, och använde omgivningen som hjälpmedel i sin spontana koreografi. Och vad man än tyckte om skådespelarens dans så kunde han sina saker. Fahmis dans med lyktstolpen gav mest intryck av att han gick på droger. Vilket han förstås gjorde.

Sebastian hade sett honom genom kontorsfönstret på Lundbygården. Det var ett boende för dem som var utestängda från den vanliga bostadsmarknaden. De flesta som bodde där var missbrukare, småkriminella eller psykfall. Och män.

Sebastian bestämde sig för att gå ut för att möta Fahmi. Han tyckte det var bäst att få upp den somaliske mannen till hans rum så snabbt som möjligt. Helst utan att han ramlade i trappan. Fahmi avslutade sin dans med lyktstolpen utan några ceremonier och vinglade bort mot Sebastian som höll upp dörren.

”Hur är läget?” frågade han.

Fahmi granskade misstroget Sebastian med hakan höjd. Till slut sa han:

”Jag förstår inte – din slang.”

Betoningen låg på de två sista orden. Sebastian skrattade åt det komiska i hur somaliern vände på rollerna och förvandlade Sebastian till den som inte talade korrekt svenska. Fahmis

ansiktsuttryck sprack upp en aning, men istället för att själv skratta flinade han bara överlägset och tillfogade:

”Do you live here?”

Sebastian log till svar och tänkte att Fahmi ägnade sig åt socialt hamnskifte. Drogerna förvandlade honom för några timmar till något annat – en infödd varelse som hade bostad och kunde språket.

Sebastian trodde inte att somaliern kunde ta så mycket droger att han glömde bort hur det verkligen förhöll sig: att han hade en bostad, när Sebastian hade ett hem. Att det sociala biståndet som betalades ut för att Fahmi fick bo på Lundbygården till en del utgjorde Sebastians lön medan Fahmi själv saknade arbete. Att Sebastian var Fahmis kontaktman.

Fahmi promenerade in. Sebastians kollega Ann-Sofie hade också sett dansen med lyktstolpen och väntade i dörren till kontoret. Fahmi hejdade sig, och kungjorde sedan med högstämd röst:

”Jag. Har. Pippat.”

Han såg från Sebastian till Ann-Sofie och tillbaka igen. Sedan fortsatte han uppför trapporna mot sin lägenhet med en stil som antydde att en röd matta som bara han kunde se var utlagd. Sebastian mötte Ann-Sofies blick. Hon höll sig också för skratt.

* * *

När Sebastian besökte Fahmi i hans bostad var mannen som dansat med lyktstolpen som bortblåst. Dr Jekyll och Mr Hyde. Som nykter var han en blyg och försynt man. Berusningen krönte honom till härskare över alla andra. Två varelser i samma kropp.

Sebastian hade fortfarande svårt att bestämma sig för om han skulle kalla bostaden för lägenhet eller rum. Lägenheter lät bättre, mer vuxet och självständigt, och det var den känslan han ville förmedla till dem som flyttade in. Men rum var närmare sanningen. Köket var rudimentärt, toaletten fanns på svalen och delades med de andra hyresgästerna på samma våningsplan medan duschen fanns i källaren.

”Min pappa köpte begagnade lyxbilar från Dubai”, sa Fahmi. ”Sen sålde han dem vidare.”

”Men han är kvar i Somalia”, sa Sebastian.

Fahmi nickade långsamt. Hans ansiktsuttryck såg drömskt ut. Drömde sig tillbaka.

”Alla är kvar där”, sa han. ”I Mogadishus mörker.”

”Men det är väl en storstad? Upplyst på natten.”

”Vissa stadsdelar har blivit spökliknande. Man går inte gärna där. Det lyser i fönstren, men ute på gatorna är mörkret så djupt och kompakt. Något som hänger över en tillsammans med mörkret. Något som vill oss ont.”

”Det är kanske för att det varit så mycket krig där ...”, försökte Sebastian, men kände sig vilsen i samtalet. Föräldrarna hade kommit från Finland med en ballast från inbördeskrig och invasioner, men det var ändå från en annan tid, i ett annat land.

Sebastian undrade om Fahmi kände skuld gentemot släkten. Det kunde inte vara så roligt att ringa hem och berätta att man inte ens fixade att ordna en egen lägenhet. Eller ljuga om att man hade ordnat det.

”Hur är det att lämna kvar alla där och vara själv här?”

Fahmi såg så länge under tystnad på Sebastian att han undrade om somaliern förstått vad han sagt.

”De hjälpte mig hit, och här sitter jag”, sa Fahmi med uppgiven röst och såg sig omkring.

Sebastian följde hans blick. Såg varje vägg som Fahmi hyrde i andra hand från kommunen. Bara ett minimum av medborgarskap.

”Vad ville du bli när du var ung då?”

Fahmi såg glad ut på ett tankfullt sätt.

”Jag tänkte bli läkare.”

Drömmen om ett statusyrke. En far som sålde lyxbilar från Dubai. Även om de var begagnade måste de ha varit attraktiva. Kommit lastade med en känsla av lyx och framgång. Framtid. Fahmi hade trott mer om sig själv, om sitt liv. Inte varit förberedd på att falla ut ur hemlandet. Falla ner till botten i det nya landet.

”Vad tänker du om framtiden nu?”

Fahmi satt bara tyst. När han talade svarade han inte på frågan:

”Jag hade en fru. Barn. De finns kvar ute i Angered.”

”Har du någon kontakt med dem?”

”Jag spelade fotboll med min son förra veckan”, sa han och lyste upp. ”Men jag måste ringa när jag ska träffa honom, och han får komma till mig. Jag är förbjuden att komma dit.”

Förbjuden? tänkte Sebastian. Hade ex-frun förbjudit honom? Eller hade en domstol utfärdat kontaktförbud? I så fall hade han trakasserat eller hotat henne. Under förhållandet eller efter. Eller i båda fallen. Kanske hade han misshandlat henne. Försökt hejda sitt fall mot botten genom att slå ner någon som var ett par steg nedanför honom själv.

Sebastian betraktade den närmast blyge mannen framför sig. En som vägde sina ord. Tillbakadragen. Stillsam. Lite hopkurad. Något kuvat. Men den som kuvades på ett ställe måste kuva på något annat. För att upprätthålla balans. Hade någon annan fått betala för hans balans? Betalat dyrt?

”Har du fler barn?” sa Sebastian. Han ville locka Fahmi att säga mer om besöksförbudet.

Frågan verkade väcka något hos Fahmi som gjorde att hans inbundenhet imploderade vidare in i missnöje. Hans mungipor föll och drog med sig pannan så att den rynkades.

”En dotter. Men hon har gjort något hemskt.”

Så spännande, tänkte Sebastian, men högt sa han:

”Så tråkigt. Vadå?”

”Hon har pippat”, sa han och begravde ansiktet i händerna.

Sebastian mindes hur Fahmi med övertydlig stolthet deklarerat att han själv pippat för bara några dagar sedan. Sebastian hade växt upp i en miljö där Gud vikt sig som sakral origami kring sexualiteten. Fahmis beklagande över dotterns bristande vandel väckte minnen av hur Sebastian själv kämpat emot tendensen till dubbelmoral. Varje gång han läste om Potifars hustru som hämnades Josefs avvisande med att anklaga honom för våldtäkt, Delilahs svek när hon fick Simson att berätta hemligheten bakom sin styrka, eller Femte Moseboken där det stod att en kvinna skulle stenas om hon var tyst under en våldtäkt som ägde rum i staden. Sebastian hade varit tvungen att hålla sin moral i stränga tyglar så att den inte delade sig i två, som en ryggradslös amöba. Och här satt han framför en man som själv inte hade minsta problem med att skryta om att han fått ligga ena dagen, och vara gråtfärdig nästa dag för att en kvinna gjorde det.

”Men vad har du själv gjort?” sa Sebastian.

Fahmi ögon smalnade.

”Vad har du gjort?” frågade han tillbaka, med betoning på ”du”.

Sebastian ryckte på axlarna. En regel för män, en annan för kvinnor. Som om de var två avlägset besläktade varelser med väsensskilda behov.

”Om din dotter inte får pippa får väl inte du det heller? Du är väl skild?”

”Det var min fru som skildes ...”, sa Fahmi som om han protesterade mot det.

”Var det hon som fick domstolen att utfärda besöksförbud?”

Fahmi såg förundrat på Sebastian.

”Nej, det var hennes släkt som förbjöd mig ...”

Sebastian tänkte att Fahmis före detta fru tillhörde en klan som var så pass stark att den kunde skrämja bort honom från Angered. Kanske hade klanen många, och sammansvetsade, medlemmar. Kanske hade de vapen och var inte rädda för att bruka dem.

* * *

Sebastian rökte inte någon morgoncigarett. Hade aldrig gjort. Det enda han rökte var cigarrer. Egentligen var det ett maskerat brännoffer. Ibland offrade han sprit också. Maskerade dryckesoffret med att dricka upp det själv. Som en av häxorna han initierats av sa:

”San Simón rökte alltid cigarr när han helade folk – och vid särskilt allvarliga fall tog han sig en sup.”

Sebastian satte sig upp i soffan han sov på och såg på det lilla altaret till San Simón i bokhyllan. En statyett föreställande en man i kostym, med revolver på höften och spritflaska i handen. Ett skyddshelgon för de fattiga och desperata. En gammal mayagud som nödtorftigt maskerat sig till folkhelgon och låtit sig smugglas ut ur Guatemala till Sverige. Men det var inte bara behagligt att åkalla ett helgon med cigarr och sprit, utan berusningsmedlen visade även Sebastian vägen till den värld som gömdes i ockulta skuggor, och gav honom förmågan att hantera det övernaturliga.

Sebastian steg upp, drack kaffe och klädde sig. Han gick ut till toaletten som han delade med grannarna på samma våningsplan. Sedan gick han ner i källaren och duschade. I dag skulle han jobba kväll.

När han väl kom till arbetet kände han av stämningen direkt när han träffade sina arbetskamrater. Han satte sig ner och såg frågande på dem.

”Det är Fahmi”, sa Ann-Sofie.

Sebastian såg från Ann-Sofie till Lois. Bestämda ansiktsdrag.

Lois berättade om hur Fahmi kommit hem full. Han hade gått ut i allmänrummet och tagit kaffe. Börjat domdera om sin dotter och före detta fru. Det hade bara varit ett par andra boende där som suttit och tittat på TV, men de hade visat sin irritation med all tydlighet. Ilskna kommentarer som Fahmi ignorerade. Lois hade gått ut i allmänrummet och pratat med honom. Pekat på den lilla skylten som hängde på ett av skåpen i köksdelen, och som förkunnade att man inte fick vistas där när man var onykter. Fahmi hade sett ner på henne – inte bara på det sättet man gör när man är längre än någon – och sagt åt Lois att hon inte hade något att säga honom. Sedan hade han drämt näven i skylten.

Lois hade fingrat på larmet kring halsen och känt sig som resterna av skylten när de trillade ner på diskbänken. De andra boende som suttit och tryckt framför TV:n hade börjat ropa om negerjävel. Lois kände att situationen höll på att glida henne ur händerna, och innan Fahmi hann

svara på tillmälena vinkade hon åt honom att följa med henne ut ur allmänrummet. Kanske kände han att han markerat sin oavhängighet tillräckligt tydligt, kanske förstod han någonstans att han med sin långa, smala och inte särskilt muskulösa kropp skulle vara ett lätt byte för de andra männen i lokalen. Lois hade i alla fall fått honom att följa efter henne in på kontoret.

Och vänt ryggen åt honom.

Knappt hade Lois vänt bort blicken från Fahmi förrän hon kände en hand dyka in mellan hennes ben bakifrån. Ingen liten klapp på rumpan, utan in mellan benen där fingrarna grep tag som en grävskopa. Lois hade agerat på ren instinkt, vänt sig om till hälften och slagit till med knytnäven rätt i Fahmis ansikte. Hon hade vrålat åt honom att försvinna, och Fahmi hade vänt sig om och skyndat ut på en gång. Försvunnit ut ur huset.

”Jag slog honom men det struntar jag i”, sa hon och såg på Sebastian ovanför glasögonen. ”Det var en ren reflex.”

Sebastian nickade bara. Formellt sett hade hon kanske begått ett tjänstefel, men han var inte den som skulle gola ner henne för det.

”Så vad ska vi göra?” sa Sebastian. ”Han har ofredat personalen. Man skulle kunna se hans slag mot skylten som ett hot. Ska vi skriva ut honom? Byta lås på en gång?”

Sebastian tyckte inte om att skriva ut de klienter han var kontaktperson för. Oavsett vem det rörde sig om lyckades han alltid finna något att gilla hos dem, i olika hög grad. Han ville att de skulle klara sig. Gå vidare mot en bättre framtid. Men Fahmi hade hotat en kollega. Och ofredat henne. Han tänkte på hur han själv vid ett par tillfällen blivit slagen och varit i slagsmål med boende. Påtända och galna. Dragit dem inför domstol. Var det värre än det Fahmi gjort mot Lois?

”Vi tänkte att vi gör en planerad utskrivning”, sa Ann-Sofie. ”Om han sköter sig.”

Sebastian nickade. Planerad utskrivning innebar att de arbetade tillsammans med socialsekreteraren för att Fahmi skulle flytta någonstans så snabbt som möjligt.

”Jag pratar med honom och förklarar att han kan flytta i lugn och ro om han tar det lugnt. Men om han flippar så åker han ut på röven.”

”Han kanske inte förstår din slang”, sa Ann-Sofie och log ironiskt.

”Jag får vårda mitt språk.”

* * *

Det dröjde innan Sebastian fick tag i Fahmi. Han lyckades glida in och ut ur huset utan att träffa någon av personalen under några dagar. Kanske sov han någon annanstans. Men en kväll hörde Sebastian röster som inte lät svenska glida in genom den öppna kontorsdörren. Han reste sig och smög bort mot dörröppningen i tid för att se Fahmis rygg. Men han var inte ensam. En svartklädd kvinna krönt av en slöja full av vita dödsfall gick i armkrok med honom. Sebastian drog sig till minnes Fahmis stolta deklARATION om att han pippat. Nu skulle han kanske göra det igen. Sebastian hade verkligen ingen lust att gå upp och avbryta. Skulle han vänta? Hur lång tid tog Fahmi på sig för älskog? Å andra sidan – varför skulle Sebastian bry sig om att vara hänsynsfull mot någon som ofredat hans kollega? Egentligen var det inte mer än rätt att straffa Fahmi med ett brutalt avbrott i pipandet för det han gjort.

Till slut bestämde sig Sebastian för att gå upp. Hade han otur så kunde de ha börjat med sina sensuella lekar, men än sen? Det skulle Fahmi ha tänkt på innan han tafsade på Sebastians kollega.

Medan Sebastian gick uppför den dunsade ett skrik nerför trappan. Det kändes som om det slog in i honom och han hejdade sig – men skriket klipptes snabbt av. Det hela skedde så snabbt att Sebastian för några sekunder var osäker på om han verkligen hört det. Men håren som reste sig på armarna och längs ryggen var helt säkra på att han hört det.

Det hade varit ett mansskrik och han tyckte det hade låtit som Fahmi. Det hade i alla fall kommit från våningen han bodde på. Han funderade på att gå ner och vänta in övrig personal. Kanske ringa polisen. Men om något allvarligt hänt kunde en eventuell förövare fly. Allt kanske skulle vara för sent. Om det nu var något allvarligt som hänt. Fahmi kunde lika gärna ha slagit i lilltån.

Fast det hade inte låtit så.

Sebastian tog de återstående stegen uppför trappan och närmade sig dörren. Han koncentrerade sig på sin andning, svalde och harklade sig. Han satte örat mot dörren. Det hördes inga röster. Det var alldeles tyst. Sebastian funderade på att låsa upp. Det var inget som personalen brukade göra. De boende hade rätt till sina privatliv. Sebastian hade utarbetat en strategi för att öppnandet av dörren skulle märkas så tidigt som möjligt. Han skramlade ljudligt med knippan, stack nyckeln i låset utan att försöka vara tyst, och när dörren väl var öppen lite grann frågade han om han fick komma in.

Men den här gången kändes det annorlunda. Utan att egentligen riktigt kunna avgöra varför struntade han i den vanliga ritualen. Istället smög han nyckelknippan ur fickan, öppnade snabbt dörren på vid gavel och klev in så att han skulle hinna varsebli så mycket som möjligt så snabbt som möjligt. Bilda sig en uppfattning innan något annat hann hända.

Han ångrade sig genast när han såg bort mot sängen. Paret hade inte bara hunnit få av sig kläderna. Det såg ut som om de redan haft sex.

”Ursäkta”, fick Sebastian ur sig och tog ett steg tillbaka. För några sekunder mådde han fysiskt illa av övertrampet, men känslan gick snart över i ett annat obehag. Det var något som inte stämde.

Kvinnan satt upp i sängen med ryggen mot väggen. Hon hade fortfarande på sig slöjan med dödsallar, men förutom det var hon helt naken. Hon var märkligt blek, nästan så att man skulle kunna ta henne för en albino-afro. Men ju mer han såg på henne, desto mer gulnade hennes hud. Sjukligt gul. Hon hade fortfarande inte sagt något. Inte skällt ut Sebastian, trots att hon såg rätt på honom. Men blicken var simmig under de halvslutna ögonlocken. Från munnen rann en strimma glänsande dregel. Sebastian kom att tänka på hur heroinister såg ut när de noddade. Samtidigt som han tog några steg in i rummet föll blicken på Fahmi. Även han såg rätt på Sebastian med vidöppna ögon. Hans mun var lika vidgad som ögonen, men trots det sa han ingenting. Varken ögon eller mun slöts under sekunderna som följde. Rädslan klättrade uppför Sebastians svalg när han insåg vad det betydde. Ville dra med sig innehållet i magen.

”Vi har pippat”, pustade kvinnan ur sig.

Sebastian kom ihåg att Fahmi sagt något liknande vid två tillfällen under de senaste veckorna. En gång om sig själv, och med uppenbar stolthet. En andra gång om sin dotter och med en lika tydlig skam.

Knallar du alltid folk till döds? tänkte Sebastian, men sa det inte högt. Den vanliga verkligheten räckte inte till förklara det han såg och hörde. Då var det dags att åkalla en vägvisare.

Han tog upp en halvbrökt cigarr ur fickan och tände den. Han hoppades att röken inte skulle få hans illamående att stegras till uppkastningsläge.

”San Simón – San Simón – San Simón”, mumlade han för sig själv och för varje gång förväntade han sig att kvinnan skulle kasta sig över honom och – göra vad hon gjort med Fahmi. ”Är det så här jag upphör att finnas till?”, tänkte han. ”Mitt i en åkallan? Utan att veta vad som egentligen hände?”

Men kvinnan gjorde inget, och det var som om hennes mänsklighet förtunnades i takt med varje gång Sebastian blåste ut rök. Tånaglarna växte och trängde bort allt kött tills de blivit hovar. Pubeshåren växte ut över låren, medan långa horn trängde slöjan åt sidan. Sebastian såg fascinerat på när kvinnan förvandlades till en halvmänniska med gethorn och åsneben. Huden spände över kraniet, och bröstet hängde utmärklade ned över den avmagrade kroppen. Han hade aldrig träffat någon sådan förut, men kände igen utseendet från beskrivningar i böcker.

”Du är en ghula”, sa han.

Sebastian tog ofrivilligt ett steg bakåt när varelsen i sängen ryckte till, och hennes ögonlock plötsligt slogs upp. Mörka ögon med blodsprängda vitor. Han kände hur munhålan blev alldeles torr och en knottrig rädsla täckte armarna. Hon hade redan dödat. Han kastade en hastig blick på Fahmi. Det fanns inte en blodfläck, inte ett spår av något sår. Åt inte ghuler lik?

”Kan du se min härlighet?”

”Jag ...”, började Sebastian men hörde att rösten inte skulle bära. Det kändes som om den skulle slira ut i ett pipande. Han var räddare än han själv tillät sig förstå. Han svalde och koncentrerade sig på att röka cigarrerna.

”Hur kan du se mig? Svara då! Kan du inte prata svenska?”

Sebastian kom att tänka på hur Fahmi sagt att han inte förstod Sebastians slang.

”Jag satte i nya linser i morse”, sa han. Skämtet var mest en markering inför honom själv att han kunde skratta åt situationen.

Ghulan sköt fram underkäken så att Sebastian såg de spetsiga hörntänderna.

”Åh – en skämtare”, sa hon drypande av ironi.

Plötsligt kände Sebastian fingrar som slöt sig likt handbojor runt hans handled. Klickade fast. Hon var helt klart snabbare än honom. Sebastian hade inte sett henne röra sig. Han såg ner och upptäckte att ghulans fingrar varken var bleka eller gulnade. De var svarta. Mörka av nekros. Ghulans händer grep om hans handled, men han kände inte längre greppet. Det var som om en bedövande kyla spred sig från fingrarna in i Sebastian blodådror. Närmade sig redan hjärtat. Han visste att när den frös fast klaffarna och frostade kamrarna skulle han dö.

I samma andetag som Sebastian blåste ut röken var det som om kylan dämpades av cigarrglödens värme. Känslan återvände och kvar fanns bara styrkan i handens grepp. Men Sebastian hade en plan för den.

Ghulans magra ansikte visade upp en naken förvåning.

”Vad har du gjort?”

Sebastian log och han hade aldrig varit med om att ett leende känts så bra. Utan ett ord tog han cigarrerna ur munnen med den fria handen, och tryckte glöden mot översidan av hennes hand. Det fräste till om det kyliga skinnet, mer än det borde ha gjort. Som om filterglöden i själva verket var glöddat järn.

Ghulan skrek till helt kort och ryckte åt sig sin hand. Hon grimaserade och höll sig för brännsåret samtidigt som hon backade, men utan att visa rädsla. Istället sköt hon fram huvudet, öppnade munnen på vid gavel så att huggtänderna syntes, och fräste kattlikt. Sebastian försökte inte följa upp attacken. Han trodde inte att han skulle vinna mot henne i ett renhårigt slagsmål. Inte ens om han fuskade på något sätt.

”Du brände mig!” skrek hon förorrättat. ”Du får inte brännas!”

Sebastian kom att tänka på Fahmis sexuella dubbelmoral.

”Du försökte kyla ner mig till döds. Skyll dig själv.”

Hon höll sig för handen och tog ett par steg tillbaka till sängen, och satte sig ner. Blängde på Sebastian med en blick bräddfull med hat. Men när hon talade igen fanns det nyfikenhet i hennes röst:

”Du stod emot mig. Det har ingen gjort tidigare. Du är bara en liten människa. En kortlivad, underlägsen varelse.”

Sebastian pustade ut. Han hade inte bara lyckats stå emot, utan även gett henne ett intryck av att han hade krafter som kunde vara lika stora som hennes egna. Det köpte honom lite tid att fundera över vad han skulle göra. Och hur han skulle göra det som han kom fram till.

”Jag föddes med många vapen”, sa ghulan och utan att Sebastian förstod var de kommit ifrån så visade hon upp en hand där klor stack ut ur varje fingertopp. ”Jag föredrar att äta själar – men det är gott med kött.”

Hon drog ut på Ö-et. T-ljudet lät som när tänder bet genom en saftig fläskkarré. Sebastian undrade hur stora chanser han hade om han var tvungen att konfrontera henne fysiskt. Kanske hade hennes bett särskilda egenskaper. Något ockult gift. Kanske var hon starkare än hon såg ut. Han bestämde sig för att försöka avleda henne tills vidare istället. Dessutom var han nyfiken.

”Ghuler äter de döda. Ska du äta Fahmi nu?”

”Jag har ätit det mest väsentliga hos honom”, sa hon och gned sig om magen. ”Hans själ.”

”Varför just honom?”

”Det var hans före detta fru och hennes släkt som anlidade mig”, sa ghulan. ”Fahmi hade varit ute hos dem och gapat om att hon borde ta tillbaka honom, och att hon lät deras dotter växa upp till en slampa.”

Så det var det som var hans besöksförbud, tänkte Sebastian. Han föreställde sig hur Fahmi bankat på dörren till sin före detta frus bostad. Spelat ut hela sin fyllearrogans.

Sebastian hade tagit Fahmi till sig som den han var. Samtidigt hade han ofredat en kollega och betett sig illa mot sin före detta fru. Förmodligen hade han misshandlat henne. Ghulan hade begått mord, men det var knappast något som Sebastian kunde sätta dit henne för. Kanske borde han helt enkelt låta henne gå?

Men en som dödat kunde döda igen. Och Sebastian kunde framförallt inte veta om ghulan skulle lämna honom ifred i fortsättningen. Honom och Lundbygården. Men han måste ha mer tid på sig att fundera ut hennes svagheter. Sebastian betraktade ghulan. Hon satt stilla och mötte hans blick med ett fundersamt uttryck. Kanske även hon undrade vad hon skulle göra. Funderade över vilka svagheter han hade.

Sebastian bestämde sig för att konversera med ghulan medan han tänkte. Om inte annat så vann han tid. I bästa fall skulle han få någon ledtråd till vad han kunde göra.

”Vi har inte presenterat oss. Jag heter Sebastian – du får ursäkta att jag inte tar i hand – och vad heter du?”

Ghulan skrattade elakt.

”Ingen ger mig namn. Jag nämner mig själv och jag nämner mig Filsan.”

”Så det var inte dina föräldrar som namngav dig? Hur blir jinner till egentligen?”

”Ghuler behöver inte bäras som i en säck i kvinnors kroppar. Jag var ett yngel och jag lämnades att växa på egen hand i en grop i Mogadishu.”

Hon lät överlägsen. Ett teatralt tonfall när hon talade om sig själv. Höjd haka och ett avmätt ansiktsuttryck. Som om hon som visste allt, och det var tröttande att berätta självklarheter. Samtidigt kom orden snabbt från henne som om hon länge törstat efter en publik. Sebastian gissade att hon aldrig talat om det här för någon. Ensamhet som hon dolde under en presenning av arrogans. Ett uppdämt behov som han kunde utnyttja. Manipulera.

”Något slags – rituell grop?”

Filsan kastade sig ut i ett våldsamt skrattanfall och Sebastian ryckte ofrivilligt till.

”Jo – det kan man säga att det var. Nog var det en ritual alltid. Förnedringsritual.”

Hon samlade sig och fortsatte:

”Jag levde i ett jättestort hål i gatan. Jag visste det inte då, men det var i Madina-distriktet i Mogadishu. Där samlades allt avloppsvatten och utspolat avfall. Det var en trögflytande, varm avskrädessorja där även döda kroppar dumpades ibland. Jag åt av dem och växte mig större. Vi ghuler kan inte bara överleva överallt. Vi kan frodas där ingen annan kan det. För mig var det en livmoder, och är det inte så människor föds också? Fostervatten som späds ut med bajs och blod?”

Sebastian tyckte att det lät mer som havandeskapsförgiftning, men han lät henne fortsätta.

”I takt med att jag växte tog jag in världen omkring mig.”

Hon satt rakt upp i sängen och höll ut armarna som om hon omfamnade världsalltet.

”Vi ghuler har inte bara sinnen som överglänsar människors, vi har andra, översinnliga förmågor som vi varseblir världen med. Jag tittade, lyssnade och luktade. Jag kände lukten av andar som ryckts upp från sina grundvalar av granatexplosioner, såg ett tätt dis av förtvivlan som fick hela staden att dallra i konturerna, kände lukten av en rädsla så tjock att den täppte till mina näsborrar och jag var tvungen att nysa.

En man som hette Tahlil hade upprättat en vägspärr där. Jag iakttog hur han fjättrade några unga män till sig med kedjor av fruktan för att tjäna honom. Han tvingade alla andra som kom dit att dricka av vattnet i gropen. Män, kvinnor och barn. Alla måste dricka. En nattvard av avfall. Jag studerade deras förvridna ansikten när de trycktes ner under ytan, och såg hur de tvingade i sig orenheter. Alla dessa ansikten som passerade mig, som om jag sett dem i ett konstgalleri. Ingen förställning. Inga spelade leenden. Bara hundratals porträtt av ärligt äckel. Helt avklädda allting annat. När deras spyor stöttes ut i vattnet åt jag av godbitarna. Jag växte och min magiska kraft blev större.

Trots att jag inte talade själv lärde jag mig snabbt förstå människospråket. Jag lyssnade på männens samtal och förstod att det var ett land som nästan upphört vara ett land. Ett geopolitiskt sår. Folket flydde sina födelseorter som varutsöndringar.”

Sebastian gjorde en gest åt Filsan att han ville avbryta.

”Du föddes alltså under inbördeskriget? Har du någon aning om hur gammal du är?”

Filsan ryckte på axlarna.

”Tjugo år kanske. Vi ghuler är inte som ni människor. Våra tankar djupnar och breddas både tidigare och snabbare. Ålder har inte samma inverkan.”

Hon föddes någon gång på 90-talet, tänkte Sebastian. I en sammanstörtad stat. Hon kan omöjligt ha bildat sig i någon högre grad, även om hon verkar kunna förvånansvärt mycket. Högt sa han:

”Hur kom du hit till Sverige?”

”Jag kommer till det”, sa Filsan utan irritation men med desto mer iver. Naken iver, helt utan överlägsenhet. Som om hon glömde sig. ”Trots att jag sett knappast någonting av världen, bestämde jag mig för att det måste vara bättre någon annanstans. Ja, jag kunde överleva i avloppshålet, till och med trivas, men jag förstod att omvärlden var alltför oviss. Jag ville till någonstans där det var fredligare. Där jag inte bara var en i mängden av fasor befolkningen kunde drabbas av.”

Sebastian tyckte att det avgjorde saken. Någon som ville fly från en stat som störtats samman av krig så fullständigt som Somalia gjort för att få vara värst någon annanstans, gick inte att lita på. Han måste hitta på något sätt att oskadliggöra henne.

”Nästa gång Tahliil tvingade en förbipasserande att dricka ur gropen passade jag på att följa med klunken in genom munnen. Jag var tvungen att hålla emot så att jag inte kastades ut av den kramande magen när den försökte göra sig av med orenheterna. På samma gång framställde jag ett erbjudande till kvinnan jag tagit mig in i ...”

Sebastian gjorde en gest för att visa att han behövde en paus.

”Vad menar du att du framställde ett erbjudande? Hur gick det till?”

Filsan satt tyst några ögonblick, och Sebastian undrade om han förargat henne. Han stålsatte sig. Skulle han bli tvungen att gå i fysisk närkamp? De där klorna var som knivar han inte kunde slå ur hennes hand. Han svalde upprepade gånger, och fick tvinga sina ben att vara stilla, hindra sig själv från att inta en försvarsställning. Krama fåtöljkarmarna istället för att höja två nävar mellan henne och sig, trots att knogarna förmodligen skulle skäras sönder av hennes klor. Om han blev defensiv utmanade han henne. Och så länge det fanns en möjlighet att lösa det hela utan fysiskt våld måste han ta chansen.

”Vi jinner är av en flexiblare materia än ni människor”, sa Filsan eftertänksamt och helt utan aggression i rösten. ”Mer flytande – skiftande. Vi existerar i ett gränsland mellan ande och kött. Det gör att människor är mer porösa för oss. Jag visade henne bilder och känslor. Och hon gick med på det.”

Sebastian andades ut. Kände hur något släppte i axlar och underkäke. Hon hade inte blivit arg.

”Gick med på vad?”

”Att jag tog över henne mot att jag förde henne och hennes familj därifrån.”

Sebastian nickade bara. Filsan fortsatte.

”När jag fått tillåtelse att besätta kvinnan flödade jag ut i hennes varelse, utplånade de gifter som hon fått i sig. Jag mötte Tahliils förvånade blick när jag reste mig upp. Det var nog ingen som klarat av att faktiskt skaka av sig hans övergrepp tidigare. Jag fanns i kvinnans muskler, i hennes blodomlopp. Som ett superhormon, en ockult signalsubstans. Hennes synapser var mina att styra. Jag tog ett par steg mot Tahliil, och sedan kastade jag mig över honom. Han hade inte räknat med det. Hans hantlangare hade inte räknat med det. Och det räknade jag med. Jag högg helt enkelt käftarna i Tahliils strupe. Människotänder är inga rovdjurständer, och jag kände hur kroppen blev illamående av att bita till så hårt i levande människokött, men jag brydde mig inte. Det var inte min

kropp, men jag kunde göra vad jag ville med den. Jag pressade samman käkarna tills de möttes. Frigjorde ett stort stycke kött som jag slet av med en knyck. Kände blodet spruta över mitt ansikte. En ljuvlig känsla.

Medan Tahliil föll till marken och sprattlade valhänt medan han kvävdes, vände jag mig till de män som tjänat honom. De riktade sina darrande gevärspipor mot mig, men jag bara pekade på dem och spottade ut köttbiten i deras riktning.

”Jag är Allahs hämnd på Tahliil för att det han gjorde var haram. Tänker ni fördjupa era synder genom att skjuta Allahs redskap?”

Jag var inte rädd för dem, men jag ville inte skaffa en ny kropp så snabbt. Det skulle inte bli alldeles lätt att få en ny kokong som överlämnade sig själv så villigt och fullständigt. Lyckligtvis tog de unga männen sitt förnuft till fånga, kastade ifrån sig sina vapen och knäfall inför mig.

”Vänd er inte mot mig – vänd er till Allah för att han ska förlåta era synder”, sa jag och gick därifrån.”

Hon gjorde en paus. Filsan hade ett segervisst leende, som om hon inte bara segrat den gången, utan även varje gång hon berättade historien. Sebastian trodde i och för sig inte att hon fått tillfälle att berätta den för så många. Han böjde huvudet i något som i alla fall påminde om en vördnadsfull bugning. Inte för att han kände någon större vördnad, utan för att hon gärna fick tro det.

”Och sedan kom du till Sverige?”

”Hon hade inte kunnat ta sig själv och sin familj till Sverige utan min hjälp”, sa Filsan förnöjt.

”Du sa att kvinnan var en kokong”, sa Sebastian.

”Det fanns de som spydde sig till sin död, eller som Tahliil helt enkelt sköt. Hon fick leva länge nog för att ta sina barn till en trygg plats. Sen krävde jag in skulden.”

Sebastian föreställde sig kvinnans barn vid dödsbädden. Tvingade att fly från krig och svält bara för att förlora sin mor. Utlämnade i ett främmande land.

”När jag åt hennes själ kunde jag äntligen växa upp på riktigt, bli en fulländad ghula”, sa Filsan. ”Ta fast form utanför en människokropp.”

Sebastian nickade. Berättelsen närmade sig sitt slut och snart måste han bestämma sig för vad han skulle göra. Han behövde all kraft han kunde komma över, och trots att han befann sig på sitt arbete tog han fram pluntan med sprit och drack under tiden som han försökte mumla fram en så tyst åkallan till San Simón som möjligt.

”Vad sa du?”

”Äh, pratar för mig själv bara”, sa Sebastian och skulle just skruva på korken när han kom att tänka på att pluntan var som en flaska. Anden i flaskan. Han mindes hur fiskaren spelat på andens arrogans för att lura den. Men först måste han ta reda på om Filsan kände till berättelsen.

”Det finns en gammal sagosamling som heter ”Tusen och en natt” där det förekommer jinner”, sa Sebastian. ”Har du läst den?”

Filsan skrattade.

”Jag har inte tid med gamla böcker. Jag ser på världen omkring mig. Jag ser på Youtube. Det går snabbare.”

Hon såg på Sebastian som om hon genomskådat något han själv stirrade sig blind på. Men han hade hoppats på det svaret.

”Ni människor är verkligen underlägsna varelser. Ni måste ha så många materiella kryckor. Och ni åldras i förtid. Jag lever för evigt och har ändå redan tillägnat mig den nya tidens innovationer mer än du gjort.”

Sebastian häpnade över hennes behov att hela tiden demonstrera sin överlägsenhet. I vanliga fall hade han blivit irriterad över det, men nu var han glad över att hon så öppet visade sin svaghet.

”Du lever för evigt?” sa Sebastian.

Filsan nickade med belåtet ansiktsuttryck.

Du kommer att leva för evigt, tänkte Sebastian. Men du har inte levt längre än mig än. Jag kan använda mig av historien. Den som kontrollerar det förflutna kontrollerar framtiden.

Han gjorde en uppgiven gest och log på ett förbindligt vis när han sa:

”Jag är väl för gammaldags helt enkelt. Hur skulle jag kunna mäta mig med en jinns förstånd? Men en sak undrar jag ...”

Sebastian såg hur ghulan verkligen lystrade. Trots allt självförhärligande prat sökte hon bekräftelse. Eller just därför. Hans bästa chans var att spela på det behovet. Han visste att hon kunde byta skepnad. Frågan var hur långt den förmågan sträckte sig?

”Du säger att du kunde ta dig in i en människa, men det kan du inte nu längre, eller hur?”

”Du kan upplåta dig för mig så ska du få se ...”, sa Filsan och flinade så att huggtänderna syntes tydligt.

Sebastian skrattade och gjorde en avvärande rörelse.

”Nej tack, men jag har en flaska här ...”, sa han och höll fram spritpluntan som han ibland använde för att åkalla San Simón. Korken var avskruvad och vilade i hans andra hand. ”Jag slår vad om att du inte kan ta dig in i den här flaskan.”

”Ska du sätta mig på prov, lilla människa?” sa Filsan. ”När jag kommer ut ur flaskan igen ska du få se hur jag tar mig in i dig med mina klor.”

Sebastian förde flaskan till munnen och drack upp den sista klunken sprit. Under tiden krympte Filsan ihop som om hon varit rök som sögs in i ett hål. Till slut surrade en fet spyfluga upp från sängen. Sebastian höll fram pluntan, och flugan klättrade in genom öppningen.

”San Simón, San Simón, San Simón”, åkallade Sebastian och skruvade på korken. Skruvade fast magi i den. Blåste ut lite rök från cigarrstumpen. Förseglade pluntan. Han tyckte sig höra något och tryckte pluntan mot örat. Kände hur något rörde sig frenetiskt därinne.

”Du lurade mig!” hördes Filsans röst. ”Släpp ut mig!”

Sebastian reste sig upp och rätade på ryggen. Trots att han bara suttit ner och pratat överfölls han av en känsla av trötthet. Men under samtalet hade han hela tiden varit tvungen att trampa ner sin fruktan. Hindra sig själv från att springa därifrån, be om nåd eller kasta sig över Filsan i ren panik – och sprättas upp av hennes klor. Stå ut med att inte veta om han någonsin skulle komma på en lösning, och när han väl kommit på en inte veta om den skulle fungera.

Han undrade var han skulle göra av flaskan. Fanns det någon säker gömma där hemma, eller skulle han deponera den i ett bankfack?

Han såg på Fahmi. Ögonen som stirrade ut i tomheten och den öppna munnen som var tömd på ord. Uppåten i ett främmande land av en varelse från hemlandet. Det fanns något slags bitter cirkelrörelse i det. En vemodig återkomst.

Sebastian mer kände än hörde hur Filsan skrek därinne i det minimala utrymmet. Han gick bort till vasken och tog lite tandkräm på fingret och gned sig i munnen. Inte lönt att lukta sprit när han skulle prata med sina kollegor om att Fahmi låg död.

Innan han öppnade dörren för att gå ner till kontoret höll Sebastian pluntan mot munnen och sa:

”Du har evigheten på dig att tänka på vilken överlägsen varelse du är.”

Sedan stoppade han ner den i munkjackans ficka. Där låg den och vibrerade under hela resten av arbetsdagen.

Revan

Anna Jakobsson Lund

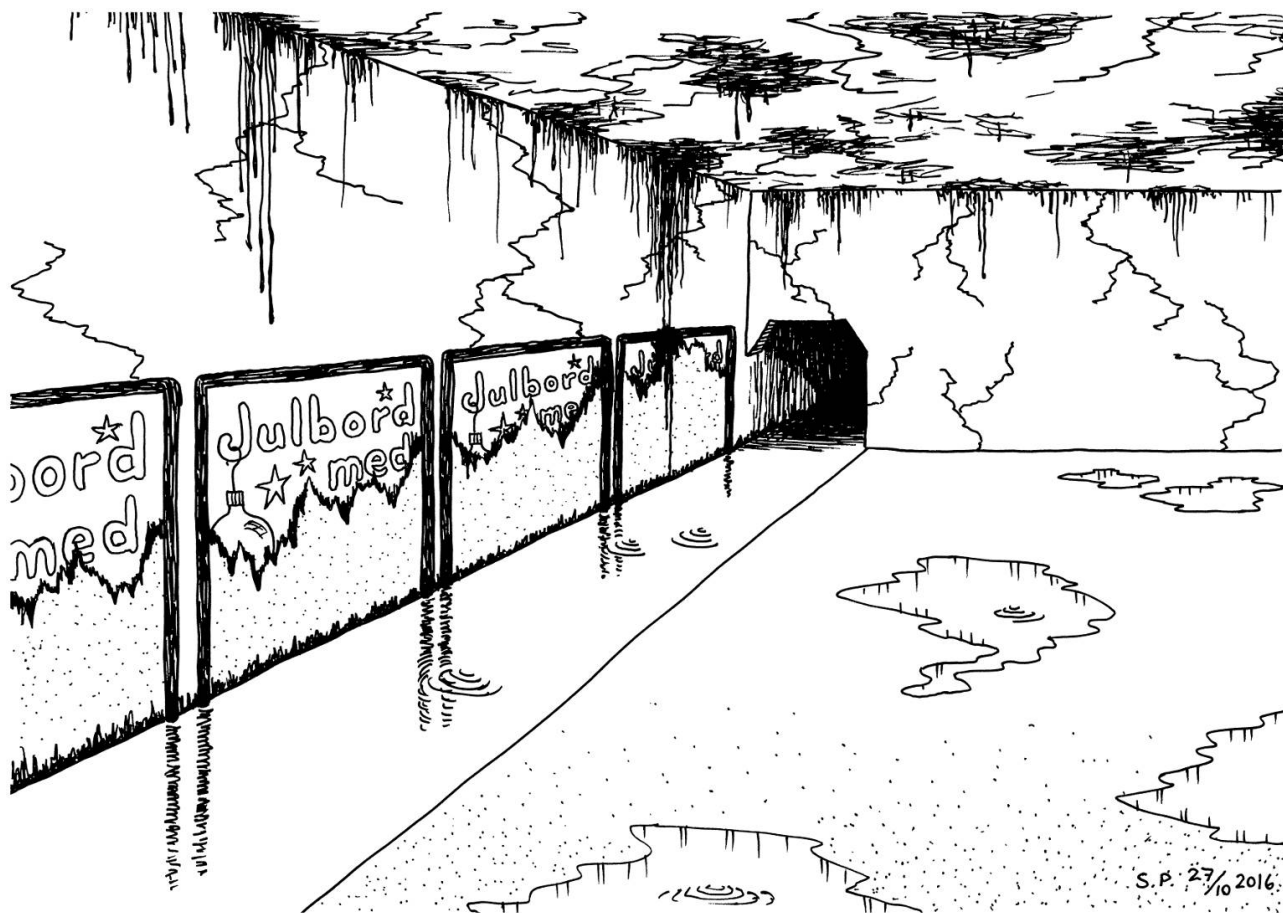

Illustration: Sandra Petojevic

Regnet faller över kobbarna. Iskallt och så tätt att jag måste blinka bort det hela tiden när vi kliver av katamaranen och springer upp mot centrum. Vid horisonten är molnen smutsigula där solen är på väg ner. Det blåser och sjön var krabb och jävlig, marken känns som om den gungar i samma takt som vågorna.

”Det är en jävla tur över från östsidan”, säger Enar och drar handen i ansiktet. ”En jävla tur för ingenting.”

De senaste veckorna har varit fulla av falsklarm. Folk ser varelsena överallt. Varje gång vi åker ut visar det sig vara någon med tillstånd, eller ett helt vanligt tomrum. Oftast är det inte ens någon reva i närheten, och folk borde veta bättre. *Den allmänna stämningen*, kallar chefen det.

Mediehusen gör det inte bättre. Journalisterna trängs i korridorerna på högkvarteret, men trots alla intervjuer lyckas de sällan rapportera sanningen, att det ännu finns få bevisade passeringar från den här nya typen av varelse.

Det är vårt jobb att åka ut till alla galningar som rapporterar att de sett något misstänkt. Allt som kan vara oidentifierade sub-plansvarelser. Även om vi inte får någon träff. Även om det tar tre timmar över sundet från Vantaa.

”Det ligger en reva inte så långt härifrån”, säger jag och pekar på andra sidan höghusen och låghusen och det som kallas för förortscentrum här i kolonin, två butiker som säljer båttillbehör och en mataffär.

Hela vägen hit har jag tänkt på den där revan, att vi har tre oberoende observationer helt nära den. Jag har inte stött på varelsena än. Jag undrar om det är så illa som de säger.

”Sonia? Är du med?” Enar vecklar upp en karta, stor som en överrock. ”Jag förstår mig inte på koordinaterna. Var hittar vi den där kärringen som svär att varelsen tog hennes rovor?”

”Hon bor i låghusen. Stoppa ner den där.”

Det syns lång väg att vi är inspektörer, men han behöver inte få oss att se ut som korkade inspektörer.

”Jag glömde att du tillhör lokalbefolkningen.” Han har ett lågt skratt, som tar udden av allt han säger. ”Du leder i dag då.”

”Jag har inte varit här på länge”, säger jag.

Från bryggan till centrum är det bara en kort promenad. Enar drar upp huvan mot vinden och ser inte på dem vi möter. Vi har bara varit partners några år, men jag vet att han föddes i huvudstaden. Till och med Vantaa är en tveksam skitstad i hans ögon, trots all nyskapande arkitektur från decennierna efter att Helsingfors övergavs.

Vi går inte fort. Jag hinner se alla ansikten. Hade jag varit ensam hade jag kanske inte kunnat motstå att stoppa några, visa fotot och fråga. Tur att Enar är med.

Det är dags att släppa taget, har varit det länge.

Låghusen ligger närmast, gröna lådor med små fönster där ljusen börjar tändas mot det smygande mörkret. Rykten sprider sig fort på kobbarna, jag undrar om folk är rädda.

”Var bor hon nu då?” säger Enar.

”Hon jobbade med fisket förr, visst var det så?”

”Tror det”, säger han och rycker på axlarna.

”Här borta då.”

Det finns ingenting på utsidan som skvallrar om att de sista låghusen är fiskarlängor. Men om det är någonting jag inte behöver förklara för Enar är det hur jag får den där känslan av hav och kyla och blöta nät. Att det ligger samlat som tjock dimma framför de bruna dörrarna, i de små köksträdgårdarna utanför.

Alla inspektörer på byrån har inte den där känslan, men det underlättar. Jag har suttit med på många rekryteringar och sett hur folk först slår ifrån sig frågorna, drar tunna lögner, bortförklaringar. När de förstår att vi inte dömer, att vi *letar* efter människor som är extra känsliga, är det som om något lättar hos dem. En tagg som legat och rispat hål på huden. Det är det enda vi pratar om efter några öl, lättnaden och hur skönt det är att jobba i en grupp med folk som förstår.

Enar känner av revorna, de påverkar honom rent fysiskt. Och han kan avgöra från vilket plan någon kommer utan att titta. En förmåga som är bra att ha nu när schakalerna blir skickligare på att ändra folks utseende innan överfart. Till och med några av varelserna från sub-plan ser ut som oss numera.

Min förmåga är mer subtil, inte lika användbar. Jag hittar, jag gissar, jag kan få en glimt av faror längre fram om jag har tur. Aldrig konsekvent, och inte alltid pålitligt. Det är därför jag går här på ett uppdrag i fält med en man som är nästan tjugo år yngre. Om ett par år kommer Enar att ha avancerat, och jag kommer att gnetas på med en ny partner.

Det är inte det enda skälet, men jag ska inte tänka på det andra. Det är dags att sluta nu.

”I rapporten stod det 220 B”, säger Enar och pekar. ”Där är 220 E, och A, och C.”

”Resten är på baksidan.”

Vi går runt huset medan han muttrar något om ologiska kobblänningar som det är meningen att jag ska hugga på. Inte i dag. Revan ligger för nära. Det här skulle kunna vara på riktigt.

Lägenheten vi ska till har välskött trädgård, till och med så här långt in på säsongen växer majs och mangold och flera rader höstmorötter.

Jakobs favoriter.

Jag blundar men kan ändå känna smaken av jord från de nyupptagna rötterna. Värmen från hans hand i min. Hur det mörka håret var allt som syntes när han bar ett stort lass med blast till kaninburarna.

”Är du med på det här nu?” säger Enar och korsar händerna bakom, och sedan framför kroppen, utan att knacka på dörren.

Han hatar när jag är så här. Jag vet det, och jag borde inte låta mig bli påverkad av lukten av höst och hav, de små husen som är likadana som de var hemma. Vi flyttade från kobbarna för tretton år sedan. Jag måste skärpa mig.

Jag knackar och kvinnan öppnar snabbt, som om hon väntat. Hon har söndervärkta knogar och ett nät av ärr över handloven. Ögonen är klara och hon visar in oss utan att säga mycket.

”Ni kommer att tro att jag är tokig”, säger hon och sätter sig längst ut på kanten av en av köksstolarna.

”Om jag berättade vad vi har sett skulle du tycka att vi var tokiga”, säger Enar.

Han är ung, men han är bra med folk. Kanske kommer han att befordras fortare än på ett par år. Nu skrattar han och knycker med huvudet på det där sättet som får alla att glömma att det han sett är varelser som hotar vårt samhälle och välstånd. Han ser inte ut som en inspektör längre, utan som vilken mörklockig kille som helst, med bred mun och stora, bruna ögon.

Kvinnan ler för sig själv, som om hon genomskådar det, men tänker låta honom hållas.

”Det gick inte att se rakt på varelsen”, säger hon. ”Jag har väl tänkt att det är prat, men det var så. Det var före gryningen men den hade ett ljus, eller nånting. Som om den pulserade mot mig. Jag vaknade av det, gick upp för att titta. Rovorna, dom såg jag tydligt. Och att det var nåt där. Inte mänskligt. Det finns gott om saker från sub-plan här, och dom kan läsa landet, det kan dom verkligen.” Hon skakar på huvudet. ”Så jag upp och ut, men när jag stod på trappen var det som om jag frös. Den såg på mig. Fast jag inte kunde se på den är jag säker. Den såg in i mig.”

De knöliga händerna skakar till på bordet, och kvinnan lägger dem i knät.

Långvågsradion gjorde ett reportage om varelserna förra veckan, hon kan ha hämtat hela berättelsen därifrån. Men det är någonting. En puls av ljus som känns tydlig, som ett minne.

”Vad hände sen?” frågar Enar.

Kvinnan ser ut genom fönstret. Det är nästan mörkt. Jag kan bara se delar av stängslet, en stolpe med flagnad mörkgrön färg.

”En gång låg jag i vattnet sju minuter i november. Jag hade börjat sjunka innan dom fick i bojen.” Hon slår armarna om sig själv, stryker händerna över en noppig kofta. ”När allt har domnat slår smärtan ut som rosor i hela kroppen, det är nerverna som får spel, antar jag. Det är tretti år sen men när jag låg där på trappen var det som om det hände igen.” Hon rätar på sig, sväljer. ”När jag vaknade hade solen gått upp och alla mina rovor var borta.”

Skrattet är svagt och hest. Enar lägger handen nära hennes på bordet.

”Tack för att du rapporterade det”, säger han. ”Vi ska inte besvära dig mer.”

”Blir det här registrerat?” Hon reser sig och följer oss ut i hallen. ”Jag måste betala besöket i sjukstugan själv annars.”

”Vi protokollför det här som trolig närkontakt.” Jag knackar på mitt block i jackfickan. ”Det är allt vi kan göra utan bildbevis.”

”Kanske räcker det”, säger hon och stänger dörren efter oss.

”Vad tror du om det här?” säger jag medan låsen rasslar bakom mig.

”Jag hoppas att den har stuckit långt härifrån.”

Enar skakar axlarna i en överdriven rysning men jag ser att det är åtminstone halvt på allvar.

”Nästa observation var uppe vid centrum”, säger jag.

Gatljusen är svaga i de låga molnen, den uppbrutna asfalten lerig. Jag snubblar och svär lågt flera gånger.

”Ska jag hjälpa tant?”

Jag slår efter Enar.

”Det där kommer jag inte att sakna när de befordrar dig”, säger jag.

”Vadå?” Han stannar till. ”Vad har du hört?”

Det glimtar förbi snabbt. Hur mycket han hatar att vara här ute, hur han skulle vilja jobba med utredningsarbete.

”Inget.” Jag andas ut tungt. ”Jag brukar inte få behålla mina partners så länge, bara.”

”Det är väl dags för dig att avancera snart också, jag kanske får dras med dig”, säger han fast han säkert fattar att de inte kommer att befordra mig.

”Jag trivs i fält.”

Det är inte helt och hållet en lögn men Enar rynkar ändå pannan, och lutar huvudet åt sidan. Som om han hör något. Han säger inget mer, och vi går vidare upp mot centrum.

Inte många är ute när det skymmer. Utanför handelsboden sitter någon på marken. Tyg i flera färger hänger runt kroppen. Något som kan vara en brun jacka, men också en grå filt och några gula handdukar. Ena handen är utsträckt och när vi går förbi ser den upp på oss.

”Snälla?”

Ögonen är utan iris. Hela ögongloben lyser grå mot den bruna huden. Näsan sitter lite snett och läpparna är för tunna. Schakalen som varelsen betalat kan inte ha varit vidare skicklig.

Jag viker bort blicken.

”Madam, snälla?”

”Har du tillstånd?” säger Enar och böjer sig över den.

Varelsens röst ljusnar och kommer ut i flera snabba visslingar. Handen dras in under tyget. De flesta varelser från sub-plan får bara med sig några fraser. Och de har inte tillstånd att vistas här. Om de hade det skulle de inte tigga.

”Den förstår inte”, säger jag och tar Enars handled. ”Kom.”

Han visslar två toner åt varelsens håll. En förolämpning.

”Jag visste inte att du var så språkbegåvad”, säger jag när vi kommit några steg.

”Jag patrullerade den stora revan innan jag började som inspektör.” Han skakar på sig och är på väg att fälla upp luvan, men låter den vara nere. ”Ibland kunde vi ha tusen passager om dan. Det underlättar att kunna skälla på rätt språk.”

Jag kan se det framför mig, hur han måste ha haft det vid en sådan stor reva mellan planen. Hur varje dag måste ha varit en plåga.

Det är mörkt inne bland höghusen, bara svagt ljus läcker ut från några fönster och de flesta gatlamporna är krossade sedan länge.

”Slutar aldrig att förvåna mig hur duktiga kobblänningar är på att förstöra det lilla de har”, säger Enar.

Det är inget skämt den här gången, och jag svarar inte. Han vet ingenting om hur det är att växa upp här. Hur stort hatet är mot dem som tar allt och inte lämnar efter sig mer än smulor. Att det måste ta vägen någonstans, annars äter det upp en.

Borde jag ha sett det på en gång, att Jakob inte släppte ut sitt hat? Jag var så stolt över honom. Hur han klarade sig i skolan, jobbade i trädgården, höll ihop oss när jag inte orkade. Den där drivkraften, styrkan, viljan bort.

Jag såg att han bar på hatet, jag borde ha varit mer misstänksam när det inte kom ut.

”Vad är det med dig i dag?” säger Enar och när jag tittar upp står han med ena handen mot ansiktet.

Pekfingret längs med näsroten, så där som han gör när han försöker få huvudvärken att ge sig.

Jag rotar i innerfickan, jag har en karta tabletter där. Läkarna skriver inte ut åt honom längre, men vi har en deal. Inte mer än varannan dag. Och inte om han börjar tigga om dem.

”Är det revan?” säger jag. ”Är det illa?”

Vissa delar av cykeln är värre, men jag lär mig aldrig att hålla reda på dem. Kanske är hinnan mellan planen tunnare i dag.

”Kanske.” Han blundar och skakar huvudet. ”Jag fattar inte att det finns folk som vallfärdar för att röra vid den. Jävla idioter. Och har du hört att det finns de som korsar barriären nu? Som tror att de kan leva på andra plan. Att det blir annorlunda för dem än för varelserna som kommer hit.”

Han babblar för att glömma smärtan. Det tog mig ett tag att räkna ut det. Att lära mig att följa med i hans rytm.

Något tränger igenom hans prat om neo-plandårarna som tror att de kan nå nirvana genom att byta till ett högre plan. Ett vitt, dansande ljus. Inuti och runt om och på ställen jag inte vet hur jag ska beskriva.

”Det är något där borta”, säger jag och pekar.

På ett av husen är färgen mörkare i en smal rektangel och det är hål i betongen efter fästen. Där har det suttit en skylt. Tunnelbanan gick här förr. Flera mil av tunnlar, dit ingen vettig människa går ner.

Enar tar fram ficklampan och knäpper upp hölstret till sonarpiskan. Varelsor från de flesta plan reagerar negativt på kraftiga ljudvågor och piskan funkar som ett multiverktyg för oss. Jag har ingen aning om varelsen vi jagar kommer att bry sig.

Min ficklampa är tung och kall när vi börjar springa mot nedgången. Ett galler täcker entrén, men det är rostigt och vi hittar en väg in nära väggen. Enar lyser på tomma lokaler som en gång var butiker som sålde mat och böcker och billiga smycken.

”Jag tror det finns en trappa där borta”, säger jag.

Strukturen känns bekant, som om jag varit här förut. Som om jag har ett minne av varelsen när den tar sig ner till spåret, rör sig bort vid sidan av den översvämmade rälsen. Jag går före Enar nerför trapporna, snabbt men så tyst jag kan.

Han andas mot mitt bakhuvud, varmt jämfört med den kalla fukten runt omkring. Jag huttrar.

”Hur långt?” viskar han.

”På perrongen.” Jag undrar om han förstår det ordet. ”Bara här nere.”

Det luktar stillastående vatten och ficklampskenet reflekteras mot ytan. Något annat flammor där nere också. Ett ljus som inte speglas i vattnet, inte skapar några skuggor. Ett ljus jag känner på insidan.

”Den vet att vi är här”, säger jag.

”Hur vill du göra det här?” Enar tar ett steg ner bredvid mig i trappan. ”Låta den tro att den är säker fortfarande?”

”Den vet.”

Jag förstår inte hur det kan bli så tydligt plötsligt. Allt som annars känns som aningar och gissningar är klart som glas. Varelsen flyr inte, den väntar. Det enda jag inte vet är vad som kommer att hända när vi kommer fram.

Enar sveper ljuskäglan över de vattenfyllda spåren, stannar till vid en tunnelbanevagn som står på sned, med dörren ovanför ytan men delar av golvet under. Inte där.

”Längre in.” Jag börjar gå, kopplar på myggan som får min röst att färdas åtminstone sextio meter. ”Kaukasiska säkerhetsstyrkan. Vi är bara här för ett samtal. Kom fram obehäpnad och prata med oss.”

Löggen hörs tydligt när orden studsar tillbaka från den välvda tunnelingången. Våra order är att stoppa och deportera. Att bara prata är aldrig ett alternativ.

Men något flimrar mot mig, nära halsgropen. Något som skulle ha varit ett ljus om jag hade kunnat se det. Inte fientligt.

”Kom”, säger jag.

”Är du säker på det här, Sonia?”

Inte alls. Men det här är vad vi gör. Jag tänker inte låta spökhistorierna skrämna mig. Det är bara en varelse. Jag har varit med om värre.

Närmast tunneln är mörkret annorlunda. Det rör sig som dimman över kobbarna.

”Kan du nån vissling som inte är en förolämpning?” säger jag lågt till Enar.

”Den där kommer från ett mycket djupare plan.” Han är hes. ”Jag vet inte ens om den har något språk.”

”Känner du det inte?”

Jag vet inte om jag skulle kalla det för språk, men den gör något med mig när vi går närmare. Fyller mig med något, en sorg, en längtan som känns nästan som min egen. Vilsenheten är annorlunda, men jag kan förstå den.

”Vi vill bara prata”, säger jag utan att ha mikrofonen påslagen.

Rösten bär nästan inte men jag tror att jag når fram. Det rör sig ur mörkret, håren reser sig på mina armar.

”Sonia.” Enar låter alldeles för rädd. Han brukar hålla sig lugn. ”Vad gör den med oss?”

”Försöker förklara, tror jag.”

”Nej.” Han stannar. ”Den påverkar oss. Vi borde gå. Du vet vad reglerna säger om sinnesförändrande kommunikation.”

Jag vet.

Vissa plan är inte fullt lika fysiska som vårt, och gränser som vi ser som naturliga är inte skarpa för de varelsena. Sinnespåverkan är en smitta, som kan skada samhället. Om vi släpper in det kommer inget längre att fungera. De skulle förslava oss på en eftermiddag.

Allt det där vet jag. Men den här varelsen är inte farlig. Den sörjer. Den har förlorat allt. Mer, mycket mer än jag kan förstå. Hem, plats, vänner.

Smärtan omsluter mig men jag är inte rädd. Jag vet hur jag ska andas för att ta mig igenom. Precis när du tror att det blivit för mycket, att du ska få släppa taget och aldrig mer känna något igen, vaknar du på andra sidan och inser att du överlever.

Smärtan kommer inte döda dig. Den låter dig aldrig släppa greppet.

”Sonia!”

När jag ser på Enar är han redan på väg fram, med snabba steg mot tunneln. Han är blek, läpparna är ett streck. Sonarpiskan blänker till i ljuset från min ficklampa.

”Sluta!” säger han. ”Det är en order. Få det att sluta!”

Ljudvågen är riktad bort från mig, men rikoschetten mot tunnelväggen far som en våg genom magen, tvingar mig ett steg bakåt.

”Nej!” ropar jag.

Det här är fel.

Bländvitt ljus tar form fortare än jag hinner reagera. Det slår mig som en knytnäve mot näsroten. Jag tappar balansen och faller, ser Enar slå armarna om huvudet. Han skriker hest, som om han har slut på luft.

Ljuset är överallt, får mig att känna mig uppfläkt och rå på insidan. Ur det kommer bilderna. Jag kan inte komma undan.

Jakob på knä på sitt rum. Ung fortfarande, oförstörd. Hög. Hans ögon som var någon annans.

Skammen sköljer över mig. Inte bara den första, över att min son inte var den jag trott. Våg efter våg, skam i alla former den tagit.

Jag stönar och försöker ta mig upp. Enar är bara några meter framför mig, står fortfarande med huvudet i händerna. Skriken låter trasiga.

Andas, vill jag säga, men jag orkar inte.

Skammen trängs undan av oron. Jag ser de tomma gatorna på kobbena, hur jag springer fram och tillbaka över dem, upp i trapphus och bankar på dörrar. Lungorna dras ihop till stenar och jag vet inte var han är. Hur kan jag inte veta var min unge håller hus? Han är femton och gud vet vad han gör. Om jag inte hittar honom. Om jag inte hittar honom snart.

Känslorna är tunga som vatten, dränker mig och pressar all kraft ur kroppen.

Ilskan, vansinnet när han kom hem och jag inte kunde göra något annat än skrika tills rösten brast. Sorgen när han kröp ihop hos mig och viskade att han ville sluta, att han inte ville ha det så här, han skulle inte göra det mer, han skulle stanna hos mig. Ångesten när han inte lyckades.

Andas.

Ljuset tränger rakt genom mig och jag hör Enar falla, känner honom slå i vattnet. Jag måste upp. Han behöver mig.

Jakob som står över mig, med en kniv lika lång som min underarm. Hans grepp om min axel, de tomma ögonen och orden om demoner, utdrivning, befrielse. Hettan i sidan och blodet.

Smärtan kan inte döda dig.

Men mörkret är på väg. Jag känner luften ta slut, känner hjärtat slå för fort. Skammen, ilskan, rädslan och smärtan överlastar systemet.

Håll emot.

Andas.

Enar behöver mig.

Jakob i gränden. De magra axlarna hopkurade. *Jag är för farlig, mamma. Jag går nu.*

Sista gången. Det sista minnet.

Den känslan har inget namn. Den är sin egen. Rå kraft som tar över kroppen, sliter i allt som redan är trasigt. Ingenting stillar den.

Jag försöker dra ett andetag, försöker öppna ögonen för att se Enar. Men mörkret är så mjukt och svalt, det smeker mig när jag slutar andas.

* * *

Ficklampan lyser mig i ögonen när jag vaknar. Mina andetag ekar på perrongen. Lungorna känns såriga, som om jag gråtit i veckor.

”Enar!”

Jag snubblar när jag reser mig, går ner på knä. Smärtan är kall och klar genom knäskålen. Var är han?

Ljuset träffar hans sonarpiska där jag såg honom senast. En trasig ficklampa en bit bort. Jag tar tre snabba steg mot vattnet.

Först ser jag ingenting medan kroppen drar ihop sig och jag ropar hans namn igen. Han har klarat sig. Han jagade varelsen härifrån.

Nära tunnelmynningen är det en fläck som inte glittrar. En blå jacka med armen utsträckt. Bleka fingrar och mörkt hår som flyter på vattenytan.

Jag skriker och hoppar ner på spåret, vadar fram mot honom. Nej. Nej, nej, nej.

Handen jag får tag i är kall. Det är tungt att vända honom, jag tappar fotfästet på den ojämna botten och svär. Kroppen vet redan och jag gråter när jag lyckas få hans ansikte från vattnet. Ögonen är öppna och han är borta.

Vattnet är smärkt kallt när jag tar honom om bröstkorgen, drar in honom mot kanten. Hans kropp vill inte längre flyta och jag tappar nästan greppet flera gånger. Han får inte försvinna från mig.

Jag har fått upp honom och mig själv ur kanalen som spåren bildar, vänder honom så att vattnet forsar ur munnen, böjer mig över honom för att börja hjärt- och lungräddning.

Hans kind är iskall när jag tar om den och jag tappar kontrollen, faller ner över honom och gråter. Det har gått för lång tid. Han kommer aldrig tillbaka.

Radion är varm mot fingrarna när jag kopplar mig mot nätverket. Jag begär ambulans och en transport tillbaka till fastlandet. Rösten är stadig när jag kopplas till vårt befäl och berättar om Enar.

Kontakta hans anhöriga.

Det låter inte som jag. Hur kan jag vara så samlad när jag sitter bredvid honom på den våta perrongen, håller hans kalla hand mellan mina?

Det känns som jag bara blinkar innan sjukvårdsteamet kommer. De får bända loss min hand, tvinga mig därifrån. En ung sjukvårdare lägger en tunn filt om mig, lyser mig i ögonen så att jag känner något surt trycka på upp i strupen.

”Jag är okej.”

”Ta de här, i vilket fall.”

Han ger mig två grå tabletter och ett glas ljummet vatten. Jag vet att de kommer att göra sorgen obehaglig och smygande, min kropp svag. Men jag ska ta mig hem på transporten om några timmar. Jag kan behöva vara avdomnad.

Teamet gör det de ska med Enar, lyfter upp honom på en bår och jag klarar inte ens av att resa mig när de bär iväg honom.

”Kom.”

Sjukvårdaren tar mig om midjan, hjälper mig upp. Trappan tillbaka känns alldeles för lång.

Jag skulle aldrig ha gått ner här med honom. Vi skulle ha rapporterat det vi såg och kommit tillbaka med mer folk.

Skulden.

Den är min nu, och jag försöker maka in den i den suddiga delen av hjärnan. Vila från den i alla fall de här timmarna.

Sjukstugan är trång och luktar tvättsprit. Jag får ett litet rum längst in.

”Om du vill röka finns det en dörr där i korridoren”, säger sjukvårdaren och pekar, ger mig en kaffekopp och en ny filt.

Kroppen skakar men jag fryser inte. Kaffet smakar ingenting och jag är inte röksugen. Det var länge sedan jag slutade, men det brukar inte spela någon roll. När det verkligen gäller kommer det där suget.

Nu känner jag ingenting.

Det går en timme och mitt hår torkar, kläderna är bara fuktiga. Kommunikationscentralen meddelar att det kommer att dröja lite innan transporten kan gå iväg. Ett oväder är på väg in. Kan jag hitta någonstans att stanna över natten.

Men det finns inga hotell på den här kobben. Inte ens ett lokalt häkte där jag kan låna en brits. Jag reser mig. Allt är suddigt i kanten, men jag är inte hårt drogad.

Ute regnar det tätare nu, men jag är redan blöt. Inget spelar någon roll. Jag behöver bara röra på mig. Göra något för att slippa tänka.

Jag har knappt kommit bort från de tunga höghusen när jag känner något som drar. Ett försiktigt frågande. Som ett barn som vaknar på natten och undrar om det är någon där.

Varelsen.

Regnet skvätter från håret när jag stannar tvärt, vänder mig om.

”Var är du, din jävel?” ropar jag och svänger runt ett helt varv, med armarna utsträckta.

Jag önskar att Enar lärt mig fler av de där visslande svordomarna. Jag önskar att jag lyssnat bättre när han berättade om revan. Jag önskar att han inte följt med på det här uppdraget.

Det finns inga spår av varelsen i mörkret, men jag känner ett tunt drag som lägger sig över mig. Svagare, enklare, inte kopplat till Enar och hans mjuka skratt och de där barnen han aldrig kommer att få.

En sorg som handlar om ännu ett liv som släckts, en ånger.

”Inte ditt fel?” säger jag högt, med ansiktet mot himlen. ”Du dödade honom. Det var bara ditt fel.”

En puls av rädsla blandas med min, känslan att stå trängd mot en kall vägg. Jättelika kroppar, höga röster som lindar sig som tyg om ansiktet, drar år.

Jag ser Enar falla, kroppen slapp och medvetslös. Plasket och vattnet känns förvrängt, som ett hot.

”Du stack.” Jag har stannat nu. ”Du hade ingen rätt att attackera oss och du lämnade honom där. Det är ditt fel. Lev med det.”

Kanske är jag hårdare drogad än jag tror. Varför skulle varelsen bry sig om det? Det blir jag som får leva med det. Jag som får lägga skulden på den gamla högen.

Jag sjunker ner på knä. Vägen är lerig under handflatorna men jag kan inte göra annat. Smärtan dödar dig inte.

Mjukt ljus värmer mig över ryggen. En viskning av tröst.

”Du fattar inte.” Jag gråter igen. ”Enar är borta och jag måste träffa hans mamma och berätta att han skulle ha varit kvar om han inte följt med mig, om jag inte tyckte att det verkade säkert på perrongen. Jag litade på dig.”

Det sista kommer ut i en snyftning och jag vet inte vad jag gör med mig själv. Ur ljuset kommer en bild av en mor som sörjer, men det är inte Enars, det är jag. Varje kväll i tio års tid, hur jag släcker lampan och hoppas att det inte är sant. Varje dag med dörrknackning. Alla kalla spår. Ansiktena jag måste studera, fotot jag alltid visar.

”Du vet ingenting!”

Bilden av Jakob sliter sönder något i bröstkorgen. Det är inte fotografiet jag visar när jag knackar dörr, utan ett minne. Precis innan drogerna förändrade honom. Mjuk och leende, med sorgen gömd så långt bak att jag kunde låtsas att jag inte såg den.

Bakom honom dyker en annan bild upp. En ung man, smal och sårig. Håret är längre och dragen kantigare. Men det är han.

Det är han.

”Jakob!”

Jag reser mig häftigt. Mörkret är tätt runt mig, jag känner inte varelsen när jag snurrar runt, gör ett utfall.

”Hur har du fått tag på det här?” ropar jag. ”Vad vet du?”

Jag har undrat så många gånger hur han ser ut nu. Om han lever fortfarande. Men inte så här. Den här bilden är ren och klar och riktig. Den är inte mitt fantasifoster.

Känslan av ånger är stark mot mig igen, som en vägg, som ett slag. Den rör sig bortåt. Inte så snabbt. Varelsen flyr inte, den vill att jag ska följa med.

Vi vet ingenting om deras avsikter. Ingenting om hur de försvarar sig, hur de attackerar. De kan använda våra sinnen mot oss, det är klart och tydligt. Jag skulle vara en idiot om jag följde med.

Men vad har jag för val?

Alla de här åren. Allt jag velat är att få träffa honom igen. Få berätta att han inte är för farlig. Att jag hellre har en vecka med honom än hela livet utan.

Jag går ner mellan övergivna höghus, in i ett område fullt av grå, trasiga betongklumpar utan fönster. Stormarknader. Det växer tätt med sly mellan dem, men det verkar inte bekymra varelsen. Blöta slänor slår mig över armarna, rispar mina kinder och jag öppnar munnen för att ropa efter den när jag hittar stigen. Lerig och smal men tillräcklig. Det luktar människa här. Nytt skräp och ammoniak.

Närmare en av huskropparna känner jag några slingor fet rök, och ser något som glöder. En eldstad av betongsuggor och korrugerad plåt.

Varelsen visar mig en bild av det som finns innanför. Tre unga kvinnor, uppkrupna tillsammans för värmen. Runt dem ligger allt jag vande mig att se på Jakobs rum. Pipor och tabletkartor, svärtad aluminiumfolie och lagom långa bitar av gummislang. Inga kanyler.

”Vad gör vi här?” viskar jag och slår ut med armarna.

Flickan i mitten, jag får en tydlig bild av henne. Tunn och svarthårig, med vinklade mörka ögon och ett stort ärr i pannan.

Jag har ingen plan, inga tankar. Jag går bara in genom den trasiga entrén, förbi en lekställning av plast med palmer, en kort rutschkana och en siluett av ett lejon.

Kvinnorna reser sig inte, men någon av dem svär åt mig när jag tänder ficklampan.

”Jag behöver prata med dig”, säger jag och sätter mig på huk framför den svarthåriga, vinkar undan ljuset så att det inte bländar oss.

”Jag har inga pengar.”

Hon är inte för stenad, inte stissig heller. Men hon låter inte som om hon vill hjälpa mig.

Fotografiet har ett hundöra längst upp till vänster. Jag brukar skaffa ett nytt när det blir för slitet, men nu var det ett tag sedan. Jag har inte visat det på säkert två månader, men hittar det ändå snabbt i fickan.

”Har du sett honom?”

När jag håller fram det åt henne känner jag hoppet rinna bort. Det här är idiotiskt. Jag slog huvudet förut och nu tänker jag inte klart. Ingen har sett Jakob sedan den där första tiden, när alla bara sa att visst kände de honom, men han har stuckit, han är inte kvar, ingen vet var han är, har du kollat på bårhuset?

Flickan griper tag om min handled, håller min hand stadigt. Hennes fingrar är kalla. Hon ser på mig, och på fotot, och tillbaka på mig.

”Du är Jakobs mamma.”

Marken välter åt sidan, jag måste sätta ner ena handen för att inte ramla. Hjärtat slår hårt i bröstet och något drar åt strupen så att jag inte kan svara, bara nicka.

”Han pratade mycket om dig”, säger hon.

Jag snyftar till och känner hur jag är på väg att tappa kontrollen. Var är han? Vad har hänt? Hur kunde han lämna mig?

Varelsen är där bakom mig, med något som jag inte känner igen. Styrka. Inte min egen. Jag lyckas få ner pulsen och dra några andetag.

”Vet du var han är?”

Hon blundar hårt och jag orkar inte fråga vad det är hon inte berättar, följer bara med när hon reser sig och går ut.

Regnet har avtagit, jag tror jag kan se ljuset från månen genom molnen. Ett svagt pappersgult sken.

Bakom stormmarknaden växer träden tätt. Jag tänder min ficklampa när vi går in mellan dem. Stigen är inte lika lerig här. Det luktar kåda och svamp.

En bit in öppnar sig skogen för en glänta, stor och fyrkantig. Jag känner asfalten under gräset, det måste ha varit en parkeringsplats förr. Halvvägs till skogsbrynet ser jag mörkret pulsera. Det är inte varelsens suddiga vågor, det här är mycket större. Stort som ett hus, med rytmiska skiftningar, som ett svartvitt norrsken.

Revan.

Jag förstår att Enar kände av den. Även om jag inte är speciellt känslig kan jag känna hur det drar i mig. Alla olika plan som finns där bakom, det känns som om de försöker tränga fram alla samtidigt. Gripa tag i mig.

”Vad gör vi här?” säger jag lågt.

Den unga kvinnan ser på mig, sväljer en gång.

”Jakob var aldrig lycklig här.” Hon tar min hand. ”Ibland var det lättare. Han kunde gå veckor utan att ta för mycket, utan att freaka ur och hota någon. Men det fanns där då också, en sorg. Något han saknade.”

Jag nickar.

Alltid det där som låg bakom. Att han kände sig som en främling bland folk. När han var yngre brukade han säga att det blivit något fel. *Vi ska inte vara här, mamma.*

”Det finns en reva vid de södra kobbarna också, en mindre”, säger kvinnan och drar handen över halsen. ”Jakob kunde vandra upp till den och sitta i dagar, helt stenad, och stirra. Jag kände inte till den här revan när han sa att han ville byta ställe. Då hade jag aldrig gått med på det.”

Hennes ansikte är mörkt i skuggorna, men jag hör gråten i rösten och det gör mig arg, otålig.

”Berätta nu.” Min röst låter hård. ”Du måste berätta vad som hände.”

Hon gnuggar ögonen och jag känner varelsen röra sig bredvid mig, känner bilden som kommer drivande.

Jakob står ute på parkeringen som blivit en glänta. Han har händerna i fickorna och axlarna är stilla, kroppen skakar inte. När han vänder sig tillbaka mot skogsbrynet ler han och nickar mot henne, den svarthåriga som är yngre än nu. Hon skriker till och faller ner på knä när han kliver in i de mörka vågorna.

”Han ville resa härifrån”, säger hon men jag lyssnar knappt längre. ”Han trodde att det fanns något annat som var bättre.”

Jag lämnar henne och börjar gå fram över gräset, mot revan som vibrerar i en snabbare puls nu.

”Är han därinne?” viskar jag. ”Skulle du kunna hitta honom?”

Varelsen ger mig ingenting, inga bilder. Jag vet vad det betyder. Om jag inte kunde hitta honom på kobbarna med ett fotografi, hur skulle jag hitta honom på något av de andra planen? Det är vansinne.

Revan reser sig framför mig, en vägg som är mindre tät än det runt omkring. Det luktar metalliskt och håren står upp på armarna. Skulle jag ens överleva om jag försökte ta mig igenom?

”Visa mig igen”, säger jag fast jag vet att det är korkat. ”Visa mig.”

Bilden av den äldre Jakob känns redan välbekant. Som om jag känt honom länge. Som om jag skulle kunna känna honom igen. Det frasar från revan och jag känner varelsen alldeles nära, som ett ljus som pulserar i samma takt som mörkret.

”Vad ska du göra?” ropar kvinnan bakom mig.

”Det jag måste.”

Jag tar ett steg fram.

Odl med Orpmgorp

A. R. Yngve

Illustration: Sandra Petojevic

Hej och välkomna till min trädgård! Detta är första avsnittet av säsong elvtusenfyra av *Odl Med Orpmgorp*. Jag är *Orpmgorp*, er värdvarelse, i min trettiofjärde form sedan starten.

Orpmgorp är en av galaxens mest prisbelönta trädgårdsmästare. Orpmgorps prydnadsväxter har förskönat otaliga planeter och uppskattas av besökare från många stjärnsystem.

Jag vill skicka en särskild hälsning till de trogna tittare som hängt med serien genom de sista femtio säsongerna och skickat mig frågor, råd och uppmuntran. Tack för ert stöd – utan er skulle programmet inte kunna fortsätta!

I slutet på säsong tiotusenfyrahundrasju introducerade vi den långtidsväxande prydnadsväxten *nnallan*. Den är besläktad med *jjjanodan*, som jag redan odlat med stor framgång i flera delar av trädgården.

Bägge växtsorterna har en ganska lång och komplicerad livscykel som kräver stor omsorg av odlaren. Men arbetets belöning är de oerhört vackra och unika blomningarna. Följ mina råd noga, så kan ni också uppnå lika fina resultat i era egna trädgårdar! Nu ska vi se hur mina *nnallan* mår.

Medan *jjjanodan* kan växa i flera sorters miljöer och klimatzoner, frodas *nnallan* särskilt väl i torra, varma regioner.

Som alla mina dekorativa växter får nallan sin näring från pyttesmå inhemska varelser som ni kan se här i mitt mikroskop. Ungefär sju miljarder av dem lever på marken i nästan alla delar av den här trädgården. Jag kallar dem *paringar*, för de har nästan perfekt paritet – två ben, två armar, två ögon, två lungor, två hjärnlobor.

Se hur paringarna myllrar hit och dit! Låt er inte luras av att de saknar vingar. De här småkrypen kan flyga korta sträckor med hjälp av primitiva anordningar som de skapar själva.

När ni odlar i så här torr mark bör ni först sprida växtsporer i de områden som har högst koncentration av paringar. Sporerne bosätter sig i paringarnas kroppar och börjar växa till unga organismer. Paringarna ingår en symbios med växten, och sprider själva ut sig för att plantera växtens knoppar i andra paringar.

Paringarna märker inte att de blivit en del av växten. Deras mikroskopiska sinnesorgan är så enkla att de inte ens reagerar på hela det elektromagnetiska spektrat.

Som ni har sett i mina tidigare program, händer det ofta att olika växter försöker tränga ut varandra. Andra trädgårdsentusiaster brukar gräva diken, vallar eller andra hinder som avgränsar växtsorterna från varandra. Men jag uppmuntrar olika sorter att trängas med varandra, för då blir blomningarna särskilt fina.

Här kan ni se hur rotsystemen från en bädd med två olika nallan-sorter håller på att försöka tränga ut varandra. Processen får paringarna att kollidera och dö ... och det är hemligheten med de vackra färgerna. Om inte paringarna dör i stora mängder, får växternas rotsystem inte nog näring – och blomningen blir färglös och kortvarig.

Jag är särskilt stolt över hur den här omgången utvecklas. Kanske den blir lika fin som när två jjanodan-sorter slogs om växtutrymmet på det nordliga området under flera säsonger. Jag får fortfarande beröm för de blomningarna!

Men ... ni måste passa på paringarna! De kan bli så många och så aggressiva att de börjar sprida giftiga föroreningar i trädgården, och det förstör alla chanser för en lyckad blomning. På sistone har jag registrerat en liten uppbyggnad av radioaktivt material i delar av mina blomsterbäddar. Vi kan gräva upp de små strålningshärdarna och frakta bort dem. Eller, för att bespara oss en del arbete, kan vi strö ut ett pulver som reducerar paringarnas aggressivitet. Några miljoner stryker med, men trädgården klarar sig.

Jag tror jag ska gräva istället för att använda pulver. Det innebär mer arbete, men stör växterna mindre. En riktig trädgårdsälskare är sparsam med pulvret. I nästa avsnitt ska jag visa er resultatet av den nyaste nallan-blomningen. Vi ses – och lycka till med era egna trädgårdar!

”Odlad Med Orpmgorp” sponsras av den Galaktiska Trädgårdsföreningen. Orpmgorps bekämpningspulver kan beställas från Galaktiska Trädgårdsföreningen, som också utför saneringar av svårt angripna planeter.

Det föll från skyn

Marcus Olausson

Illustration: Sandra Petojevic

”Det var mig en ful fan”, säger Kristin och håller fram mobilen så att Roland kan se fotot.

”Jättekul”, svarar han med tillgjort trumpen röst, men flinar sedan brett. ”Gött, det funkar. Då lägger vi in min mejladress också, så ser vi om kameran skickar till oss båda.”

Kristin ser sig omkring. Blå perforerad majstunna på marken, fastkedjad vid en stolpe. En likadan tunna med foderspridare på ställning av tryckt virke en bit därifrån och cirka fyrtio meter tvärsöver gärdesremsan står vakkojan vid skogskanten. Det doftar starkt från två nytjärade stubbar och hon gnuggar lite på ett finger där hon sölat med tjärenseln. Den svarta klibbiga vätskan är nästan omöjlig att tvätta bort, men grisarna verkar älska den. Det här kommer bli bra. Jävligt bra.

Kristin sköt ett vildsvin på åteln redan i våras men trots att de har tjärat stubbar och hållit spridare och majstunna välfyllda så är grisarna inte där så ofta att det går att se ett mönster i besöksiderna. Under sommaren verkar vildsvinen ha haft ett sådant överflöd av mat att de knappt kommit till åteln alls. Däremot gick de loss på Gerhards vete med stor aptit. Kristin och Roland satt uppe nästan varenda natt och vakade, men grisarna överlistade dem och dök upp så fort jägarna gått hem. Med kameran skulle de båda jägarna få övertaget och veta direkt när nasse var på besök. Kanske inte rent spel, men samtidigt har Gerhard låtit dem förstå att de måste hålla nere vildsvinsstammen på markerna. Annars går jakten till någon annan. Det finns folk i stan som är villiga att betala vad som helst för jakttillfällen.

Snåla bönder, tänker Kristin. Han vill inte ha grisen där men arrende för jakten måste vi betala och vildsvinskött ska han ha. Hur fan nu den ekvationen går ihop. Som om stadsbor skulle ha mer tid att vaka gris på nätterna.

Fast nu för tiden är hon ju själv en stadsbo inser hon och skakar på huvudet. En vacker dag ska hon köpa sin egen mark och bli lantis igen. Det finns något som drar i henne. En längtan som måste mättas. Ett vilddjur som vill ha frihet. Finna sitt ursprung. Som om en primitiv ursprungsjägare bor i hennes kropp och söker sina rötter. Kanske det är därför som hon är så bra på jakt, för att hon lyssnar till naturen och sin inre röst?

Hon tittar på Roland där han står böjd framför kameran och knappar in sin mejladress så att bilderna från kameran ska mejlas ut till dem båda. Kameror är kanske inte direkt ett steg närmare urtidsmänniskan.

Kristin smyger leende bort till foderspridaren och öppnar underhållsluckan så tyst hon kan. Trycker på testknappen och backar snabbt undan. När spridaren rasslande sänder ut en skur av hårda majs-korn tjuvar Roland till och snor runt. Det yr av dammrök och hårda små projektiler och Roland värjer sig svärande med armarna. Testsekvensen varar bara i tio sekunder och ljus rök driver bort från spridaren när den stillnar.

”Du är en elak kusin”, anmärker Roland, men han är inte arg.

Det vibrerar till i mobilen och Kristin ser att hon fått ett nytt mejl från kameran. Hon kollar på den bifogade bilden där Rolands skräckslagna min är så perfekt att hon kiknar av skratt. Han tar upp sin egen telefon och skrattar han också.

”Kanske inte en bild för dejttingsidorna, men tekniken funkar åtminstone”, säger han. ”Vad bra. Då är allt klart för nasse att komma.”

De plockar ihop sina saker och går bort mot vakkojan och fyrhjulingen. Isolerad och försedd med en gammal säng och fotogenkamin så är kojan rustad för en smärre belägring, oavsett årstid. Fast i kväll ska ingen av dem sitta där. Det är långt kvar till fullmåne och natten är för mörk för att vaka.

”Bara åtelbelysning kvar då?” säger Kristin och lyfter upp plåthinken med tjära på fyrhjulingen.

”Ja, att grisarna kommer bara när månen lyser vill väl till”, konstaterar Roland. ”Men belysning får bli på nästa löning, kameran var tillräckligt dyr.”

”Vi kanske skulle skaffat belysning innan vi köpte kamera?” påpekar Kristin, vilket hade varit hennes förslag från början, men då hade Roland redan skickat efter kameran. Han svarar inte men hon ser hur han stelnar till.

”Nu blev det så här”, säger han slutligen och startar fyrhjulingen.

* * *

Kvällen är kylig och den mörka himlen är klar och full av stjärnor. Vintergatan breder ut sig som en förtätning av ljusa prickar. Roland tar ett djupt andetag och tömmer blåsan i gräset.

Det här är fan frihet, tänker han. Att få pissa under stjärnorna.

Det börjar närma sig älgjakt och som vanligt bygger det upp längtan och förhoppningar. Kanske han får sig en stor tjur i år? Kristin har lyckats bättre och det tycker han är lite retligt. Han har trots allt jagat ett par år längre än hon, men hon verkar nästan ha ett sjätte sinne när det gäller jakt. Gör inga misstag, vet precis när hon ska skjuta och vilket djur. Roland är mer försiktig och har

släppt många chanser där han vet att Kristin inte skulle ha tvekat. Självklart var det även hon som sköt det första vildsvinet, men Roland har fördelen att bo nära jaktmarken. Det tar bara några minuter att köra bort till Gerhard med fyrhjulingen. Vildsvinsjakten kan bli hans chans att trumfa kusinen. Det var därför han köpte kameran, för att han är den som snabbast kan vara på plats om grisarna är där.

Han skakar av de sista dropparna och tittar ut mot den mörka skogen intill gräsmattan. En rysning far igenom kroppen. Han måste ta sig till åteln genom beckmörker. Trettiofem år och mörkrädd men han har gett sig fan på att det ska vara slut med det nu. Ska han kunna skjuta vildsvin måste han våga vara ensam ute i skogen om natten. Varje kväll går han därför lite närmare skogen, utmanar sig själv. Står där med nerverna utanpå huden.

Var inte en sån fegis Roland.

Det knäpper till under de mörka granarna och Rolands puls skjuter i höjden. Han backar flämtande undan när en vit skepnad lösgör sig under träden och rusar fram mot honom.

”Mjau.”

”Morris din elake fan, inte skrämmas så där”, säger han och andas ut med en flämtning. Han lyfter upp katten som buffar honom i ansiktet och börjar spinna.

”Du har rätt, vi går in istället.”

Roland går tillbaka till farstun, men lyfter blicken en sista gång mot stjärnhimlen. Det stora okända. Stjärnklara nätter får honom att känna sig så liten och obetydlig. Inse att människan bokstavligt talat bara är en fis i rymden. Dagtid tänker man inte på att vi far fram på ett klot igenom ett stort oändligt mörker, men på natten kan man förstå det ibland och tanken är svindlande.

Då ser han en stjärna falla och den ökar i intensitet. Kommer närmare. Delar sig i fler mindre projektiler som faller som små brinnande klot över himlen. Eldklot som växer och rusar ner mot honom. Med ett fräsande, nästan klagande läte, far den närmaste meteoriten fram över Rolands huvud och försvinner bort över skogen så att grantopparna vajar av tryckvågen. Morris klöser sig fri och springer iväg över gräsmattan, men Roland bara stirrar mot skogen. Han hör en dov knall när meteoriten slår ner, känner en vibration i marken, men sedan blir det tyst. Otäckt tyst.

Helvete, tänker han sedan. Den såg ut att slå ner borta vid åteln.

Med hans vanliga tur gick väl både vakkojan och kameran åt fanders, men det dröjer inte länge förrän han känner hur mobilen vibrerar till i fickan. Nytt meddelande från kameran. Med skakande händer halar Roland upp mobilen och fumlar sig fram till meddelandet och bilden. Hjärtat bultar i bröstet. Bilden är överexponerad och allt han kan se är en vit ruta. Fan också, är kameran trasig? Han ställde in den på att filma i tio sekunder men det är bara en ögonblicksbild som skickas via GPRS. Vill han se filmen måste han ta sig till åteln. I helvete heller att han går dit nu, det får vänta tills i morgon.

Roland går in och tar fram en flaska Absolut ur barskåpet. Dricker direkt ur flaskan och känner hur vodkan vindlar sig ut i blodomloppet, värmer och lugnar. Han tar en klunk till och börjar skratta.

Fy fan vad häftigt. En meteorit. På vår jaktmark.

Mobilen ringer. Det är Kristin.

* * *

”Det är väl klart att vi åker dit?” säger Kristin och svär inombords över att Roland ska behöva vara så jävla feg.

Jack står borta vid fönstret och skäller med dova skall och hon måste ryta till på skarpen för att hunden ska tystna. Han vänder sitt bruna huvud mot henne och tittar på henne med olycklig blick. Viftar på svansen.

”Förlåt”, säger hon till Roland. ”Han har hållit på sedan nedslagen.”

”Nej, är du galen? Det kan ju finnas strålning och allt möjligt”, säger Roland. Ljudet är hackigt som om något stör mobilnätet. ”Jag åker dit imornn innan jobbet.”

”Meteoriter är väl bara sten?” säger Kristin. ”Klart det inte är farligt.”

”Det kanske är från en satellit, eller något hemligt rymdprogram som ryssarna eller jänkarna hittat på. Vi åker dit imornn.”

Jack börjar skälla igen och hoppar upp med framtassarna mot fönsterbrädan så att en blomkruka faller till golvet. Hans skall får grannar att svärande börja dunka i väggar, tak och golv.

Fan också. Det här kommer att ge arga lappar.

Kristin saknar mer än någonsin att bo närmare jaktmarken. Slippa folk. Det tar nästan en halvtimme att köra till Roland. Han skulle aldrig förlåta henne om hon stack dit utan honom. Men ändå? *Nej, släpp det nu.*

”Okej”, ropar hon istället i ett försök att överrösta hunden. ”Vi hörs imorron bitti.”

När hon lägger på ser hon att kameran skickat ännu en bild, men det går inte att se vad den föreställer. Bara en mörk skugga bakom majstunnan. Inte kan det väl vara vildsvin på åteln nu? Ett meteoritnedslag borde ha fått alla djur att fly till nästa socken. Kristin suckar, städar upp efter Jack och går och lägger sig. Hon klappar med handflatan i sängen och låter Jack sova bredvid henne. Han flåsar och slickar henne i ansiktet, vänder hela tiden blicken mot fönstret.

Utanför hörs ett utryckningsfordon fara förbi och blåljusen letar sig in genom springorna i persiennerna. Ytterligare ett fordon följer efter men dess sirener har en annan frekvens och ton. Jack börjar skälla igen.

Var den sista en polisbil?

Kristin gäspar och stryker handen över Jacks rygg. Han vibrerar i hela kroppen och flämtar tungt. Även om det vore spännande att åka och titta på ett nedslag i stan så skulle den hos Roland vara deras egen. Den skulle de kunna komma närmare. Och hon kan ändå inte lämna Jack ensam i lägenheten. Det skulle bli ett jävla liv.

Först förstår Kristin inte vad det är som har väckt henne och hon sträcker sig efter mobilen. Startskärmen påstår att klockan är 01:03. Jack står borta vid fönstret igen, men skäller åtminstone inte. Han andas häftigt med tungan ute och det har bildats en pöl av saliv på golvet. Hon kollar mobilen och ser att hon har fått mejl igen samt ett sms från Roland. En bild från åteln visar ett ensamt vildsvin gå och puffa på majstunnan. Tydligt skrämde inte meteoriten bort alla djur i skogen.

<Hej. Gris på åteln. Jag gör ett försök. Har du Jack i beredskap ifall det går åt pipsvängen?>

Kristin gnuggar ögonen. Skickat för tio minuter sedan, alltså är han förmodligen redan på väg ner till åteln. Är det så här det ska bli nu? Roland får göra det roliga och hon får vara på stand by, redo att städa upp i röran om han klantar sig? Ja ja, det är väl dags att det lossnar för honom till slut. Om inget annat så blir det bra träning för Jack inför höstens jakter.

Hon kliver ur sängen och går bort till Jack. Sätter sig bredvid honom på golvet och klappar honom på huvudet. Ingen idé att ta fram jaktkläderna ännu, då väcker han bara hela huset i ren glädjeyra.

”Vad är det som oroar dig gubben?” säger hon och kramar om hunden. ”Är det meteoriterna?”

Mobilen plingar till och hon ser att kameran skickat en ny bild. Pulsen ökar då det faktiskt blir lite spännande att i realtid följa vad som händer på åteln. Hon hoppas att bilden ska visa Roland med ett nedlagt vildsvin, men det motiv som dyker upp på skärmen är något helt annat. Först förstår hon inte, men sedan drabbar insikten henne som ett slag i magen och hon ringer Roland samtidigt som hon rusar mot vapenskåpet. Skräcken skickar ut strålar av is i hennes nervsystem.

”Svara då för fan, Roland. Svara!” Jack börjar skälla igen.

* * *

Roland tog cykeln bort till Gerhards gård. Onödigt att väcka gubben i onödan och kanske fyrhjulingen skulle förvarnat vildsvinen att Roland är på väg. Den kalla natten är sval mot hans kinder, men cykelturen har gjort honom varm och ryggen är redan våt av svett. Anspänningen får honom att skaka lite lätt när han försiktigt matar fram en kula i loppet och vrider upp styrkan på rödpunkten på gevärets kikarsikte. Pannlampan är redan på plats och lyser upp den leriga marken framför honom. Roland kollar att eftersökslampan på geväret tänds upp som den ska när han pressar in strömbrytaren på gevärets framstock. Att jaga vildsvin är onekligen en materialsport.

Han släcker lampan på geväret och dimmar ner ljuskäglan från pannlampan. Onödigt att lysa för mycket ifall grisarna har rört sig upp i skogen. Det klafsar om fötterna när han följer traktorspåret förbi ladugården upp mot skogen. Han hör hur korna rör på sig där inne, som om de är oroliga.

Ja det blev onekligen en spännande kväll det här, tänker Roland och kramar hårt om gevärskolven när han kliver in i den mörka skogen. Det är dags nu. Ska nerverna hålla?

Det vibrerar från telefonen i fickan. Vem fan ringer så här dags? Sedan förstår han att det nog är Kristin. Hon får vänta. Fattar hon inte att han är upptagen? Han kan ju inte stå i skogen och prata om han vill att grisarna ska vara kvar när han kommer fram. Det slutar ringa, men en kort vibration markerar att han fått ett meddelande. Det börjar ringa igen. Jävla tur att han kom ihåg att sätta mobilen på ljudlöst. Hoppas bara att grisarna inte kan höra vibrationerna.

Irritationen växer när telefonen inte slutar ringa, men han ska banne mig fixa det här. Med korta försiktiga steg tar han sig fram genom skogen. Undviker grenar och prasslande löv så gott han kan. Pannlampans ljussken sveper över marken och får det omgivande mörkret att se än mörkare ut. Som om han rör sig genom en svart tunnel. Hela kroppen skakar av nervositet och magen är i uppror. Det bränner i huden som om nerverna slingrar sig utanpå kroppen, sticker som nålar, river som glas. Det är nästan för spännande och han måste stanna upp och försöka få andningen under kontroll. Roland torkar bort svett från pannan. Han är nära nu, bara nerför backen så är han framme vid vakkojan.

Stövlarna ger ifrån sig ett pipande ljud för varje steg, som om en luftficka töms när han sätter ner foten. Billiga jävla skitstövlar. Det är alldeles tyst i skogen, som om den håller andan. Men det hörs ett skrapande ljud bortifrån åteln. Rasslet från små, små majskorn som rullar runt inne i tunnan på marken. Perfekt, grisen är kvar. Men om han kan höra den putta på tunnan så kan den kanske också höra hans stövlar?

Roland baxar försiktigt av sig stövlarna och fortsätter i bara strumplästen över den våta marken. Det känns tryggare med ett gevär i handen men om han får grisen nära inpå sig blir det svårt att sikta med en älgstudsare. Kanske han skulle ha tagit haglan laddad med grovhagel istället? Det finns ändå inga poliser ute i skogen mitt i natten.

Sakta rör han sig nerför backen och släcker pannlampan så att ljuskäglan inte ska röja honom. En doft av svavel och brandrök når honom och han minns meteoriten. För en stund var han så fokuserad på vildsvinet att han alldeles glömde bort nedslaget, men det måste ju vara någonstans i närheten. Strumporna suger upp markens väta och kyler ner hans fötter när han rör sig framåt på skakande ben.

Där, nu skymtar han vakkojan i mörkret. Roland höjer geväret och tar sig fram med kojan som en sköld framför sig. Det klafsar och låter bortifrån åteln. Kanske det är mer än en gris? Det rasslar till från majstunnan igen och spänningen är olidlig. Hjärtat slår som om det försöker hoppa ur bröstet på honom. Försiktigt smyger Roland upp vid kojan och rundar den, tar flåsande stöd mot väggen och gör sig beredd. Han lägger an geväret, osäkrar och håller andan. Tänder eftersökslampan med kolvströmbrytaren. Ljuskäglan lyser tvärsöver gärdet och bort mot den mörka kropp som står vid åteln.

Glimrande ögon vänds mot honom. En oformlig kropp med lemmar som spretar åt alla håll och massvis med ögon. Alldeles för många ögon. När varelsen börjar skrika och rusar mot honom skiter Roland på sig.

* * *

Jack skäller inte längre, han ylar och manar på Kristin att köra fortare. Hon sladdar in på Gerhards gårdsplan med andan i halsgropen, slänger upp bildörren och försöker på nytt få tag på Roland. Hans cykel står lutad mot den gamla eken.

”Snälla Roland”, snyftar hon. ”Svara, säg att du inte är framme än.”

Men hon vet att det är för sent. Det har gått nästan trekvart sedan hon såg den första bilden. Sedan har fler följt och de fyller henne med sådan fasa att hon inte vet hur hon ska våga gå ner till åteln. Polisen var upptagen med nedslagen inne i stan och hade inte tid att åka ut. Kvinnan på larmtjänsten hade blivit arg över Kristins raljerande om rymdmonster, men tänk om samma sak skedde inne i stan?

Hon matar fram en patron i loppet på studsaren och hänger den över axeln. Sedan tar hon fram hagelautomaten och stoppar in tre patroner med buckshots. En i loppet och två i magasinet. Hon vet inte om grovhaglen stoppar den där saken men på nära håll borde det stoppa det mesta och halvautomaten ger henne snabba omladdningar. Bilder flimrar förbi i hennes tankar. Vildsvinet på åteln som attackeras av något. Svarta spindelliknande ben som sticker ut ur dess kropp. Tentakler och ögon som glimmar. Så många ögon.

Jack kastar sig ut när hon öppnar buren och det är precis så att hon får tag i halsbandet och kan tvinga på hunden kopplet. Han sliter och drar, ivrig att komma iväg. Kristin torkar undan tårar

från ögonen och snor från näsan, tänder pannlampan och greppar tag om haglan. Hon bryr sig inte ens om att stänga bagageluckan. Varje sekund är dyrbar.

Kroppen vibrerar av adrenalin när hon springer upp mot skogen och Jack drar så att hon nästan tappar greppet om kopplet. Hunden morrar och gläfsar och Kristins ansträngda andhämtning flåsar i kapp. Skogsvägen känns smalare än vanligt i mörkret och granarnas grenar tränger sig på, sträcker ut hotfulla klor som försöker hindra henne.

Luften känns elektrisk, nästan pulserande och en doft av svavel och brandrök når henne när hon springer utför backen ner mot vakkojan. Det brakar till inifrån skogen vid sidan om dem och Jack rusar dit. Kristin tappar balansen, snubblar på något, famlar framför sig och faller handlöst till marken. Pannlampan flyger av när hon slår huvudet hårt i marken och munnen fylls med jord, barr och mossa. Jack morrar och skäller, men där finns något annat som också låter. Ett skärande gnisslande ljud som följs av ett dämpat vått ljud. Likt knivar som hugger i kött. Jack gnäller till och blir sedan tyst medan det andra ljudet fortsätter. Hugger och river.

Kristins andhämtning brinner i bröstet och hon frustar och spottar ut jord ur munnen, famlar med händerna över marken och söker efter geväret. Istället får hon tag på något annat. En gummistövel? Pannlampan ligger framför henne och dess ljuskägla är riktad snett upp genom mörkret, lyser upp trädstammar och kastar skuggor. Mörka stråk som rör sig. Den närmaste skuggan stapplar fram mot henne. En mänsklig gestalt. Roland.

Men han är inte mänsklig längre. Tentakler rör sig ut ur hans mage och armar och ben har mörknat under sönderslitna kläder. Blivit hårda, smala och vassa. Täckta med grova svarta borst. Han är nedsmetad med blod och riktar sina ögon mot henne. Hundratals ögon som fyller huvud och bröstorg. När han öppnar munnen sjunker den ner ända till magen och visar ett omöjligt stort gap, där rader av sylvassa tänder dryper av saliv och blod.

Kristin känner gevärskolven under fingrarna och sliter åt sig vapnet. Med ett skrik fyrar hon av ett skott. Ett till. Och ett till. Varelsen som en gång var Roland stapplar fram mot henne med halva huvudet borta och ett stort hål genom bröstorg, men den är inte död. Den är inte död. Och den är inte ensam. Ett vildsvin kommer raglande på bakben som är ledade åt fel håll och en ormliknande tunga sveper ut ur munnen, slingrar över långa krökta betar. Kroppen sjuder när smala insektsliknande spröt och tentakler tränger sig ut ur den blodiga pälsen.

När Kristin backar undan och tar sig upp på alla fyra, vänder om och flyr djupare in i skogen, då vet hon att rollerna är ombytta. Hon var aldrig något vilddjur på riktigt, men det är hon som är bytet nu. Det som föll från skyn har ersatt henne i toppen av näringskedjan. Och jakten har börjat.

Alpha & Omega

Erik Odeldahl

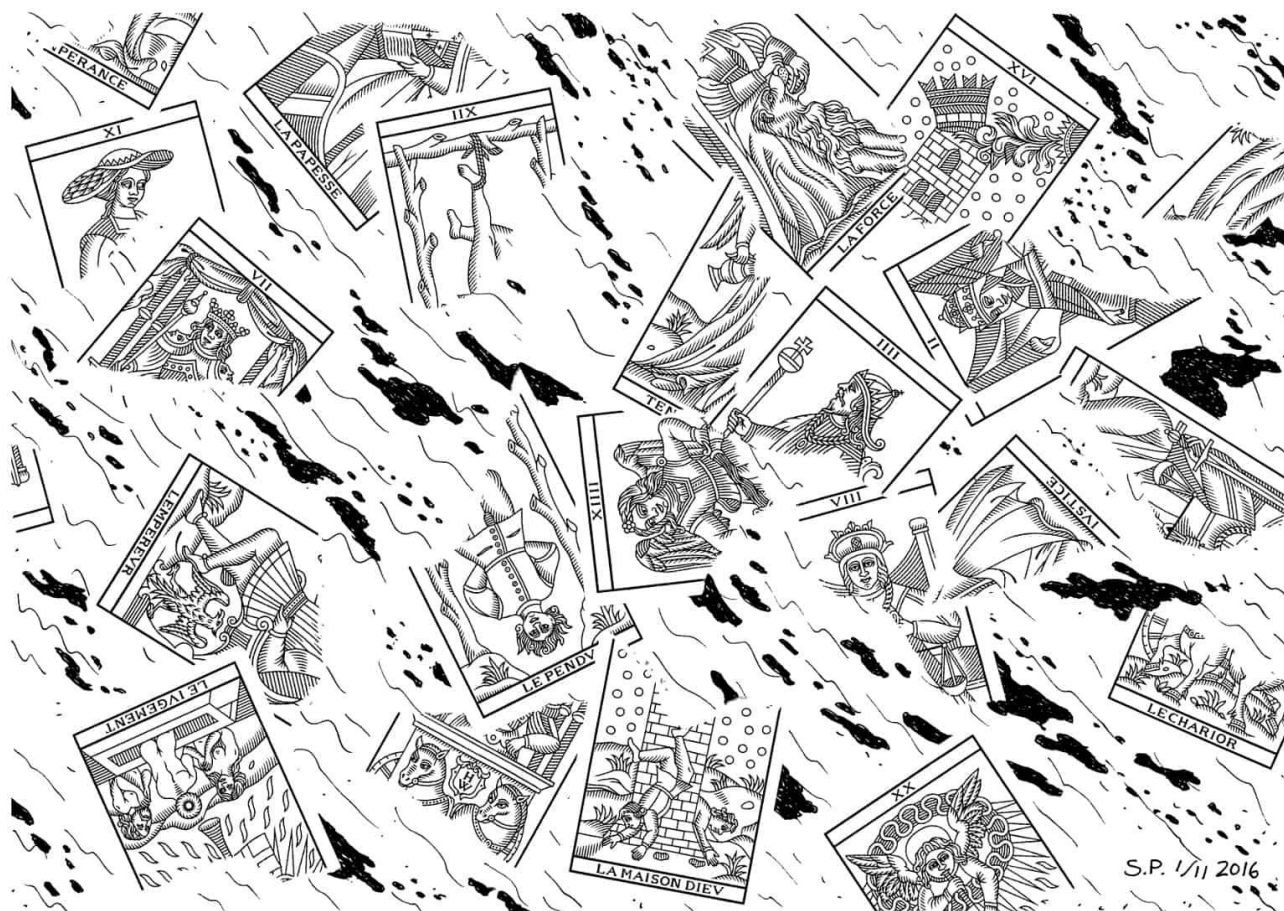

Illustration: Sandra Petojevic

Där är det igen. En knappt förnimbar form som böjs och sträcks i luften runt honom, som en bild på ytan av en såpbubbla. Han sträcker ut handen och ytan böljar till och späns sedan som en gasballong. Tänjs, som om den vill möta hans beröring.

Den är inte alls oljig som han trodde, utan knastrig och torr som död gammal hud. Den buktar inåt där hans fingrar vidrör den. Gulbruna flagor lossnar och faller ned mot golvet. Något rör sig på andra sidan. Han hör ljudet av klapprande tänder, sedan sänker sig mörkret och hundratals omänskliga röster vrålar ut i natten.

* * *

Evalds hemtelefon ringer och väcker honom ur orolig slummer. Drömbilderna försvinner, men lämnar efter sig en kvalmig smak av viol. Han smackar med tungan mot gommen och letar efter vattenflaskan som alltid står på nattduksbordet. Fingrarna hittar den inte. Han måste ha vält den under natten. Troligen medan han drömde om något som han är glad över att han inte minns nu.

Telefonen ringer igen. Den är gammal och grå, med nummerskiva och resonansrik plastkropp. Signalen skär genom det sista av sömnslumret och plötsligt är han klarvaken. Han har en klump i magen, tung som ett bowlingklot. Tjänstemobilen är urkopplad sen månader tillbaka och alla på

kontoret har fått strikta order om att inte höra av sig. Om det inte är absolut kris. Då och endast då får de ringa honom hem.

Evald är på betald ledighet. På andra jobb skulle det kallas semester, men ANTI-PSI-agenter har aldrig semester. Det skulle inte kännas rätt att kalla det så. Inte heller blir de sjukskrivna. Det sista någon vill är att Försäkringskassan tränger sig på och frågar om anledningen till de anställdas ibland ovanligt långa sjukfrånvaro.

Evald har inte varit på betald ledighet på över sex år. Inte sedan den senaste perioden av invasioner startade. Han är för bra för att vara borta. Det sägs att det ska kännas skönt att vara behövd, men Evald vill bara att de ska glömma bort honom. Tappa bort hans adress. Förtränga hur han ser ut. Förlägga hans telefonnummer.

Telefonen ringer igen.

Han sätter sig upp i sängen. Lakanet klibbar mot hans nakna, kallsvettiga rygg. Han drar loss det, slänger benen över sängkanten och går på stela ben fram till telefonen. Tvekar ett par sekunder innan han svarar. Tänker att det är *nu* och inte senare han har en chans att låta bli. Men den förbannade plikt känslan vinner och han lyfter luren.

”Evald Larsson”, säger han och blir förvånad över hur roslig hans röst är. Han har inte pratat med någon annan än katten på sex veckor.

”Det är Granström”, säger en ljusare röst på andra sidan linjen. Granström är tillförordnad chef på ANTI-PSI Söderort sedan tre månader tillbaka. Den riktiga chefen, Dahlbom, har ingen sett till på fyra månader. Inte sedan han och Evald försvann in bakom källardörren i det där huset i Stureby, inte sedan Evald lyfte sin tjänstepistol och kramade fingret mot avtryckaren. Han höll ut ett par veckor till på jobbet efter det, men till slut sade nerverna ifrån. En av hans kollegor fann honom i personalköket på våning tre. Där låg han i fosterställning framför kaffeautomaten. Det krävdes fyra vuxna män för att bära honom till hissen och ner till ambulansen som mötte upp utanför huvudentrén. Han låg två veckor på specialavdelning innan de skrev ut honom med strikta order att hålla sig hemma. Han skulle inte träffa någon annan än psykologen som jobbet skickar en gång i veckan.

Och ändå ringer Granström. Trots att Evald har fyra veckor av betald ledighet kvar innan läkarna ens ska avgöra om han är redo att komma tillbaka.

”Jag hoppas att jag inte stör”, fortsätter Granström. Han låter nervös, som att han i alla fall förstår hur olämpligt det här är. ”Och ledigheten är bra?”

Evald vet inte vad han ska svara, så det som kommer ur hans mun är precis den sorts plattityd man kan förvänta sig. ”Jo tack, dagarna går.”

Granström hummar. Tystnar ett tag. ”Jo du, Evald”, säger han sen. ”Jag borde verkligen inte ringa dig, men vi har något av en situation.”

Marken gungar under hans fötter. Han blundar, återfinner balansen. Tar ett långt, djupt andetag.

”Jag kommer in”, muttrar han och lägger på luren innan Granström hinner säga något mer.

Han kränger av sig kalsongerna och ställer sig i duschen innan vattnet ens hunnit bli varmt. Han behöver chocken. Något som stimulerar andra känslor än den roterande paniken i magområdet. Medan vattnet strilar nerför ansiktet och spolat bort veckor av ingrodd svett lyfter han sina händer framför sig. De skakar, nästan komiskt mycket.

Han stänger ögonen så hårt han kan. Knyter nävarna och borrar naglarna in i handflatan. Upprepar orden hans psykolog har sagt till honom. *De vet inte vem han är. De vet inte var han bor. Han är helt anonym. Han är helt säker.*

Så varför kastar han sig tillbaka rakt in i deras armar då? För att Granström har "en situation"? Eller för att han inte, hur hårt han än försöker, kommer att känna sig säker här hemma ändå?

Efter duschen klär han på sig. Arbetskläder. De ser helt vanliga ut, men är en förutsättning för att han ska kunna utföra jobbet. En skjorta med inlägg av silvertråd och glasögon med silverbågar. Kavajen är av helt vanlig Svenssonstandard, men han håller en halv deciliter salt i varje ytterficka. Till sist sätter han på sig skorna. De ser ut som vanliga italienska läderskor, men är ovanligt tunga. Inuti sulan finns en tunn platta av järn. För de som vet vad de ska lyssna efter, så är det klappande ljudet från skorna det bästa sättet att höra om en agent är i närheten.

Silver, salt och järn. Man kan aldrig vara säker på vilket av ämnena som är verkningsfullt mot varelserna de möter, men något av dem är det alltid. Hitills.

I kavajens innerficka lägger han Tarotkortleken, källan till ANTI-PSI-agenternas anonymitet. Av någon anledning så förvirrar korten varelserna. Så pass mycket att de inte kan ta sig in i agenternas huvuden. En smal lycka. De gör istället sitt allra bästa att skada dem psykiskt, och fysiskt, på andra sätt. Evald försöker att inte tänka på Dahlboms skrik, men det är lönlöst. Han kommer att höra det under resten av sitt liv.

Till sist drar han laddningssladden ur tjänstetelefonen och slår på den.

Jaha, tänker han när displayen tänds. Det här betyder väl att jag är i tjänst igen.

Han låser inte ytterdörren bakom sig. Det har han inte gjort på år och dag. Om de vet var han bor, så finns det inte ett lås i världen som kan skydda honom.

Han tar en taxi till kontoret. I receptionen möts han av Sara. Han minns inte hennes efternamn, men hon är Granströms assistent. Tidigare jobbade hon för Dahlbom. De känner varandra sen länge.

"Granström sa att du skulle dyka upp", säger hon. "Det är en dålig idé tycker jag. Du borde vara hemma och vila." Hennes andedräkt luktar tobak och hennes ögon ser trötta ut, som om hon inte sovit. När de senast sågs, före Evalds ledighet, hade hon precis slutat röka. Det höll inte länge, tänker han.

Evald ler och rycker på axlarna. Spelar sin roll. "Det är mycket man borde. Vad har du åt mig?"

Hon räcker honom en tunn mapp. "Inte mycket, men det vi har är rikt på info. Vi fick ett larm igår kväll och Johnssons grupp skickades dit för att undersöka. De fann varelsen stryka omkring i skogen utanför ett villaområde i Älvsjö. Påpassligt nära ett av våra skyddsrum."

"Och?"

"De lurade in varelsen i gångarna och öppnade silverfällan. Allt verkade gå bra. Johnsson rapporterade in. De planerade att påbörja förhöret inom tjugo minuter."

"Jag antar att det är nu vi kommer till de dåliga nyheterna?"

Hon nickar. "Efter det anropet hörde vi inte av Johnsson igen. Klockan ett igår natt skickade vi en ny patrull till skyddsrummet för att undersöka. Fyrtiofem minuter senare hörde en av dem av sig. Den ende som överlevde."

Huvudvärken kommer plötsligt, som om den legat på lur och bara väntat på en bra anledning att visa sig. ”Var är han nu?”

”På samma sjukhusavdelning de tog dig efter att du bröt ihop. Han är nedsövd och kommer inte vara mottaglig för debriefing förrän tidigast i morgon.”

”Vem var det? Är det någon jag känner?” Evald väljer att inte fråga om dem som inte kom ut. Det räcker att veta att Johnsson är borta. De kände varann. Evald har varit hemma och druckit whisky i hans radhus i Täby.

”Jag vet inte”, säger Sara. ”Oskarsson heter han. Ganska ung, har inte varit på byrån i mer än ett år.”

Evald nickar. Han känner honom. Det gjorde ett jobb tillsammans, ett par månader före Stureby. ”Hann han säga något innan ni sövde ner honom?”

”Inte mycket alls. Men hans kameraström gav oss bra information.” Hon tecknar åt honom att öppna mappen. ”Titta på första sidan, tack. Vi kommer till resten senare.”

Det första bladet är ett vanligt sammandrabbningsformulär. Under ”typ” har någon i responsteamet kryssat för Alpha-Omega. Subklass B. Han suckar. De är inte de värsta han vet, men de är definitivt de mest snacksaliga. Evald föredrar de tystlåtna.

”Den här informationen kommer från Johnssons rapport antar jag? Ingenting jag ser här borde ha överraskat dem. Den kan alltså inte stämma.”

Sara nickar. ”Vi drog den slutsatsen också. Alla mätningar säger att det är en Alpha-Omega, men det måste röra sig om en helt ny subklass. Något vi aldrig har sett förut.”

Evald börjar tappa tålamodet. ”Det finns många andra som har djupa kunskaper om AOs och många som har gott om erfarenhet av att stänga ner dem. Varför var ni tvungna att ringa in mig?”

Sara sväljer. Hon är nervös. Hon som alltid är så samlad.

”Bläddra”, säger hon.

Han vänder på bladet. Först är han inte säker på vad han tittar på. Bilden är en ensam ruta från en film tagen med den kamera som alla ANTI-PSI-agenter bär med sig, fäst på ena axeln under alla uppdrag, ständigt observerande. Den är suddig, tagen ur en sekvens där agenten rörde sig snabbt sidledes, eller kanske vände sig hastigt. Dessutom är filmen tagen i ett mörkt utrymme, troligtvis en av de betongklädda korridorerna i skyddsrummet. Det är en suddig massa, ett sammelsurium av detaljer han inte kan få ihop till en förståelig helhet.

”Vad exakt är det jag letar efter”, frågar han, irriterad av att hon inte bara säger det rakt ut.

”Titta igen.”

Han kisar och plötsligt ser han. Fotografiet är mycket riktigt från en av korridorerna. Längs väggen ligger en hög av vad han först trodde var kläder, men nu inser han kroppsdelar. De ligger kastade där, huller om buller. Han känner igen ett par skor. Samma modell som de han har på sig nu. I de här sitter fötterna kvar. Benen sticker upp kanske tjugo centimeter. Resten av kroppen ligger någon annanstans i högen. Runt kroppsdelarna ligger tarotkort utspridda. Sönderrivna. Döden. Djävulen. Den Yttersta Domen.

Evald smakar något surt i munnen. Han vill spotta, men hittar ingenstans att göra det.

Det är fruktansvärt, men det är inte högen med kroppsdelar som skrämmer honom till djupet av hans själ. Det är vad som är skrivet med snirkliga bokstäver i blod på väggen ovanför.

Evald Larsson står det. Kom.

Hans namn.

De vet vem han är.
Och de kallar på honom.

* * *

De första fallen av invasioner dokumenterades på tidigt sjuttital, men det var inte förrän ett årtionde senare som det togs på allvar. I Sverige skapades ANTI-PSI. Ett antal män och kvinnor av det rätta virket anställdes för att bevaka gränsen mellan deras rike och vårt. Det fanns behov av struktur och tydligt maktordning, så i början togs många av de anställda direkt från polisen och militären. Senare fylldes leden på av akademiker, både från humanistiska utbildningar och tekniska högskolor. Evald var en av de första in i organisationen, med en lyckosam blandning av kompetenser från högskolestudier i humaniora och senare en avklarad polisutbildning, följt av en karriär inom Stockholmspolisen.

Han var en av fem som anslöt sig till organisationen det året. Av dessa fem finns nu bara en kvar, Evald själv.

I början, innan man förstod vad man hade att göra med, byggde mycket av verksamheten på rena chansningar. Man letade i litteratur och antropologisk forskning efter ledtrådar: Hade man sett dem förut? Vilka var de? Var kommer de ifrån? Man testade att mota bort dem med både kända och okända symboler, man provade metaller av olika slag och energikällor av olika styrka. Snart visade det sig att både järn och silver hade effekt. Och av någon anledning som ännu ingen lyckats utröna, så skyddar en tarotkortlek, dold någonstans på kroppen, det viktigaste du har – ditt namn och din identitet.

Ganska snart blev det tydligt att de oftast manifesterades i anslutning till ritualutövningar, i kyrkor, på begravningar, dop och vigslar. Några kallade dem demoner, men eftersom de inte alls såg ut som på de klassiska avbildningarna, utan tvärtom manifesterades med vackra anletsdrag och kroppar, kom det sig att man började kalla dem änglar istället. Epitetet fastnade och snart hade ANTI-PSI konstruerat ett klassificeringssystem baserat på Dantes och andra medeltida författares verk.

Ingen av dem samarbetar med varandra. Istället verkar platsen de kommer ifrån vara ett totalt kaos med lönnmord, politiska intriger och maktkamper som aldrig tar slut. Flera gånger har ANTI-PSI lyckats skaffa sig angivare inom änglarnas organisationer och lika många gånger har dessa avslöjats. Evald har sett vad de gör med sina förrädare efter att de dumpats på den här sidan, som varningar till mänskligheten. Änglarnas grymhet, till och med mot varandra, är fantasirik och oändlig.

Änglar av typen Alpha-Omega är bland de farligaste man har stött på och nu känner en av dem till Evalds namn. Att säga att han är missnöjd med det är en stor underdrift.

* * *

Granström har, precis som de flesta andra i ledarposition på ANTI-PSI, ett två-delat kontorsutrymme. Det yttre rummet är hans arbetsplats, där ett skrivbord trängs mellan bokhyllor, bågande av apokryfisk litteratur och interreligiösa analyser. Det inre rummet är hans personliga vilorum, avstängt för övrig personal, och det är genom den dörren som Granström nu kommer ut, svettig och med stirrande blick. Evald undrar varför han inte stängde av radion om han nu så gärna ville få sig en blund. Den skvalar fullständigt outhärdlig musik och varje gitarrackord som slås an

och varje pipig rad av meningslös poplyrik irriterar honom till den grad att han nästan vänder i dörren och går därifrån.

Granström låser dörren bakom sig med en nyckel som han sedan hänger runt halsen i ett gummiband. Han hinner knappt in i arbetsrummet förrän han börjar be om ursäkt. Evald förstår inte varför, det är ju inte Granströms fel att operationen gick åt helvete. Granströms röst är pipigare och mer ansträngd än vanligt.

”Jag är så ledsen Evald. Det var inte alls min mening att det skulle gå så här. Jag ville verkligen inte ringa in dig mitt i din betalda ledighet.”

Ledighet. Han hatar ordet. Hatar hur Granström använder sig av det. Han blundar, försöker tänka bort huvudvärken som pockar på uppmärksamhet strax bakom pannbenet.

Granström rättar till glasögonen som glidit ner på näsan och riktar blicken mot skrivbordet. Det är täckt av utskrifter från incidentfilmen. Förstorade, förstärkta utsnitt av massakern. En bild visar tydligt varelsens riktade meddelande. *Evald Larsson. Kom.*

Radion skvalar *there is freedom within, there is freedom without ...*

”Hur kan de veta mitt namn?” frågar han och känner hur ångesten tränger sig upp i svalget, en besk smak av hopplöshet.

Granström skakar på huvudet. ”Jag vet inte. Jag vet verkligen inte.” Han sätter sig ned i sin orange skrivbordsstol, en sliten budgetrest från åttiotalet. ”Vi har följt alla protokoll. Det vet du att vi alltid gör, Evald.”

”Men de vet mitt namn. Och jag har ju knappast varit där ute med dem. Någon måste ha berättat för dem vem jag är.”

Det finns inget mäktigare än ett namn. Utan namn har änglarnas mentala attacker inte ens fem procents verkningsgrad. Det har de siffror på. Vetenskapsmännen i de nedre källarna har räknat på det länge.

Radion skvalar vidare, om strider som är framför dem, om strider som förlorats och att de aldrig kommer se vägens slut.

Evald suckar.

Sara himlar med ögonen.

Granström fumlar med knapparna. Hittar till slut rätt och stänger av apparaten. ”Ja det där var kanske inte så lämpligt”, säger han. ”Förlåt.”

Evald sätter sig i besöksstolen. Lutar huvudet mot väggen. Blundar.

”Ja, det viktigaste måste ju i alla fall vara att vi hittar en stark angreppspunkt”, mumlar Granström, en gång en ledare, alltid en ledare. ”Eller hur? Vad tycker ni?”

* * *

Stureby, fyra månader sen.

Dahlbom och Evald står utanför villan och beskådar dess gula flagnande fasad. Flaggan på tomten viftar på halv stång av oklar anledning. Sidor rivna ur en psalmbok med röd pärm ligger strösslade över gräsmattan. Ett fönster på ovanvåningen är sönder, krossat från insidan. Föremålet som orsakade skadan, ett souvenir-askfat från Kanarieöarna, ligger bland psalmbladen på gräsmattan. I ett öppet fönster på entréplanet fladdrar en tunn gardin. Inifrån huset hörs inte ett ljud.

Dahlbom vänder sig åt Evald. ”Så vad tror du? Ungar, ett bråkande par, eller the real deal?”

Evald sniffar i luften efter den skvallrande doften av söta blommor, men det är svårt även för hans tränade näsa att känna något när hela förorten står i full sommarprakt. Han smackar med tänderna mot underläppen och skakar på huvudet. ”Inte ungar i alla fall. Om de inte tagit sig in i huset först.”

Dahlbom skrattar lite och pekar på askfatet. ”De kanske bråkade om årets semesterplaner? Eller kanske har frun i huset fått reda på att mannen inte alls jobbar så där sent om kvällarna, utan egentligen är någon annanstans.”

Evald rycker på axlarna. Han är obekvämt med att skoja till det när de undersöker potentiella utbrottsplatser. Dahlbom gör det jämt. Det är det av hans personlighetsdrag Evald har svårast för, men har lärt sig leva med.

Det är Dahlboms uttryckning. Adressen kommer inte ifrån centraldatorn, utan från ett tips från en okänd entitet som Dahlbom utnyttjar sig av. Någon på andra sidan. Evald vet inte vem eller vad det är, men ängeln i fråga träffar oftast rätt med sina förutsägelser. När de undersöker dess tips är Dahlbom själv alltid med och leder operationerna.

”Vad tror ni?” säger en röst från granntomten. De lade märke till tanten redan när de parkerade bilen utanför på gatan. En nyfiken granne av klassiskt snitt, som direkt förstår att de kommer från en statlig instans, trots att inget i vare sig deras eller bilens utseende skvallrar om det.

Hon talar till dem med torr och knarrig röst, en inflyttad skåning, och sträcker sig tillräckligt högt upp för att hennes glasögonbeklädda ansikte ska synas över häcken. ”År det ett inbrott tror ni? Ser ni Lotta eller Sven? De är alltid så trevliga. Vi brukar dricka kaffe tillsammans på helgerna. De bjuder alltid in mig. Alltid så omtänksamma. Jag hoppas verkligen att det inte hänt dem något.” Hennes lila, lockade frisyr bobbar upp och ned i grönskan.

Evald tittar upp och tecknar med handen åt henne att vara tyst. ”Kan tant vara så god att gå in till sitt igen? Vi har det här under kontroll.”

Hon fnyser irriterat, men försvinner iväg. Strax hör de hennes ytterdörr slå igen. Dahlbom skrattar lågt och skakar på huvudet. Evald kan inte låta bli att blir irriterad. Dahlbom är tio år yngre och har varit hans chef i fem. Han är, kanske med undantag av Evald själv, den som är bäst på sitt jobb i hela ANTI-PSI, men ibland är han förvånansvärt omogen.

”Det är lika bra att vi tar det försiktigt”, säger Evald till sin kollega. Han känner efter att kortleken ligger där den ska i kavajens innerficka, klappar med skorna mot trottoaren och går in på tomten för att ringa på.

”Alright”, säger Dahlbom och följer honom till dörren.

* * *

I Oskarssons rum på ANTI-PSIs specialavdelning på Karolinska i Huddinge är luften kall och luktar handsprit. Agenten borde inte känna, inte tänka någonting. Inte med den dosen lugnande de sprutat i honom. Men hans ansikte visar att det gör han ändå. Ängeln måste ha tagit sig igenom hans försvar och då finns det inga droger starka nog att hålla mardrömmarna borta. Ibland jämrar han sig, men mest lider han tyst, genom hårt sammanbitna tänder, inlindad i svettiga sängkläder.

”Jag hade velat prata med honom, höra om han kunde säga något mer, men stackarn måste få vila.”

Vila. Han hör hur tomt det låter när han säger ordet högt. Vila. Det han blev beordrad att göra själv under sin *ledighet*. Oskarsson kommer också att få ledigt. Långledigt. Fan vet om han ens kommer tillbaka.

”Han hade bara säkerhetsklass 3”, säger Granström. ”Han känner inte till några viktiga namn, så organisationen bör fortfarande vara säker.”

”Har. Han *har* bara säkerhetsklass 3. Han är inte död än, eller hur?” Evald knyter näven och tar ett omedvetet steg närmare Granström. Granström, i sin tur, tar ett steg bakåt och tittar nervöst på Sara. ”De andra då?” fortsätter Evald. ”Vad kände de till? Och hur fort dog de? Hann de avslöja något?”

Granström tittar ner i golvet. ”Vad vi sett så gick det fort. Det var ingen precisionsattack, men den var väldigt effektiv.”

”Mmm. Men mitt namn lyckades den ändå klura ut, så *någon* av dem sa ju *något* i alla fall.”

Evald vill bara hem. Gömma sig under täcket. Han skjuter tanken åt sidan. Det är ingen idé att låtsas. De vet vem han är. Snart skulle de komma till honom. Och genom honom, vidare till resten av ANTI-PSI. Det får inte ske. Han måste hitta dem först.

”Det är en fälla, det förstår du väl?” Saras röst är trött, på gränsen till uppgiven, men klar och tydlig. De är på ny mark nu, med nya regler. ”Att den kallar på dig. Den vill att du ska komma.”

”Det är solklart att det är en fälla. Den stora frågan är vad de vill mig?” säger Evald. ”Vad är speciellt med mig och vad skiljer mig från er till exempel?” Han pekar på Sara och Granström i tur och ordning. Sara rycker på axlarna. Granström möter inte ens hans blick. Den tillförordnade chefen är upptagen med att virra med ögonen och nervöst trumma med fingrarna mot en bordsskiva.

”Kan du sluta med det där i två sekunder?”

Granström rycks ur sin trans. ”Är de redan här?” säger han. Varken Evald eller Sara förstår vad han menar. Det skulle bara fattas, tänker Evald, att chefen förlorar fattningen nu.

”Vi måste ta reda på vad den har för planer för mig. Så länge vi inte vet det, så har vi inte en chans att besegra den.”

”Du kanske inte är så viktig”, säger Granström. ”Du kanske bara är ett namn för den. Den vet nog inte vem du är.”

”Tror du det på allvar? Jag har neutraliserat fler av dem än någon annan på avdelningen, med undantag, kanske, för Dahlbom. Det är självklart att de vill veta vem jag är och vad jag heter.”

Sara skrapar med foten i golvet. ”Vi vet att det är en fälla. Kan vi förbereda oss, så att du inte faller i den?” Hon tittar på Evald, sedan på Granström.

”Vi har resurser, det har vi ju”, säger Granström. ”Vi har planerat för att något sånt här skulle kunna hända.”

”Men allt ni har är teorier, eller hur?”

”Ja, mest teorier.”

* * *

”Vad har du åt mig?”

Sara öppnar skåpet, tar fram en igentejpad kartong och ställer den på bordet framför Evald. Hon skär loss packtejpen med en mattniv och vänder upp flärparna så att han kan se innehållet.

”Roger i källaren hävdar att det här är supereffektivt.”

”Det senaste senaste?”

”Mhm.” Hon nickar och plockar upp en flaska ur lådan. 50 cl av något lätt rödfärgat. När hon vänder flaskan upp och ned ser han att det har en oljelig konsistens. Sara slutar nicka och börjar skaka på huvudet istället.

”Jag vet inte riktigt varför det ser ut så. De har blandat ut det med något för att ge det den här konsistensen. Jag tror att det är för att det inte ska vara för lätt att sprida ut det för tunt på golvet.”

”Och den röda färgen?”

”För att du ska se var du spillt ut det, precis som röd bensin i amerikanska filmer. Jag antar att det är bevisat att änglarna är färgblinda. Det har viskats om det i årtal.”

Han nickar. Makes sense.

”Och det är alltså ...”

”Heligt vatten, raka vägen från dopfunten i Storkyrkan i Gamla stan till labbet här i källaren, sedan preppat på något sätt som är för svårt för oss vanliga dödliga att förstå sig på. Och nu i en plastflaska i din hand.”

”Hur fungerar det? Jag trodde religiösa symboler hade precis motsatt verkan.”

”Det trodde jag med, men de har gjort något med det. Jag tror att de har blandat ut det med silverspån också. Är inte säker. Det ska tydligen fungera som en portabel silverbur. Spill ut en pöl på marken och ställ dig i den, alternativt få ängeln att ställa sig i den. De kommer vare sig kunna ta sig ut eller in.”

”Under förutsättning att vattnet inte torkar bort då.”

Trots allt så börjar han skratta och sekunden senare faller Sara in. Men stunden går över efter ett par sekunder och sen står de bara och tittar på varandra.

När tystnaden blir olidlig frågar han, ”Och får jag något nytt verktyg för att snabbt ta ner den då, eller är jag fast med det gamla vanliga?”

Hon skakar på huvudet. Det finns inget nytt. Alltså bara sånt som varelsen garanterat lärde sig hur det fungerar när den plöjde genom Oskarsons kamrater.

”Inget från pre-cog? Kommer de någonsin att göra nytta för sig?”

”Inget”, säger hon.

* * *

Stureby, fyra månader sen.

Evald stänger dörren bakom sig när Dahlbom har klivit in. Visst är det bra att ha en snabb reträttväg, men det är ännu bättre att inte ge fienden en enkel väg ut.

Hans järnbeklädda skor krasar mot trasiga glödlampor. Trots att ljuset letar sig in genom de luftiga gardinerna känns det som om mörkret sluter sig om dem. Han kisar, letar efter tecken på en invasion.

”Den är kvar”, säger Dahlbom och rynkar på näsan.

Evald känner det också. Luften här inne är tjock och sötdoftande, sliskig som gammal honung.

Dahlbom stannar vid trappan och manar Evald att göra ett varv på entréväningen. De drar sina tjänstevapen, laddade med silverkulor, som om de var här för att skjuta varelser från någon saga. Granntanten skulle bara veta vad som döljer sig här inne.

Medan Dahlbom vaktar trappan går Evald långsamt igenom rummen på entréplanet, ett efter ett. Det mesta är sönderslaget. Det är glas överallt, bokhyllor är välta, mattorna har rivits i bitar. Det är inga ungar som har gjort det här.

Evald tar rum efter rum, sakta och försiktigt. När som helst så kommer det braka löst. Men inget händer. Han ser bara sönderslagna möbler. Krossat glas. Sönderrivna mattor.

Med varvet avklarat är han tillbaka i hallen. Där står Dahlbom i samma position han lämnade honom i, med pistolen riktad uppåt trappan.

”Inget?” frågar Dahlbom.

”Inget. Den är där uppe.”

Men även övervåningen är tom. Bara källaren kvar.

* * *

Ängelfällan i Älvsjö ligger i skogsbrynet, vid en gammal idrottsplats som sedan länge övergivits av idrottsklubbar och nu endast används av fritidsidrottande förortsboende. En rejäl metall dörr leder in i bergsutrymmet som innan det togs över av ANTI-PSI tillhörde vägkontoret och huserade snöplogar och annat vintermaterial. Det är nu förstärkt med smala silvertrådar i väggarna och allehanda tekno-magiska larmsystem.

Inget av detta hjälpte dock Johnssons grupp. Eller gruppen som sändes in för att undersöka vad som hände med den första.

Hela området har nu spärrats av med förklaringen att en gasläcka måste åtgärdas. Uniformklädda poliser håller en mindre grupp intresserade förortsbor borta. Just gasläckor är det absolut vanligaste skälet som anges när utryckningar växer i omfång. Folk är rädda för gas. Både för att den inte syns, så att de tror att de kan förgiftas utan att märka av det, och för explosionsrisken så klart. Evald undrar ofta när allmänheten ska lista ut att sanningar hålls från dem. Det finns inte ens fungerande gasledningarna längre i Älvsjö.

Sara är kvar på kontoret, men Granström och tio inkallade agenter pratar strategi ett femtiotal meter från dörren. Strategin är inte svår att förklara, men i grund och botten obegriplig för Evald. Den går ut på att sätta en kamera på honom och släppa in honom i utrymmet för att sedan ”se vad som händer”. I de flesta fall hade alla litat på att Evald skulle hantera en Alpha-Omega själv, han har gjort det många gånger förut, men den här gången känner ängeln till hans namn. Därför står de tio agenterna redo att rycka in vid behov. Det har beslutats, över Granströms huvud säger han, att de inte får följa med in från början. Fler liv får inte riskeras i onödan.

Det fanns en bra förklaring till varför just Evalds liv är okej att riskera, men ingen som Evald förstod något av.

”Du kommer inte kunna prata med oss, vi kan inte riskera att obehöriga ljud läcker ut därifrån och in i observatörerna. Men vi ser allt du gör och kommer ge dig råd i realtid genom hörselsnäckan. Du kan vara lugn. Jag är säker på att allt kommer att gå bra.”

Han avskyr Granström mer och mer för varje minut som går.

* * *

Evald lämnar dörren på glänt. Om något smiter ut, så finns där gott om folk att ta hand om det innan det försvinner bland villor och hundar och Volvobilar.

Ingen från ANTI-PSI har varit här och städat, så Johnsson och hans mäns kroppar ligger kvar. Från platsen där Evald står, strax innanför dörren, går de inte att se, men han har studerat Oskarssonfilmen noga och vet vad som väntar längre fram, där korridoren svänger av åt vänster. Oskarsson flydde härifrån för strax över sjutton timmar sen, men temperaturen är låg och fläktarna går för fullt, så de har inte börjat stinka än.

Han känner doften av violblommor, men den är inte överväldigande stark. Trots det får den honom att må illa. Han avskyr känslan av hur den söker sig ned i luftgångarna när han andas, hur den fastnar i gom och bihålor. Att forskarna i källaren aldrig lyckats producera en andningsmask som stänger doften ute måste vara deras största misslyckande.

Lysrören i taken flimrar till. Han höjer tjänstepistolen och börjar röra sig framåt. Med små steg, beredd på att vad som helst kan hända här.

Ängeln visar sig inte i den första korridoren. Han vänder runt hörnet och ser massakern med egna ögon. Det är som att kliva rakt in i helvetet. Videon ljög inte, men dolde det värsta. Väggarna är täckta av blod och brännmärken. Det som finns kvar av hans forna kollegor är utspritt på golvet. Det går inte att se hur många de var, eller ens vilka delar som hör ihop med varandra. Över allting ligger tarotkorten, sönderrivna och utströslade, en upprorisk utmaning till honom och de andra agenterna. *Trodde ni att de här skulle hålla er säkra? Vad tänker ni hitta på nästa gång?*

I fältkontoret utanför behöver de så mycket information som möjligt, så han tvingar sig att dokumentera scenen genom axelkameran. Långsamt, från vänster till höger och sedan tillbaka igen.

Sedan stänger han ögonen och koncentrerar sig på att inte spy. Sätter ned fötterna där det finns utrymme, försöker att inte komma åt några kroppsdelar och tar sikte på korridorens slut, på andra sidan av högen framför honom. Det går långsamt. Han är halvvägs igenom utrymmet när han stannar till för att undersöka en förrådsdörr på korridorens högra sida. Den är låst, men Granström gav honom huvudnyckeln. Han har svårt att träffa låset. Allting skakar, både väggar och tak. Vibrationen far genom honom, från skorna upp i kostymen, ut i hans händer. Han lägger handen mot väggen. Tar ett par långsamma, djupa andetag. Det är inte byggnaden. Det är han själv.

Nyckeln går in i låset. Han vrider om. Får inte upp dörren mer än ett par decimeter innan den fastnar mot kropparna på golvet.

Innanför är det mörkt. Han tänder lampan som är fästad på pistolen. Ljuskäglan träffar vita Elfahyllor. Färgburkar och kontorsmaterial. Det går inte att se den andra delen av rummet utan att öppna dörren mer. Han tar i, skjuter på. Föser bort kalla kroppsdelar med fötterna där de kilas fast mellan dörren och golvet.

Hela tiden väntar han på att någon ska gripa tag i honom, antingen fysiskt och slita honom i stycken, eller i sinnet och göra något ännu värre.

Han tar ett snabbt steg in i rummet, sveper ljuskäglan åt vänster, träffar inget mer än fler hyllor, fler färgburkar, penslar, rullar med soppåsar. Ändå är han bara millisekunder från att krama om avtryckaren. Hans kropp är spänd som en fiolsträng.

”Det är inget här”, säger en röst i hörselsnäckan. Inte Granström, utan någon av hans anonyma medhjälpare. De vågar inte låta någon vars namn han känner till sköta kommunikationen. Han förstår varför. De måste kontrollera flödet. Om något händer, så stannar det med Evald tills de funderar ut en ny plan.

”Fortsätt”, säger rösten. ”Det är möjligt att den fastnade i silverfällan efter att den var klar med konfrontationen i korridoren.”

”Ja, det känns ytterst troligt”, säger han högt till sig själv, medveten om att rösten i örat inte kan höra honom.

* * *

Dörren in i utrymmets största rum är öppen på vid gavel. Lysrören pulserar rytmiskt och försänker det i sekundslånga stunder av mörker innan ljuset kommer tillbaka.

I mitten av rummet ser han ett vält bord och två sönderslagna stolar. Ängeln skulle egentligen sitta på en av stolarna nu och bli förhörd av en ANTI-PSI-agent. Kanske Johnsson, eller Granström. Inte Ewald, han skulle ligga hemma i sin säng och inte känna till något av det här. Om inte någon hade missbedömt situationen.

Han tar ett kliv över tröskeln och känner genast att något är annorlunda. Någon ser på honom och det är inte bara observatörerna från ANTI-PSI. Men rummet är tomt. Han sveper med pistolen runt sig, redo att skjuta vid minsta rörelse.

Men allt är stilla.

Han tar ett par steg in. Tittar på väggarna. Sedan taket och golvet. Och det blir plötsligt tydligt varför ängeln inte fastnade här inne. Det går långa revor i putsen, revor där någon har slitit ur de silvertrådar som ska vara där, de silvertrådar som är själva anledningen till varför man leder fienden till utrymmen som det här.

Han sveper långsamt med kameran över rummet och dokumenterar förstörelsen för observatörerna. Ilskan bubblar inom honom. Tränger undan skräcken. Ängeln är inte kvar. Den har kunnat komma och gå som den vill. Fan vet var den är nu och vad den planerar. Han sänker pistolen och stoppar tillbaka den i sitt hölster. Plockar loss kameran från axelfästet och riktar den mot sig själv. De kan inte höra honom, men de kan läsa hans läppar.

”Någon har saboterat fällan. Fienden är inte kvar. Ni får skicka in tekniker som kollar när det skedde. Jag kommer ut igen.”

Han ska precis fästa kameran igen, när han känner en rörelse i luften bakom sig. Hans respons är blixtsnabb. Kameran faller till golvet när han kastar sig runt, sliter upp pistolen igen och skjuter. Ett, två, tre skott. I det trånga utrymmet blir ljudet explosivt vasst och skärande. Mot sin vilja blundar han av smärtan i öronen. Han öppnar ögonen för att se vad han skjutit på – och förhoppningsvis träffat.

Väggen är borta. Istället stirrar han rakt in ett böljande såpbubbleliknande membran. Hålen där skotten har gått rakt igenom återsluts framför hans ögon. Bakom den pulserande ytan rör sig svärmar av varelser som vill ut.

”Åh skit.”

* * *

Stureby, fyra månader sen.

De hittar inga spår på vare sig entréplanet eller andra våningen. Inte ett ljud, inte ett tecken efter besökaren, bara den sötsliskiga doften som de alltid sprider kring sig. De sluter sig till att den måste gömma sig i källaren och letar efter en väg ner. De hittar en dörr i köket, men den är låst och varken Ewald eller Dahlbom kan få upp den. Så nu är de ute på gräsmattan igen. Dahlbom stänger dörren bakom sig.

”Det måste finnas någon annan väg in.”

Det gör det. På sidan av huset hittar de en kort betongtrappa som slutar i en flagnande trädörr med ett smutsigt fönster. Evald lägger händerna runt ögonen och trycker ansiktet mot glaset. Det är för mörkt för att se någonting. Han tar ett ordentligt tag om handtaget och sliter. Dörren far upp meddetsamma och med sån fart att han nästan tappar balansen.

”Titta”, säger han och pekar på låset. Träet runt låsblecket är i flisor. ”Det där var det inte jag som gjorde.”

”Har den stuckit?”

Dahlbom skakar på huvudet och demonstrerar genom att sniffa i luften. Luften där inne är lika tjock och kvalmig som uppe i huset. ”Nej, men jag tror att den tog sig in den här vägen.”

”Då hade den redan en kropp när den kom hit?”

”Det verkar så.”

De tittar in i vad som ser ut att vara husets pannrum. På golvet trängs en motordriven gräsklippare med en verktygslåda och högar av skräp. Dahlbom ska precis ta ett kliv in när Evald lägger sin hand på hans axel och stoppar honom.

”Lyssna”, viskar han, som om varelsen där inne inte redan har hört hur han ryckt och slitit i dörren. Sedan står de där båda två och lyssnar till ljudet av sprakande elektricitet från någonstans inne i mörkret. Dahlbom tittar på sina järnklädda skor.

”Tänk vad bra om gummi hade fungerat lika bra”, viskar han och kränger av sig dem.

”Vi kan alltid ringa på en förstärkningstrupp. Be dem ta med mer material.”

”Och riskera att den flyr? Vi har fortfarande inte hittat paret som bor i huset heller. De kan fortfarande vara vid liv.”

Dahlbom kliver in i huset, grimaserar när hans strumpor blöts upp mot det fuktiga golvet. Han vänder sig mot Evald. ”Ingen fara än så länge alltså. Håll dörren här. Om det verkar som om den flyr åt andra hållet tar du den jäveln när den kommer ut genom huvudentrén. Ok?”

Evald nickar. Det känns alltid olustigt i såna här lägen, med Dahlbom är rutinerad. Och tipsaren hade inte sagt något om högre väsen, utan inkräktaren ska komma från en av de lägre cirklarna. Kanske kan de till och med rekrytera den som informatör om de erbjuder en skälig strafflindring.

Han byter grepp om pistolen. Fan ta hans handsvett.

”Vi vet att du är här inne. Kom ut så kommer det här gå fort.” Dahlboms röst visar inga tecken på nervositet. Han undrar om det faktiskt är så, eller om han precis som Evald har hunnit bli en bra skådespelare efter alla år i ANTI-PSIs tjänst.

Dahlbom försvinner in i mörkret i nästa rum. Evald står kvar i dörröppningen.

Sedan går allt fort. Han blir medveten om en snabb rörelse bakom sig, men hinner inte vända sig om innan något hårt träffar honom i nacken. Det svartnar för ögonen och han sjunker ihop på knä.

”Se upp, ” säger han men är osäker på om han verkligen uttalar orden eller om de stannar kvar i hans mun. Sedan kommer en smäll till och han kastas hårt åt sidan, in i en vinbärsbuske. Luften går ur honom och han tappar medvetandet.

Det är mörkt. Länge.

När han öppnar ögonen igen vet han inte hur lång tid som passerat, men han hoppas för allt i världen att det inte är för sent.

Han tar stöd med ena handen mot marken och trycker sig upp, först till knä, sedan hela vägen till stående. Världen snurrar runt honom, så han tvingas luta sig mot väggen för att inte falla ihop. Gång på gång översköljs han av höga smärtvågor. När han böjer sig ned igen för att plocka upp pistolen är han nära att kräkas.

”Dahlbom?” kraxar han men får inget svar.

Han stapplar tillbaka till dörröppningen. Det hörs ljud där inifrån. Röster. Några som pratar lågt. Dahlbom och någon till. Ljuset skiftar mellan svart och vitt.

Han kliver in i källaren. Tar sig framåt med stapplande steg.

Han rundar hörnet. Dahlbom svävar fritt i luften, uppehållen av någon osynlig kraft. Framför honom står granntanten, klädd i blommig klänning och med papiljotter i håret. Båda två tittar på honom, Dahlbom med skräck i ögonen, ängeln i tantens kropp med oförställd glädje, som ett barn som fått en efterlängtd leksak.

”Åh vad roligt”, säger den på skorrande skånska. ”En till besökare att leka med. Den här börjar bli lite trött.”

Sedan vänds hennes huvud ut och in och rummet är en böljande natthimmel full av stjärnor och tänder. En senig muskel trycker sig ut ur ängelns bröstorg och sveper sig runt Dahlbom. Han skriker.

”Tyst”, säger ängeln. ”Jag hör knappt vad jag äter.”

Dess kropp fasar in och ut ur stjärnmembranet, en bubbla av olja och torr hud. Ena sekunden är den en sjuttiofemårig tant i blommig sommardress, den andra är den ett oformbart knypte av gråa muskler, den tredje är den en lysande skepnad med blont hår och utspända vita vingar.

Stjärnmembranet böljar runt dem. Han ser andra former bakom det. Former som sträcker sig mot det. Som vill igenom. Fingrar, tänder, vingar.

Hans hjärna är trött och seg av smällarna, men något i honom fungerar fortfarande. Den registrerar och analyserar.

Ingen inom ANTI-PSI har sett något sånt här förut.

Är det därifrån de kommer?

”Hmm”, säger ängeln. En blick av förvåning sprider sig över dess mänskliga ansikte. Den grimaserar besviket mot Dahlbom. ”Inte den här. Det här duger inte.” Sedan vänder den sitt hemska anlete mot Evald. ”Är det du?” Ängeln ler mot honom och leendet delar hela ansiktet mitt itu. ”Du och jag har en del att prata om.”

Sen är den plötsligt över honom, runt honom. Membranet följer efter och det gör även skepnaderna på andra sidan. Dahlboms kropp som sitter halvvägs inkilad i ängeln följer efter. Slängs fram och tillbaka som en trasdocka.

I efterhand är Evald inte alls klar över vad som händer nu. Han vet att pistolens magasin är helt tomt på patroner när de hittar honom på gräsmattan utanför. Han vet att de flesta av dessa träffade ängeln i någon av dess tre kroppar. Han vet att flera skott träffade Dahlbom, varav minst två i huvudet. Och att det var precis så han menade det. Instinkten kickade in. Han kunde inte låta dem ta honom med sig till var de kommer ifrån. Inte Dahlbom. Inte någon som vet så mycket om organisationen. Om honom. Så han avrättade sin bästa, och när han tänker efter noggrannare, ende vän.

Vad som händer efter det är höljt i dunkel.

Månader efteråt har han fortfarande inte kunnat besluta vad som är värst, konfrontationen med ängeln och blicken in i deras universum, eller det faktum att han sköt sin bästa vän i ansiktet och att dennes trasiga, anklagande ansikte stirrar på honom varje natt när han sover.

* * *

Det känns som det aldrig tar slut, utan bara rinner ur honom i en evighet. Och sen när det inte finns något kvar, så kan han fortfarande inte sluta. När det ändå är över är han helt utmattad.

Han drar med baksidan av handen över munnen och torkar bort de klibbiga spyrester som fastnat i mungipan. Sedan sätter han ned handen mot knäna igen för att inte tappa balansen. Han lutar rumpan mot väggen för säkerhets skull.

”Evald, hur mår du?” frågar den anonyma rösten i örat.

”Hur tror ni?” svarar han och spottar ut en bit halvsmält lunch på gräsmattan. Nu när han är utanför bunkern förutsätter han att de kan höra honom igen. Hans kontakt svarar inte.

”Fick ni med det jag såg där inne?” frågar han när tystnaden har pågått så länge att han inte är säker på om de är kvar. Att fråga om en potentiell hallucination känns ytterst obekvämt.

”Vilket av det?” svarar någon. En annan röst den här gången. Han föreställer sig hela reservtruppen om tio män i klunga runt mikrofonen inne i trailern. ”Vi fick mycket bättre bildmaterial på de döda, men eftersom vi nu vet att platsen är tom så kommer vi att skicka in en grupp att ta hand om det snarast.”

”Inget från rummet med silverfällan?”

”Jo, vi såg att den manipulerats. Vi tar mycket allvarligt på det också och kommer att utreda även det snarast. Jag måste be dig att inte prata med någon om det. Från och med nu har allt du sett och hört här i Älvsjö säkerhetsklass 1A. Förstår du det?”

Han harklar sig, tar stöd med handen längre upp på väggen och ställer sig upp. ”Inte ens jag själv får veta om det?”

”Gör dig inte lustig i onödan, tack.”

Det klickar till i örat och rösten är borta.

En djup, djup suck. Om de inte såg det han såg där inne, finns det då? Eller är det bara något som spridit sig från hans mardrömmar ut i hans vakna liv?

* * *

Reservtruppens chef släpper iväg honom efter en förvånansvärt kort debriefing. När Evald lämnar trailern ser han hur byråkraten genast tar fram telefonen och ringer samtal. Han föreställer sig att de handlar om vem eller vilka som kan ha tagit sig in i bunkern för att sabotera silverfällan. De antydde först till honom att det kanske inte alls rör sig om sabotage, utan snarare om en klassisk silverstöld. Inte konstigare än stöld av kopparrör från en byggarbetsplats. Evald undrade förstas hur tjuven visste att det fanns silver där inne överhuvudtaget, men möttes av tystnad och säkerhetsklass 1A.

Han är framme vid bilen när hans egen T610 piper till. Inne i skyddsrummet och i området strax runt det är störningsfälten så kompakta att ingen icke-auktorerad telefonsignal når fram.

Det är två meddelanden från Sara. Ett av dem vore dåligt nog, men båda tillsammans gör honom alldeles kall i magen.

”Evald, när du hör det här, kom tillbaka till kontoret så fort du kan. Det är något underligt med Granström. Han betar sig konstigt. Jag undrar om de kommit åt honom på något sätt. Jag vet inte var han har tagit vägen, men jag är orolig.”

Pip.

”Evald, det är något som är helt fel här. Jag har tittat vidare på Oskarssons film. Det saknas flera minuter mot slutet av filmen. Jag kan inte vara den första som ser det. När jag frågade de i källaren hänvisade de mig till Granströms chef och protokoll 1A. Och inte nog med det, nu är Oskarsson själv borta också. Det är oklart om han har lämnat sjukhuset på eget bevåg, eller om någon skrev ut honom. Snälla kom så fort du kan. Jag är orolig på allvar.”

* * *

Det är sent och byggnaden är tom, sånär som på Securitas-Uffe som nattetid vaktar receptionen. Evald nickar till honom och tar hissen till femte våningen.

Han knackar på hos Granström, men får inget svar, precis som väntat.

”Hallå? Är du där?”

Nix. Ingen som öppnar i alla fall. Evald känner på dörren. Den är låst, men efter ett par sekunder med dyrkarna så glider den upp.

Rummet är tomt. Det luktar instängt, som om ingen har varit här på hela dagen. Bilderna på skrivbordet ligger kvar, i samma röra som de lämnade dem.

Evald går direkt till den andra dörren och rycker i den. Också låst. Fram med dyrkarna en gång till. Det går lätt. Låsen i byggnaden är inte utbytta sen de tog över den från Arbetsförmedlingen i slutet av åttiotalet. Lås skyddar inte mot änglar och ingen förväntade sig att någon från avdelningen skulle försöka bryta sig in.

Dörren glider upp och han kliver in i Granströms privata vilorum. Och visst finns där en säng, för de långa jobbdagar och nätter då han inte kan gå hem. Där finns också annat som Evald hade hoppats slippa se, men innerst inne visste att han skulle finna.

Samtliga väggar är täckta av upphäftade sidor ur biblar och psalmböcker. Kraftfulla rader är understruken eller markerade med grön överstrykningspenna. På golvet ligger de tomma pärmarna och sönderrivna sidor som Granström inte fann intressanta.

Ovanför sängens huvudända är formen av ett stort krucifix inbränt i väggen. Korset självt är borta.

”Vad i helvete har du hållit på med, Granström”, viskar Evald mellan stängda tänder.

Sedan hör han skottet. Det kommer i riktning från auditoriet där enheten har sina stormöten. Evald drar sitt tjänstevapen och springer. Han hoppas, hoppas, hoppas att det enda han kommer möta där är Granström. Och att han är ensam i sin kropp.

* * *

Granström står på podiet med ett krucifix hårt knutet i sin ena hand och sin tjänstepistol i den andra. Hans ögon skelar vilt och hans ojämna raspiga andetag hörs hela vägen till dörren där Evald står.

Sara ligger på golvet i mittgången som leder fram till scenen. Hon andas tror han, det är svårt att se på det här avståndet, men det ser inte bra ut. Det läcker rött blod från ett sår någonstans på magen. En pöl har börjat samlas under henne.

Åh nej. Evald känner hur jorden flyttar sig under hans fötter.

”Vad har du gjort, Granström? Vad fan har du gjort?”

Hans tillförordnade chef försöker, men det kommer inga ord, bara ett osammanhängande, stammande babblande.

”GRANSTRÖM!” skriker han. Han brukar spara det här röstläget åt de änglar han spärrat in i enhetens silversalar. De spelar alltid så självsäkra, trots att de vet att de är i Evalds våld. Den här rösten rycker dem alltid ur sin inbillning. Den verkar fungera på Granström också, som hoppar till och tar ett steg bakåt på podiet.

”Evald. Vad gör du här?”

”Du måste komma ner nu. Det är över. Jag har sett allt i ditt lilla rum. Ditt lilla altare, de förbjudna texterna. Jag vet inte vad den där jäveln i Älvsjö har intalat dig, men du vet, precis som jag, att de alltid ljuger. De är demoner, vad de än säger.”

Granström skrattar hysteriskt.

”Det spelar väl ingen roll om de är änglar eller demoner eller besökare från en annan planet? De sliter världsfundamentet i stycken. Bit för bit. Och bitarna blir hela tiden större. Det är det enda som betyder något. Om vi inte gör något åt det och gör detta snart, så är över för oss. Förstår du inte det? Jag trodde verkligen att du av alla skulle förstå mig, Evald. Du som har sett vad de gör med människor. Dahlbom ...”

Hans röst spricker. Evald känner raseriet bubbla i honom. Hur fan vågar han ta Dahlboms namn in sin mun? Hur *vågar* han använda det för att rättfärdiga sitt beteende? Men han håller sig på sin plats. Och håller sig lugn. Han kastar en snabb blick på Sara. Hon rör sig inte. Den ljusröda pölen av blod under henne har vuxit sedan han tittade på henne senast.

”Vad är det med Dahlbom?” säger han, så lugnt han kan, med hopbitna tänder och oblinkande ögon, men Granström har redan lämnat det tankespåret bakom sig. Han rycker till när han hör Evalds röst. Riktar pistolen mot honom.

”Håll dig jävligt lugn nu, Evald. Du får inte förstöra det här. Hon försökte.” Han pekar på Sara. ”Hon försökte och se hur det gick för henne. Ni förstår inte vad det är jag försöker göra.”

Evald är inte säker att hon ens andas längre.

”Du har jobbat med Sara i årtal Granström. Du känner hennes man. Du har lekt med hennes barn. Vad har hänt med dig?”

”Du förstår inte. Ingen förstår.” Hans axlar sjunker ihop och plötsligt sitter han där på podiet och skakar, med tårar som sprutar ur ögonen. Han skakar på huvudet. ”Ingen förstår”, säger han igen. ”Efter att Dahlbom försvann, så var det jag som läste rapporterna från pre-cog. Allt det som ni andra slipper, så att ni aldrig behöver utsättas för insikten om hur meningslöst allt egentligen är.”

Granströms blick sjunker ner mot golvet. Evald tar ett par försiktiga steg framåt medan hans tillförordnade chef stirrar ner mot sina knän.

”Det var alltid Dahlbom som tog hand om allt det där, men nu är det jag. Och jag fick en rapport.” Granström lyfter plötsligt blicken och stirrar på honom. ”Det är fruktansvärt, Evald. Vi har ingen tid kvar. Det är slut. Alltihop! Om jag inte fixar det. Och jag ska fixa det. Och du måste hjälpa mig med det.”

”Ta dig samman för fan. Kom ner därifrån.”

”Allt hänger på Dahlbom, Evald. Allting. Det är därför vi måste få honom tillbaka.”

”Granström, lyssna på mig. Dahlbom är död.”

”Jag önskar att du läst rapporten också. Vi har inte långt kvar. Snart så är de här, hela deras armé, och ingenting kommer att kunna stoppa dem. Om vi inte gör någonting nu.”

Han fortsätter prata med Granström medan han långsamt, långsamt närmar sig podiet.

”Vilken rapport? Något från pre-cog? De har inte haft rätt en enda gång sedan ni startade avdelningen.”

”Inte den här gången. Allt de sa skulle ske har inträffat, från incidenten i Stureby till manifestationen i Älvsjö.”

Evald rycker till. ”Sa de något om Stureby? Och det berättade ni inte för oss.”

”Du vet hur det är med pre-cog. Ingen läste rapporten förrän det var för sent. Men de skrev den två dagar innan du och Dahlbom ryckte ut till det där huset. De sa precis vad som skulle hända.” Granströms pistol, som nu ett tag har legat vilande i hans knä, lyfts igen och han riktar den mot Evald. ”När han försvann bar han på mycket viktig data från sin informatör, data som vi måste få tillgång till.”

”Och vad får er att tro att änglarna inte redan har skrapat den informationen ren från hans spräckta skalle?”

”Dahlbom är 1A-klassad och skyddar all sådan information med ängelsäkra minnestekniker. De skulle aldrig komma åt den.”

Evald sänker sitt vapen, utan att för en sekund ta ögonen från Granströms. Han uppskattar att han är fyra meter ifrån honom nu och han måste få honom att slappna av om han ska ha den minsta chans att kunna överrumpla honom. ”De kommer åt allting till slut. Men i det här fallet är jag säker på att informationen är oåtkomlig. Vad exakt är det du har gjort, Granström?”

”Jag gav honom dig, med löfte att få Dahlbom tillbaka.”

Det är precis som han trodde. ”Dahlbom är död. Jag sköt honom själv, med flera skott, innan han försvann.”

Granström skakar på huvudet. ”Nej, det gjorde du inte. Det står inte i en enda rapport.”

”Tror du på allvar att jag skulle berätta för er att jag avrättade min bästa vän? Jag satte två skott i huvudet på honom! Det fanns inget kvar för dem att utfråga.”

Granströms axlar sjunker när luften går ur honom. ”Men vad händer nu då?” säger han med ynkelig röst.

Evald ser sin chans och kastar sig över honom. Granström försvarar sig inte ens. Evald tar hans vapen och kastar det in bland stolarna. Sen ger han sig på Granström på allvar. Varje gång hans knogar möter hud och ben så ler han lite bredare.

När Granström ligger stilla lämnar han honom på golvet och springer till Sara. Hon andas fortfarande. Han ska precis bära henne ur rummet och ta henne till en läkare när Oskarsson öppnar dörren och kliver in.

* * *

”Äntligen ses vi igen, Evald”, säger ängeln med Oskarssons röst, som visar sig ha en anstrykning av dalmål. ”Det har inte varit helt lätt att få tag i dig.”

Sara väger tungt i hans händer. Han går ner på knä och lägger henne på golvet igen, medan ängeln leende ser på.

”Känner du igen mig?” frågar den. ”Du är dig lik. Lite sliten kanske? Ett par kilo mindre, det är jag säker på. Har det varit jobbigt sedan vi sågs sist?”

Den närmar sig långsamt. Evald backar lika mycket, mot podiet. Han vet att om den ville, så skulle den vara över honom innan han ens hinner reagera. Men det är en Alpha-Omega, kanske en mer utvecklad form, men likväl en Alpha-Omega. De älskar att prata. Han hoppas att det ger honom lite tid. Han behöver det. Tid för att formulera en plan. Vilken som helst. Bara han kan få med sig Sara härifrån.

”Nå, känner du igen mig?” Nu pratar den med kvinnoröst. Skorrande skånska.

Han svarar inte. Självklart är det Stureby-ängeln.

”Du är tyst, Evald. Det var inte han.” Ängeln tittar uttråkat på Granström. ”Han kunde inte hålla tyst. Han hade såna planer, såna grandiosa planer. Han ville göra ett byte, förstår du.” Ängeln skrattar. ”Han ville ha tillbaka den här.” Och plötsligt finns det ett stort svart hål mitt i Oskarssons bröstorg. Och världen flimrar till. Ena sekunden är ängeln Oskarsson. Sedan täcker dess uppspända kropp hela rummet. Sedan är den Oskarsson igen. Och så fortsätter det.

Ängeln stoppar in sina ena hand i hålet och drar ut något. Kastar det på golvet framför sig. En kropp. En gammal manskropp i sliten kostym.

Dahlbom.

Två döda gråa ögon stirrar på honom. Två lila hål i pannan där skotten träffade.

”Jag och Bengt Dahlbom har känt varandra länge”, säger ängeln och nu kommer rösten från munnar över hela rummet. ”Han och jag hade något alldeles speciellt. Varje gång vi sågs så kände jag att det fanns något inom honom, en nyckel som han inte själv visste fanns. Det finns många på vår sida som skulle ge vad som helst för en sådan nyckel.”

Och plötsligt ser Evald det igen. Det pulserande membranet som spärrar vägen mellan deras värld och den här. Han ser skepnaderna röra sig där bakom. Hör deras klapprande tänder, deras barnsliga iver att få komma över hit och leka sig mätta.

Nu är den Oskarsson igen, med armar täckta av fjädrar, utsträcka i relief mot den vibrerande väggen bakom. Evald stirrar på Dahlbom. Förväntar sig halvt om halvt att han ska ställa sig upp och stappla mot honom.

”Varför tror du att vi inte bara flödar in i er värld? Vad är det som hindrar oss?” Den gestikulerar ut i rummet. ”Den här. Den är runt oss, överallt. Precis som den sluter sig runt allt ni gör och är. Ni skulle kunna ta er in till oss om ni bara ville. Jag är förvånad att ni aldrig försökt. Men likt oss behöver ni något som ledsagar er. Det är inte meningen att våra universum ska mötas.”

Nu ler den brett. ”Och det är det som blir gränsens undergång. Du förstår, varje gång någon av oss möter någon av er, så utsätts den för påfrestningar den inte är skapad för att utstå.”

Evald börjar förstå. Ingen på ANTI-PSI har mött fler änglar än honom. Ingen har varit dem så nära, så länge, så ofta.

”När jag ledde Dahlbom till huset i Stureby trodde jag att tiden var mogen, att energin när han och jag möttes en sista gång skulle slita membranet i stycken, att det var dags för oss alla att komma över. Men det skulle inte bli så. Och sen kom du och jag kände samma speciella kraft i dig som i Dahlbom. Fast ännu starkare, ännu mer vibrerande.”

Den är hos honom nu. Omfamnar honom i sin kvävande famn.

”Men sedan försvann du. Och jag visste inte vem du var. Det är tur att du har kollegor som Granström som är så villiga att hjälpa till. Du är nyckeln, Evald. Nu ska vi bli ett.”

Ängelns kropp trycker på honom överallt, ett frasande, stinkande lager av vakuumplast. Han kan inte andas längre. Det gör så fantastiskt ont. Ben efter ben knäcks, men han har inte luft nog för att skrika.

På membranet runt dem öppnas spricka efter spricka. Kallt ljus skiner in och varelsena där bakom, som aldrig varit mer än vaga töcken, är plötsligt tydliga och definierade. Snart är de här.

Sen spricker något i hans bröstorg. Han känner hur kroppen täcks av vätska. Men, och det här är underligt, den är inte varm, inte som blod borde vara, utan snarare halvljummen.

”Vad var det där Evald?” frågar ängeln genom en av sina gurglande munnar. Sedan börjar den skrika. Och dess grepp om honom lossnar.

Ängeln skjuter honom ifrån sig. Evald rasar i golvet som en hög med blöta kläder. Ängeln backar tills väggen stoppar den. Slår sina händer i golvet. Rasar av smärta. Den skriker med ljus och skärande röst. Kan inte hålla ihop sin kropp längre. Den fasar mellan människogestalter – Oskarsson, granntanten – från skepnader med skinande ögon och svanvingar till oformliga fuktiga klumpar av gulbrun röra.

Plastflaskan med heligt vatten har legat i hans innerficka sedan han fick den av Sara. När ängeln omfamnade honom sprack den och innehållet spreds över dem båda. Genom dem båda.

Knappt vid medvetande ligger Evald på golvet och ser vad som händer när en ängels kropp genomsyras av utspätt silver. Det är ingen vacker syn.

Efteråt ligger den still och kippar efter luft, som en fisk som hoppat ur sitt akvarium. Snart rör den sig inte alls.

Sprickorna i membranet läker ihop framför hans ögon. Formerna på andra sidan blir först suddiga och försvinner sedan helt.

Evald känner ingenting. Kan inte röra sig. Han sitter inte ihop någonstans.

Han drar ett par djupa andetag, sedan kommer mörkret. Han försöker inte fly ifrån det. Om han är nyckeln som kan öppna porten mellan världarna, då är det lika bra att han försvinner för alltid. Han önskar bara att han hunnit varna någon först.

Nattramn

Liv Vistisen-Rörby

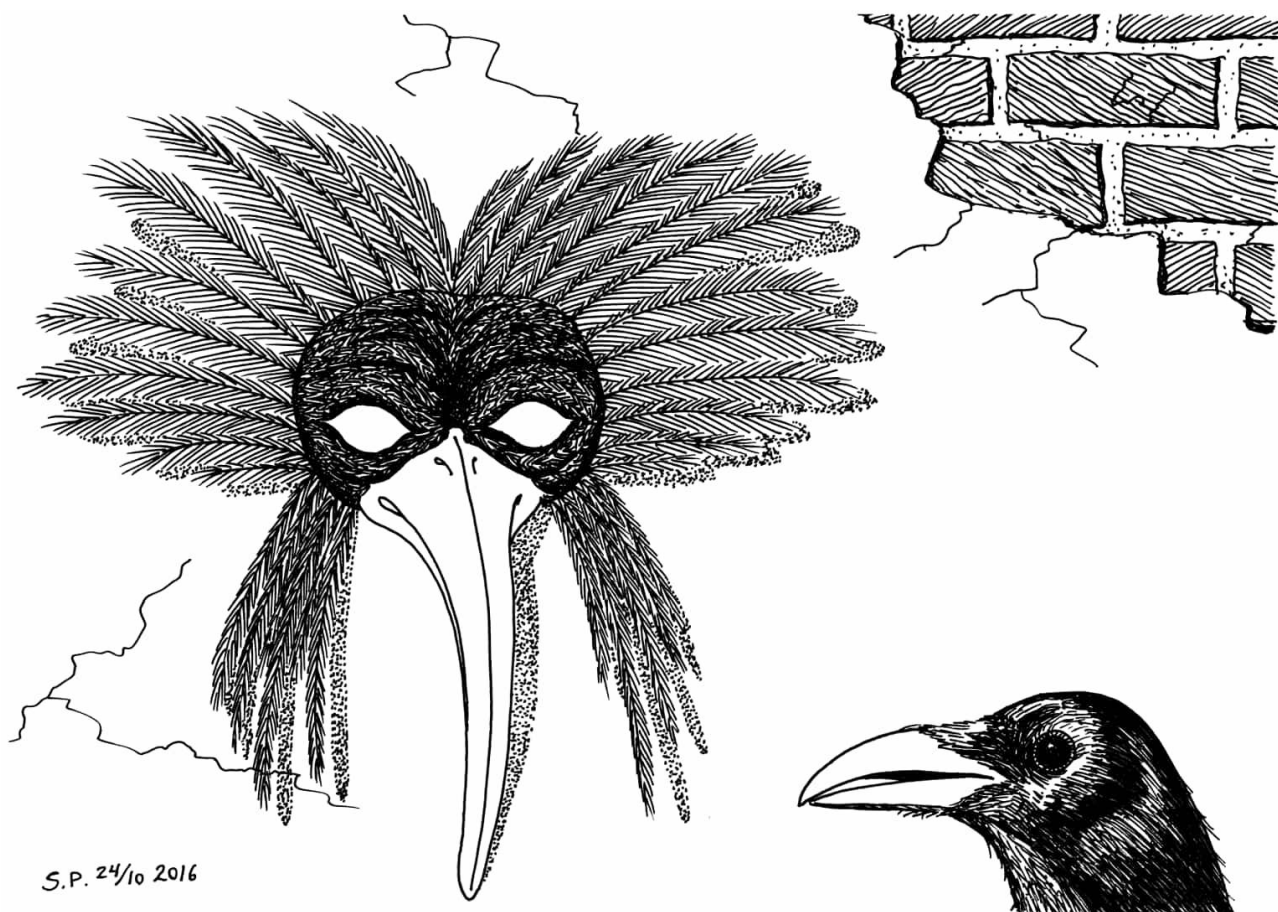

Illustration: Sandra Petojevic

På väggen framför mig hänger en stor mask. Den föreställer ett fågelansikte med en näbb som nästan snuddar vid golvet och ett par blodröda ögon som stirrar mot mig djupt inne bland kolsvarta fjädrar.

Det här är den fjärde dagen som jag står framför den, och jag är vid det här laget säker på att den stirrar tillbaka på mig.

När jag lämnar sovrummet är det med en krypande känsla i kroppen, och jag lyckas inte skaka av mig obehaget lika fort som jag annars brukar kunna. Det hjälper inte ens att stänga dörren.

* * *

Köket är en oreda av öppnade konserver och tjocka, vita larver som blivit för många för att jag ska kunna ignorera dem och för få för att mätta mig. Maten har varit slut ett tag nu, men jag har hört på något av Christoffers överlevnadsprogram att det går att överleva upp till tre veckor utan mat. Vatten är viktigare och än så länge läcker det in tillräckligt med regnvatten mellan plankorna för fönstren för att jag ska klara mig. Överleva lite längre.

När jag kurar ihop mig under filten i soffan har vardagsrummet antagit en orange ton. Någonstans utanför min isolerade tillvaro håller solen på att gå ner.

* * *

Det känns som att min magsäck håller på att dras ut genom min kropp. Allting gör ont och jag har inte ork nog att ens ta mig in och stirra på det gudsförgättna fågelhuvudet. Tittar jag ner kan jag se mitt eget hjärta slå under den skruppna ursäkt för bröst som jag har kvar. Någonstans glömde jag bort att jag borde hålla räkning över de dagar som passerat och nu kan jag inte minnas längre.

Jag tror att jag håller på att svälta ihjäl. Min tunga är svullen av stickor som jag fått när jag lapat vatten från fönsterbrädorna och jag hoppas nästan att den ska kväva mig i sömnen.

Dessutom har jag börjat hallucinera. Hela dagen har det låtit som att det kryper råttor i rören och i väggarna. Hade jag sett en hade jag ätit upp den för länge sedan. Det känns syndigt tillfredsställande att tänka på ben som knäcks. På varmt kött mot mina läppar.

Jag vet inte när det händer men vid något skede slutar jag att tvivla på mina sinnen. Det är en mäktig känsla när en inser hur långt kroppen är villig att gå för mat. Bokstavligen. Jag är hela vägen borta vid sovrumsdörren när jag blir medveten om att jag har börjat röra på mig.

* * *

De röda ögonen stirrar på mig. Jag frågar vad de vill men de svarar inte. Runt omkring väggarna kan jag höra krypan. Svaga små pip som bara gör mig hungrigare. Min mage knorrar när jag börjar treva med händerna mot väggarna. Riva bort tapet. Slå. Skrika. Två av mina naglar har gått av och lämnat blodiga spår över pappersresterna på golvet när jag plötsligt känner det. Värme. Från väggen mot min handflata. Någonting kittlar mig i nacken och jag ler när jag ser upp och inser att jag står precis under masken.

”Ursäkta”, viskar jag tyst samtidigt som jag tar ett fast tag om fjäderskruden på var sida av ansiktet för att lyfta av den. ”Jag behöver bara äta lite.”

Den är tyngre än jag först trodde. Varm och fuktig. När jag börjar dra i den måste jag stappla bakåt för att inte falla omkull, för där väggen borde vara uppenbaras ett stort hål i från vilket det nu glider ut långa, svarta fjädrar. Som en köttig mantel fäst i huvudet som jag fortfarande håller. Det landar på golvet med en tung duns och jag försöker att fösa bort det lite med foten för att inte kliva på fjädrarna när jag ställer mig på tå och kikar in genom hålet.

* * *

Golvet är täckt av vita fjädrar. Ben som jag inte kunnat tugga. Jag sitter på knä och känner hur mina jeans blir svala och tunga av blod. Jag har börjat räkna dagar igen, och idag är det två dagar sedan jag fick slut på fåglar.

Mest handlar det om dålig planering. Jag önskar att jag hade tittat mer aktivt på Christoffers förbannade TV-program, eller att jag hade Stellas praktiska ådra. Att allt inte bara handlade om impuls och vad som kändes bra just då.

Den första dagen åt jag inga fåglar. Det var för svårt. Även fast jag inte vet hur jag överlevde en natt till utan att göra det.

Det handlade inte bara om att döda, även om just den biten tveklöst har blivit lättare de senaste dagarna. Någonting i det faktum att korparna i burarna var vita kändes sjukligt och ohälsosamt.

Min tvekan gjorde att jag blev rastlös. När jag väl började äta kunde jag inte sluta. De första försökte jag att värma, men stearinljusen tog slut och jag vågar inte göra upp en brasa av rädsla att

kvävas. De sista dagarna har jag ätit dem som de är. Kastat i mig dem för att inte hinna tänka efter. Och nu är de slut. Och någonting annat är på väg.

Jag känner det med varje fiber av min kropp. Det har inte slutat att krypa i väggarna. Att rassla i rören.

En natt satt jag med örat tryckt mot väggen ända tills morgonen kom, och de fåglar, om det nu är vad de är, som kryper i väggarna, är inte naturliga. Deras kvittranden låter som människoskrik.

* * *

De kommer nu. Jag kan höra deras klor rispa mot väggarna och skriken har hållit mig vaken hela natten. Jag försökte att gömma mig i soffan men det kändes för utsatt, så nu ligger jag under sängen i sovrummet med masken i ett hårt grepp i famnen. Det är svårt att beskriva det lugn som infinner sig när jag håller i den. Jag önskar att jag hade gjort det tidigare. Att jag hade märkt det tydligare när jag plockade den av väggen, men jag var så hungrig då.

Jag kan höra murbruk och gipsbitar falla till golvet omkring oss. Höra dunsarna av tunga fågelkroppar som träffar golvet. Ju mer jag hör dem skrika, desto mer inser jag att de kallar på mig. Säger mitt namn.

”Vad säger du?” frågar jag och stryker mina fingrar genom de svarta fjädrarna. ”Kan du gömma mig?”

* * *

Det är varmt och fuktigt inuti masken. Min andedräkt luktar ruttet. Det här är första gången som jag faktiskt reflekterar över det. Jag undrar hur många av mina tänder som är kvar. De flesta gick av när jag försökte att bita sönder benen och suga märgen ur dem. Stanken ger mig kväljningar. Tyngden av manteln tvingar ner mig på knä. Genom de röda ögonen kan jag se svarta korpar välla ut från väggarna. Tumla ner på marken och kravla mot mig. Lederna rör sig onaturligt och ryckigt. De kravlar över varandra för att komma fram till mig. Använder näbbar och klor för att klättra på mig. Flaxar med sina groteska vingar. Bildar en virvel av svärta som sliter i mitt kött. Fyller mina öron med vidriga skrik.

Jag kan inte se. Jag kan inte tänka. Jag kan inte känna längre. Och sedan blir allt tyst.

* * *

Lägenheten är så ljus att det bränner bakom mina ögon. På hela tiden som jag är där lyckas jag aldrig vänja mig. Varje möbel och varje litet dammkorn omges av en gloria, och den starkaste kommer från TV:n i hörnet.

Det är omöjligt för mig att fokusera blicken tillräckligt för att urskilja ansiktet på deltagarna i överlevnadsprogrammet som spelar, och när de börjar skrika på varandra över vad som antagligen är mat eller vattenbrist, inser jag att jag inte förstår vad de säger.

Jag utgår från att det är fel på masken. Försöker att ta av mig den, men mina fingrar känns grova och ovana och jag kan inte för mitt liv känna var masken slutar och jag börjar.

Så jag behåller den på. Går mot det främmande språket och de dansande ljusen tills jag står framför TV:n. Läger min grånade, svullna hand över glaset och ser hur det spricker. Bilden knastrar till. Ansiktena förvrids. Plasten smälter i kanterna och droppar ner på mattan.

Det borde vara tyst nu, men det är då jag hör att jag inte är ensam. När jag vänder mig om ser jag honom. Hopkurad i soffan under samma filt som jag själv sovit under i vad som måste vara flera veckor.

Christoffers snarkningar ger mig gåshud och jag känner hur jag svajar till. Tappar mig själv.

Jag smeker över hans kind för att känna honom. Han är så varm. Så levande. Jag är inte det. Det går inte att leva när en har dött. Jag vill väcka honom, men jag vill inte att han ska se mig. Inte som jag är nu. Som jag antagligen alltid kommer att vara. Så jag låter honom sova.

Sitter bredvid honom tills jag minns hans läppar mot Stellas i vår säng.

* * *

Masken ligger på golvet bredvid mig. Stirrar på mig medan jag gnider händerna mot soffans tyg. Mot mattan. Petar kladdiga klumpar av hud och kött från mina naglar.

Det är kallt igen. Mörkt. Men jag fryser inte längre. Bakom rädslan och äcklet känner jag en värme. En styrka.

Det är då som jag inser att hela rummet är fyllt av korpar. Majestätiska nu, istället för patetiska skuggor. Deras kroppar är blanka och vackra. De sitter på stolsryggarna, i fönstren och står uppradade på golvet. Hundratals ögon som ser på mig. Dyrkar mig.

Jag vet vad jag förväntas att göra nu och den här gången ler jag när jag lyfter masken och trär den över huvudet.

Och sedan blir allt tyst.

Huset på Syrenholmen

Susanna Björnberg

Illustration: Sandra Petojevic

Varför dröjde det så förbannat innan du öppnade? Tvingar du alla att stå ute i det här skitvädret eller är det bara mig du låter få den äran? Du är blek, Anton. Ser jag verkligen så jävlig ut? Ge mig en spegel.

Ja tack, en whisky är precis vad jag behöver efter min helvetes ... Jag visste inte vem jag skulle kunna prata med. Bara dig.

Fy fan! Du borde ha varnat mig! Ta bort spegeln igen. Det är ingenting mot vad de gjorde med Skytte. Ja, Jakob Skytte. Se inte så sårad ut, du och jag är över sedan länge.

Häll upp åt dig själv också.

Jag vet inte var jag ska börja. När det tog slut mellan oss? Eller när din far försökte få oss tillsammans igen. Jag tyckte också att det var underligt, men hade det inte varit för honom så hade jag aldrig åkt till festen på hotell Eggers. Jag skäms inte för att erkänna att jag kom dit i hopp om att få träffa dig.

Skytte var redan där när jag kom in. Han stod i ett större sällskap och såg så självklar ut. Som om han var den ende där med ett verkligt syfte. Som om det bara var han som visste svaret på den gåta som hade lockat dit Göteborgs akademiska elit. Och mig.

Jag hade inte ens satt en fot över tröskeln innan han såg upp, såg rakt på mig. Hans blick brände som eld, två svarta hål omringade av safirblå sten. Det var med den kraften som han drog mig till sig och jag kämpade inte emot.

Det var inte mer än tre veckor sedan men det känns redan som en livstid bort. Vi kunde inte hålla oss ifrån varandra. Varje ögonblick, varje stulen kyss var värd risken att bli påkomna. Jag behöver inte förklara det för dig, du vet hur dumdrigtig och dåraktig man som ung blir av kärleken.

Men det var dömt att upptäckas. Redan förra tisdagen, efter knappt två veckor, blev vi påkomna. Jakob hade fångat in mig efter dagens sista seminarium och drog in mig i en tom föreläsningssal. Händerna ... Vid Gud, de händerna!

Det är visst relevant, Anton! Du får ge det den tid det tar, du kommer att förstå. Snälla du, se på mig i alla fall. Du är den närmaste vän jag har och jag ber dig att lägga dina sårade känslor åt sidan, om så bara för ikväll.

Han stod över mig där jag hade hamnat på rygg över ett skrivbord. Hans välsignade händer under min skjorta, mina under hans. Ljudet kom så oväntat att jag först inte förstod vad det var jag hörde. Han drog sig inte tillbaka, trots den skarpa harklingen som hade hörts från dörren till. Medan jag ville sjunka genom jorden såg han sig bara om över axeln och jag kan svära på att jag såg ett leende på hans läppar.

”Professor Lake”, hälsade han på samma vis som han hade hälsat professorn tidigare under dagen.

Lake var inte alls lika bekväm med situationen. Av det lilla jag kunde se bakom Jakobs axel såg jag hur den gamle mannen hade blivit högröd i ansiktet.

”Era förbannade sodomiter! Ut. Ut härifrån! Och får jag någonsin se er tillsammans igen skall ni få ångra den dag ni föddes!”

Jag svär, Anton, att jag aldrig varit så rädd i hela mitt liv. Inte innan dess. Den största rädslan var att han skulle berätta för far. Kan du tänka dig min fars min om han fick veta att hans äldste son älskade en annan man? Han är inte lika öppensinnad som intendent Lilja. Din far var alltid ...

Förlåt mig, du har rätt. Jag glider iväg från ämnet. Jakob skrattade bara åt det, han tyckte inte att jag skulle göra en höna av en fjäder.

”Kom med mig hem till Syrenholmen”, sa han istället.

Hans familj äger en mycket imponerande villa på Syrenholmen, en liten ö norr om Vinga. Vi åkte i fredags, och trots oron över vad professor Lake skulle kunna göra i min frånvaro tvekade jag inte då Jakob mötte upp mig. Han utstrålade ett lugn som så effektivt smittade av sig att jag efter bara en kvart vid hans sida inte kunde tänka på annat än honom.

Det var en perfekt dag att vara ute på havet. Förrädiskt perfekt. Jakob var den som körde båten och jag visste inte vad som var mest tilldragande; hans solkyssta nacke eller det ändlösa havet som låg spegelblankt omkring oss.

Syrenholmen gjorde verkligen skäl för namnet. Ja, jag säger gjorde och du kommer att förstå varför. Redan på avstånd syntes den lilla holmen likt en gnistrande juvel, klart gredelin med den ståtliga, vita villan på ett krön i ett hav av grönska. Då vi la till vid bryggan var det nästan omöjligt att inte överväldigas av färgerna och det var inte förrän Jakob ropade på mig som jag insåg att han hade tagit vår packning och gått en bra bit på stigen mot huset.

Det var i sanning lugnet före stormen. Himlen var molnfri och från de enstaka träden hördes fågelsång, men inga fåglar syntes. Inga förutom en nattsvart kaja som satt på en av de lägre

grenarna i en tall. Dess isblå ögon följde oss och jag kunde inte ta blicken ifrån den. Inte förrän jag skulle ha blivit tvungen att gå baklänges, vilket den ojämna stigen gjorde omöjligt.

Huset som tornade upp sig så snart träden givit vika var i det närmaste en herrgård. Det enda som fastslog att så inte var fallet var avsaknaden av flyglar, dubbeldörrar, samt den avlägsna plats det låg på. Jag måste ha stannat upp igen för plötsligt kändes avståndet mellan mig och Jakob nästan olidligt. Han hade kommit fram till dörren och manade mig nu att öka stegen.

Väl framme knackade han på med dörrkläppen, kan du tänka dig något så rustikt, Anton? Det dröjde inte lång stund innan dörren öppnades av en satt liten man i femtioårsåldern som jag snart förstod var husets betjänt.

Han visade in oss i huset och jag anade genast vilken underbar uppväxt Jakob måste ha haft på ön. Vi installerades i två närliggande rum men hann inte njuta av varandra innan vi kallades till salongen för att möta Jakobs far, Harald Skytte.

Salongen var allt man hade kunnat vänta sig av den. Det var högt i tak och trots sommarvärmen utomhus så brann en eld i den öppna spisen.

Det var någonting sällsamt med den äldre mannen, han såg på mig som om han visste. Som din far ser på mig. Men precis som hos din far så fanns det ingenting dömande i hans blick.

Vi samtalade en god stund till dess att det meddelades att middagen var serverad. Herr Skytte reste sig då.

”Ni får ursäkta mig”, började han. ”Jag har lite arbete att ta igen. Men jag hoppas att få se mer av er till frukosten.”

Jag frågade Jakob om inte hans far ville äta med oss, men han svarade att hans far allt som oftast befann sig i husets källare där hans arbetsrum låg. Enligt Jakob fanns det även en annan ingång där, en dörr som ledde direkt till en egen brygga. Ja, det kommer att ha relevans! Håll upp åt mig med, är du snäll.

Det var i morse Jakob meddelade att han skulle vara borta över dagen. Han stod i dörröppningen till mitt rum då jag vaknade, lugn och orörlig som om han hade stått där en god stund.

”Jag måste åka in till Göteborg idag. Jag blir inte borta länge.” Han log mot mig och jag nickade utan att fästa någon större vikt vid hans ord.

Jag åt frukost i sällskap av herr Skytte, men han tycktes vara i sina egna tankar och så snart han hade ätit upp ursäktade han sig och gick mot källardörren. Detta gav mig utrymme att ensam utforska det stora huset.

Jag rörde mig med försiktighet genom rummen och kunde inte skaka av mig känslan av att varje steg var att göra min värd orätt. Inte för att sådant någonsin hindrat mig då nyfikenheten väl tagit över. Jag gick förstrött genom långa korridorer, men stannade upp vid ett fönster då jag noterade att himlen hade mörknat avsevärt. Klockan var inte mer än två men redan kunde jag ana skymningen vid horisonten.

Plötsligt såg jag vattenytan brytas en bit utanför stranden, där vattnet började bli djupare. Någonting ... Ja, jag säger någonting, för det kan omöjligt ha varit vad det såg ut att vara.

Nåväl, men bara för att du frågar. Det såg ut som en gigantisk bläckfiskarm som i en böljande rörelse bröt det stilla vattnet innan den försvann ner tillsammans med den ohyggliga kropp den måste ha varit fäst vid.

Jag skyndade vidare, som om jag skulle kunna fly ifrån det jag hade sett genom att inte vara kvar på platsen längre.

Dörren stod lite på glänt, det var bara därför jag gick in. Under de dagar jag varit på Syrenholmen hade jag aldrig satt min fot i husets bibliotek. Väggarna var främst täckta av höga bokhyllor, men en av kortväggarna upptogs helt av en magnifik eldstad. Kring och över den pryddes väggen av jakttroféer. Huvuden av exotiska djur satt fastskruvade på skivor av ebenholts och mahogny.

Kanske var det den allt mörkare himlen, kanske ljudet av en tilltagande vind, men det obehag som jag tidigare hade känt ökade. Och jag kunde ha svurit på att ett av huvudena var mer mänskligt än aplikt.

I ren panik vände jag mig mot dörren för att gå, jag kom dock inte så långt innan min blick föll på en låg piedestal. På denna låg en tjock bok bunden i ljust, på sina ställen grånat, skinn. Den tycktes nött av flitigt läsande och mellan många sidor fanns bokmärken av blandad karaktär och ålder. Titeln stod i relief, knappt urskiljbar, med arabisk skrift.

Bredvid den låg ett uppslaget skrivblock med en påbörjad översättning men jag hann inte så mycket som läsa ett ord innan ett skrik bröt tystnaden. Det var det värsta jag någonsin hört, en grotesk blandning av djuriskt och mänskligt men samtidigt ingetdera. Jag ...

Nej, jag vill inte, Anton. Det var ett misstag att komma hit.

Vad menar du? Du kan inte lova det. Efter allt som hänt, hur kan du med säkerhet lova att du låter mig stanna efter det jag skall berätta?

... jag älskar dig också.

Som du vill. Skriket kom ifrån källaren och det var dit jag sprang. Återigen stannade jag dock upp vid ett av fönstren. Utanför hade det nu blåst upp till storm och genom dis och regn såg jag hur en mörk skugga långsamt reste sig ur havet. Fylld av skräck började jag springa igen. Källardörren var stängd men olåst och jag gick ner. Sprang ner. Det var ingen lång trappa, men den gick i en svindlande spiral. Vid foten sträckte en kort korridor ut sig. Den avslutades i ett valv och på andra sidan låg ett större rum, ett rum som inte var tomt.

Vid allt heligt ... det jag såg var ... det var helvetet.

Herr Skytte stod i mitten av rummet vid ett stenaltare. Belysningen var smärtsamt skarp, den jäveln hade installerat elektriskt ljus därinne. I rummet med honom fanns ett tiotal deformerade, hundlika människor. Nej, varelser. De var inte längre mänskliga. Om de någonsin hade varit det. Och på altaret låg Jakob. Han var vid liv, för han mötte min blick med feberblanka ögon och jag såg Det. Jag såg hur hans buk hade öppnats, hur herr Skytte höll en blodig dolk i ena handen och sin sons pulserande tarmar i den andra. Återigen mötte jag Jakobs blick och slogs av avsaknaden av rädsla i den. Han log.

* * *

De ylade då de kastade sig mot mig. Det var säkert fem av de vidriga varelserna. Jag ryggade tillbaka, jag måste ha skrikit ... Då jag började springa kunde jag tydligt höra deras flåsande andetag och tunga steg bakom mig.

Jag sprang mot trappan, men en av vanskapelserna hade lyckats kasta sig dit för att blockera min väg. Det var då, i stundens panik och hetta, som jag mindes vad Jakob hade berättat om den

andra ingången. Istället för att springa mot trappan vek jag av mot en mindre dörr, som av sin position att döma måste leda till vattnet.

Jag skyndade mot den men den var låst. Samtidigt som jag fick tag i nyckeln som lyckligtvis satt kvar i låset, kände jag ett hårt slag i ryggen. En klopydd hand tvingade mig att vända mig om och ytterligare en slog till mig över ansiktet.

Det torde vara nog svar på din fråga om mina skador.

Då dörren öppnades bakom mig tumlade jag ut med odjuren över mig. Det hade börjat storma ordentligt nu vilket gjorde det svårt att se bryggan med båten. Av den stora skuggan såg jag inget spår.

Gud vet hur jag kom i båten, hur jag fick ut den på öppet hav. Jag vände mig om en gång, en sista gång, bara för att se huset slitas sönder av osynliga händer och stormvindar. Jag måste ha svimmat av utmattning. När jag vaknade till var jag vid hamninloppet och det var bara dig jag kunde tänka på. Så jag kom hit.

Det känns överkligt att tala om det då jag sitter här, med utsikt över Feskekôrkan. Jag ...

Vad är det där? Där! Skuggan som reser sig över Lagerhuset!

Skrik inte så förbannat! Anton! Anton?

Helvete ...

Tentakler i rymden: Lovecrafts rymdvarelser

Martin Andersson

Låt oss börja med att påpeka att titeln enbart är en lek med en kliché: det finns inte så många tentakler hos Lovecraft. Ordet "tentacles" och dess variationer förekommer i 16 av 103 noveller, och i flera av dessa (som "The Lurking Fear") rör det sig om metaforiska tentakler.

Vad som däremot finns i förvånande mängd – förvånande för den som primärt ser Lovecraft som en skräckförfattare, vilket ingalunda är självklart – är utomjordiska varelser av olika slag. En del av dessa skymtar förbi i biroller; andra står i centrum och beskrivs i detalj. Senare författare som skriver i Lovecrafts egen sub-genre – Cthulhu-mytologin – har begåvat densamma med ytterligare främmande varelser, som t.ex. Ramsey Campbells insekter från Shaggai (som genom sin främmande materiella sammansättning kan tränga in i människors hjärnor och kontrollera dem) och Brian Lumleys lithards (stora snälla drakar med ett "lustigt" talfel), men här skall jag enbart behandla Lovecrafts utomjordingar.

Ljusbrodern

Lovecrafts första rymdvarelse är den "broder av ljus" som varit fångslad i lantisen Joe Slaters kropp i 42 år i "Beyond the Wall of Sleep" (1919). Ljusbrodern tycks vara ett slags kroppslös energivarelse som kan röra sig fritt genom tid och rum när den inte är fångslad, och i sin telepatiska kommunikation med berättaren antyder den att även berättaren har denna förmåga, men bara i sina drömmar. Varelsen har fångslats på jorden av sin ondskefulle förtryckare, som människorna ser på himlen som Algol ("Demonstjärnan"), och när Slater nu dör skall ljusbrodern äntligen kunna bryta sig loss och anfalla den. Novellen avslutas med att berättaren citerar ett tidningsurklipp som rapporterar om en ny supernova i närheten av Algol.

Cthulhu och hans folk

Cthulhu torde vara Lovecrafts mest kända skapelse (mycket tack vare August Derleths myntande av termen "Cthulhu-mytologin") och även den första av hans rymdvarelser som är beskriven i detalj, i "The Call of Cthulhu" (1926). Det bör dock påpekas att beskrivningen utgår från en statyett av Cthulhu; den ende som ser Cthulhu i verkligheten och överlever – sjömannen Gustaf Johansen – lämnar ingen detaljerad beskrivning, men det antyds i alla fall att statyetten är ganska rättvisande. Cthulhus skepnad beskrivs som vagt människoliknande, men med ett bläckfiskliknande huvud vars ansikte består av en massa känselspröt och tentakler, en fjällig, uppsvälld kropp som ser gummiaktig ut (hur nu det intrycket kan förmedlas genom en statyett av sten), stora klor på händer och fötter, och långa smala vingar. En annan avbild av Cthulhu – skulptören Wilcox' basrelief – ger betraktaren intryck av bläckfisk, drake och mänsklig karikatyr. Johansens skildring av sitt möte med Cthulhu, såsom det återberättas av berättaren Thurston, indikerar att Cthulhu är grön till färgen, har en geléartad textur, och är stor som ett berg.

Vad vet vi då om Cthulhu och hans folk? De källor Lovecraft anger är tämligen opålitliga. Huvuddelen av informationen kommer från Castro, en medlem av Cthulhu-sekten som blir gripen av polisen i New Orleans. Enligt Castro är Cthulhu överstepräst för sitt folk, vilka kom till jorden i planetens ungdom. Detta folk, De stora gamla, beskrivs inte till utseendet, men de kan likna Cthulhu; i "At the Mountains of Madness" sägs att ett bläckfiskliknande, landlevande folk från rymden som beskrivs i inristningarna i den uråldriga staden i Antarktis antagligen motsvarar Cthulus folk. Castro säger dock att ingen kan säga huruvida de övriga liknar Cthulhu. De stora gamla kan färdas obehindrat mellan stjärnorna, men är beroende av att stjärnorna står i rätt positioner för att över huvud taget kunna röra sig. Om stjärnorna står fel faller de i ett slags dödsliknande dvala som inte bryts förrän positionerna är rätt igen. Det är detta som har hänt på jorden; deras gamla städer har förstörts av väder och vind eller sjunkit i havet, och där ligger Cthulhu och De stora gamla i dvala. Genom ett slags telepatiskt läckage från De stora gamlas drömmar har känsliga människor blivit medvetna om deras existens och skapat en sekt som tillber dem, men det är tveksamt om De stora gamla över huvud taget skulle bry sig om detta om de visste om det – det är lite som om myror skulle tillbe människor.

Cthulhu har missuppfattats som en vattenelementar, först av Francis T. Laney och senare av August Derleth, som systematiserade den kätterska elementarläran inom Cthulhu-mytologin genom att skapa eldvarelsen Cthugha som Lovecraft tydligen hade "glömt". Detta är givetvis rent nonsens. Cthulhu kommer från rymden och vattnet hindrar hans drömmar från att nå ut.

Färgen från rymden

I "The Colour out of Space" (1927) skapade Lovecraft det som kanske är den perfekta utomjordingen. Den går över huvud taget inte att förstå; den saknar fysisk existens som vi uppfattar den; vi vet inget om hur den uppfattar världen, hur den lever eller vad som är dess drivkrafter. Vi vet inte ens om den är intelligent. Det enda vi vet är att den är livsfarlig för människor.

Färgen kraschlandar, innesluten i en meteorit, på familjen Gardners gård utanför Arkham i juni 1882. En grupp forskare från Miskatonic University tar prover av meteoriten och finner att den har en mängd egendomliga kemiska och fysikaliska egenskaper. Den utstrålar värme, löser upp glas (och löses själv upp i kontakt med glas), är självlysande, formbar som lera, magnetisk och helt immun mot alla lösningsmedel, och den drar till sig åsknedslag. Till sist försvinner den av sig själv.

Kvar på gården finns den mystiska varelsen som med all sannolikhet var innesluten i det hålrum som forskarna råkar trycka hål på när de tar sina prover. Den bosätter sig i gårdens brunn och sprider sakta sitt inflytande. Djur och växter drabbas av märkliga missbildningar, blir spröda och grå och dör sedan. Fru Gardner blir vansinnig och måste hållas inlåst på vinden; sönerna försvinner en efter en. Till sist är bara herr Gardner kvar. När grannen Ammi kommer dit för att titta till honom är även han döende; av hans hustru finns bara en sönderfallande, grå styggelse kvar som inte borde kunna röra på sig men gör det ändå. Ammi blir vittne till hur den utomjordiska färgen väller upp ur brunnen på natten och försvinner upp i stjärnhimlen – men en liten trasa av den sjunker tillbaka till jorden igen. Sedan dess sprider sig den grå förödelsen runt Gardners gård sakta men säkert, och mer än 40 år senare är Ammi lättad över att hela dalen skall läggas under vatten för att skapa en ny reservoar åt Arkham. Berättaren konstaterar dock att han själv aldrig kommer att dricka kranvattnet i Arkham.

Mi-go eller svamparna från Yuggoth

Svamparna från Yuggoth dyker upp i "The Whisperer in Darkness" (1930). De är rosaaktiga, kräftdjursliknande varelser, upp till en och en halv meter långa, med flera ledade lemmar och stora membranliknande vingar. I stället för huvud har de en oval klump täckt med små, slingrande antenner. Kommunikation sker genom telepati (varvid antennerna ändrar färg), men de kan också imitera mänskliga röster, även om deras imitation har en brummande, surrande underton. Yuggoth (för mänskliga astronomer känd som Pluto) är inte deras hemplanet utan bara den himlakropp närmast jorden där de öppet etablerat en bas; i själva verket är de utspridda över hela det kända kosmos.

Till sin natur är mi-go mer växter än djur och deras struktur påminner mest om svampar, även om deras blod mest liknar klorofyll och de har ett säreget sätt att ta upp näring. En udda egenskap hos den materia de består av är att de inte fastnar på vanlig fotografisk film; det krävs specialfilm för att fotografera dem. Några, men inte alla, har förmågan att med sina vingar manipulera tid och rum på ett sådant sätt att de kan flyga genom rymden. I sitt vetenskapliga och teknologiska kunnande är de vida överlägsna människorna. Det tydligaste exemplet på detta är att de kan avlägsna människors hjärnor och hålla dem vid liv i särskilda metallcylindrar utrustade med apparatur för syn, hörsel och tal, för att underlätta transporter av dem genom interstellär rymd.

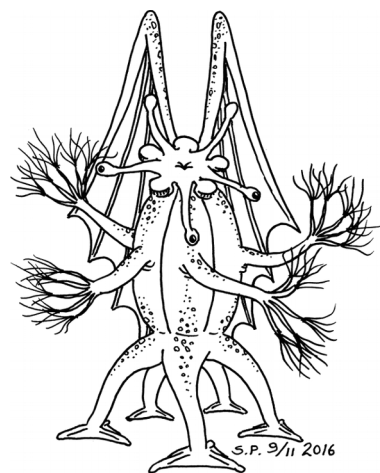
Mi-go har byggt utposter på avlägsna platser på jorden, såsom Himalaya och bergen i Vermont, för att utvinna metaller som de saknar på Yuggoth. "The Whisperer in Darkness" beskriver följderna av en typisk närkontakt mellan mi-go och människor.

De äldre varelserna

Benämningen "Elder Things" förekommer två gånger i "At the Mountains of Madness" (AtMoM; 1931) och det indikeras då att termen är hämtad från *Necronomicon*, men den term som berättaren Dyer använder mest är faktiskt "Old Ones". För att skilja dem från Cthulhu & Co kommer jag dock att använda "De äldre varelserna" som benämning.

De äldre varelserna förekommer i "At the Mountains of Madness" (1931), "The Shadow out of Time" (1934) och – utan vettig anledning eftersom de inte spelar någon som helst roll för handlingen – "The Dreams in the Witch House" (1932). Eftersom hela handlingen i AtMoM kretsar kring dem och utforskningen av deras ruinstad i Antarktis är de förmodligen de bäst beskrivna av Lovecrafts alla rymdvarelser. Lovecraft ritade till och med en liten skiss i sina anteckningar, och det är ett gott tecken på hans verbala gestaltsförmåga att illustratören Howard Brown, som illustrerade AtMoM åt *Astounding Stories* men som aldrig såg Lovecrafts skiss, exakt återger Lovecrafts bild av dem.

De äldre varelserna kom till jorden för evigheter sedan och byggde städer överallt, men allteftersom årmiljonerna gick övergav de sina städer en efter en tills bara deras huvudsakliga bosättning i Antarktis fanns kvar. De är ungefär två och en halv meter långa och skapta som tunnor, med en sjöstjärneliknande utväxt i vardera änden. Den övre "sjöstjärnan" fungerar som huvud och har små röda ögon längst ut på armarna. Andra, mindre armar i "sjöstjärnans" vinklar innehåller små munnar med vassa tänder. Den nedre "sjöstjärnan" har kraftigare armar som slutar i trekantiga

fötter. Runt tunn kroppens ekvator sitter fem armar som var och en grenar ut sig i fem tunnare armar vilka i sin tur grenar ut sig i fem tunna tentakler. Och så har de stora membranliknande vingar också. Kroppen är mörkgrå, vingarna något ljusare grå, stjöstjärnehuvudet är gulaktigt, fötterna grönaktiga. De äldre varelserna kan flyga och är utrustade med gälar; de tål kraftiga temperaturskiftningar och kan ligga i dvala praktiskt taget hur länge som helst. Till sin natur ligger de någonstans mitt emellan djur- och växtriket och har karakteristika av båda.

Dyer och Danforth, som utforskar ruinerna efter den gamla huvudbosättningen, lär sig mycket av deras historia genom att studera de "seriestrippar" som varelserna huggit in i väggarna i sina byggnader. De var övermänskligt skickliga i alla vetenskaper och allt liv på jorden härstammar från deras experiment. Männkligheten själv är med största sannolikhet, antyds det, ett laboriemisstag som tilläts utvecklas på egen hand i studiesyfte. De äldres viktigaste skapelse som också blev deras fall var shoggotherna – ett slags stora formlösa slemblobbar som kunde ändra form på kommando och som därför var utmärkt arbetskraft. Tyvärr utvecklade shoggotherna intelligens och utplånade i stort sett helt De äldres civilisation. Möjligen kan enstaka rester finnas kvar nere i havet.

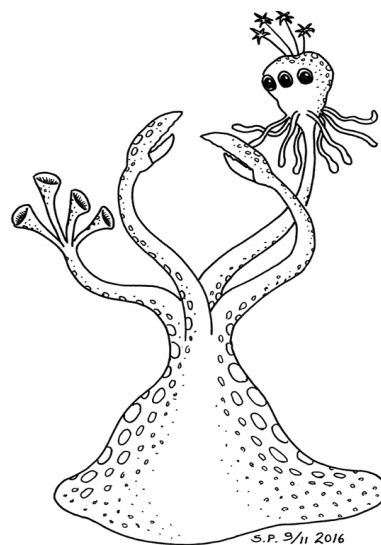
De äldres civilisation beskrivs som ett slags utopi där alla resurser fördelades så att alla fick det de behövde ("probably socialistic" sägs det). Religion hade man i stort sett avskaffat, men under civilisationens dekadenta fas riktades vissa pseudo-religiösa ritualer mot bergskedjan bortom staden (som Danforth och Dyer aldrig besöker), som man hyste en odefinierad fruktan för. Under flykten från staden får Danforth en skymt av det som finns bortom dessa berg – de riktiga Vansinnets berg – och tappar förståndet.

Det stora släktet/yithierna

Det stora släktet intar något av en särställning bland Lovecrafts rymdvarelser eftersom deras kroppar härstammar från jorden, men deras medvetanden kommer från planeten Yith. Namnet "Det stora släktet" har de fått eftersom de är ensamma om att ha knäckt tidsresandets gåta. Eftersom namnet är lite otympligt kommer jag att hänvisa till dem som "yithier". De förekommer i "The Shadow out of Time" (1935) och dyker upp i förbigående även i "The Challenge from Beyond" (1935), en stafettnovell som Lovecraft skrev tillsammans med C. L. Moore, A. Merritt, Robert E. Howard och Frank Belknap Long.

Yithierna har alltså förmågan att projicera sina medvetanden genom tid och rum till lämpliga kroppar, varvid mål kroppens eget medvetande skickas tillbaka till yithierns kropp – ett själsbyte, helt enkelt. Yithierna använder denna teknik för att studera olika epoker och lära sig mer om universum, men de har också använt den vid permanenta massflyttningar, som när de först kom till jorden från Yith, eller när de flydde in i framtiden till det skalbaggfolk som en dag kommer att efterträda männkligheten.

Till utseendet ser yithierna ut som väldiga, fjälliga, regnbågsskimrande koner, tre meter höga och tre meter i diameter vid basen. Från konens spets sticker fyra lemmar ut, vilka kan dras ihop till ingenting eller sträckas ut cirka tre meter. Två av dem är försedda med stora krabblänkande klor, en har fyra röda, trumpetliknande utskott i änden, och den fjärde slutar i ett oregelbundet, gulaktigt klot

utrustat med tre stora, mörka ögon. På krönet av detta huvud sitter fyra tunna, grå antenner med blomliknande utskott, och undertill sitter åtta grönaktiga antenner eller tentakler. Varelsen förflyttar sig på ett sätt som påminner om en snigels, genom att dra ihop och sträcka ut sin stora fot; den äter genom att inta halvflytande föda genom de trumpetliknande utskotten; och den använder de grönaktiga antennerna till finmotorik som t.ex. att hålla i en penna. Yithierna har i denna kropp bara två av de sinnen vi känner igen (syn och hörsel), men har tillgång till många andra som är okända för oss. De kommunicerar genom att skrapa eller klicka med klorna. De förökar sig genom ett slags frön eller sporer, men väljer sällan att göra detta eftersom de lever så länge (cirka 4000-5000 år).

Yithierna byggde stora städer i sten där de inhyste sina enorma bibliotek och arkiv, och hade en storslagen högteknologisk civilisation, men de blev så småningom utplånade av de utomjordiska, osynliga, polypliknande varelser som kommit till jorden före dem och som de själva trängde undan. Deras medvetanden undkom som tidigare nämnts genom att fly en masse in i framtiden.

Övriga

Förutom de ovan nämnda skymtar ett myller av rymdvarelser förbi, men de beskrivs aldrig. Enligt "Beyond the Wall of Sleep" finns det insektsfilosofer på Jupiters fjärde måne, och kung Kuranos i "Celephaïs" har under sina resor i rymden mött och kommunicerat med en intelligent violett gas. "The Whisperer in Darkness" nämner varelser från Neptunus och från de underjordiska grotterna i en mörk stjärna utanför galaxen, medan både Venus och Jupiters sjätte måne sägs vara befolkade i "The Shadow out of Time". "The Dream-Quest of Unknown Kadath" nämner både månbestar och katter från Saturnus, men eftersom den utspelar sig i en drömvärld har jag valt att inte ta upp dem.

Det är synd att Lovecraft aldrig berättade mer om dessa, men vi kan i alla fall glädja oss åt dem som finns.

Bokrecensioner

The Incorrigible av Harriet Dumont

The Incorrigible är en alldeles förtjusande liten bok som seglade in bland annan svenskskriven fantastik för ungefär två år sedan. Den är skriven av den mystiska Harriet Dumont, och på bokmässan förra året avslöjade Karin Wallner som till vardags är butikschef för sf-bokhandeln i Malmö att det var hon som låg bakom pseudonymen. Jag var nyfiken på boken redan från början, men med en ständigt växande bokhög är det först nu som jag har fått tid med det.

Handlingen är mycket enkel, men det hindrar den inte från att vara en på många sätt underhållande bok. Platsen för skådespelet är piratskeppet The Incorrigible med dess besättning som är som sprungen ur vilken piratmatinéfilm som helst, med undantag av att besättningen består av både män och kvinnor, att många av dem har övernaturliga krafter och att man nära kusten kan skåda drakar som då och då anfaller och bränner ner byar och städer. Och ni kan inte ana vad som händer på skeppet när de får med sig den enda överlevande från en av kuststäderna som anfallits av drakar.

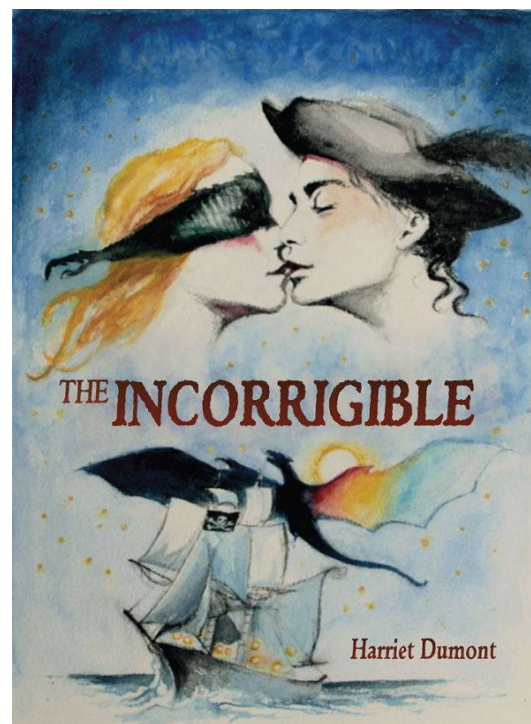
För att fortsätta med samma klippbetesspråkbruk: det som händer sedan kommer att chocka er. I alla fall om ni är pryda av er. The Incorrigible är nämligen inte bara en piratfantasyroman, det är i högsta grad en erotisk piratfantasyroman.

Det är också en välskriven och rolig erotisk piratfantasyroman. Sexet är vackert beskrivet, ibland lite eggande, ibland inte. Det är ofta fantasifullt och ibland även lite romantiskt, utan att för den saken skulle glida över till att bli en kärlekshistoria. Det är dessutom befriande pansexuellt. Kön är bara en detalj som för de flesta av piraterna inte är så viktigt.

Ska jag klaga lite så är det kanske att det lite väl mycket "vaniljsex", möjligheterna borde vara stora för all möjligt kinks på ett piratskepp. Dessutom borde Harriet Dumont komma ihåg Tjechovs ord om att geväret som hänger på väggen i början av berättelsen måste avfyras innan den är slut. Detta gäller även för niosvansade katter!

Och även om det som sagt är en underhållande bok så gör avsaknaden av något egentligt drama att den känns lite för lång. Med både pirater och drakar finns det utrymme för alla möjliga sorters äventyr, och jag kan bara hoppas att det kommer i uppföljaren som Harriet Dumont tydligen skriver på. För det här är en så välskriven och uppfriskande nedslag i den fantastiska litteraturen att man bara kan hoppas på fler erotiska piratfantasyromaner - gärna med tillägget äventyrliga.

- Patrik Centerwall

[*The Incorrigible*](#)

Kalldrag av Markus Sköld

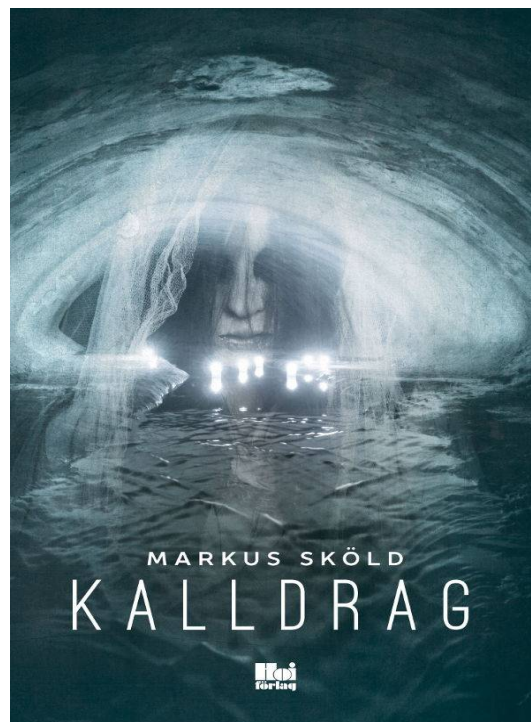
Upplägget är klassiskt — ung familj flyttar in i ett gammalt hus och snart sätter helvetet igång - men när det är så skickligt gjort tänker i alla fall jag inte klaga. Therese och John samt deras lilla dotter har flyttat till den lilla bruksorten Gränshammar (tydligen en fiktiv version av Hofors som författaren kommer ifrån). John är nybliven VD för stålbruket och Therese ska få en chans att "hitta sig själv". De bosätter sig i den gamla direktörsvillan som inte ligger så långt från en nerlagd gruva där det skedde ett brutalt mord på 50-talet. John jobbar alldeles för mycket och snart börjar Therese inse att de märkliga sakerna som sker i villan under inga omständigheter har några naturliga förklaringar.

Kalldrag är som jag redan har konstaterat en klassisk skräckberättelse, men det är en mycket välskriven historia som du dessutom snabbt kommer in i. Markus Sköld skriver såväl flyhänt som engagerande och du fastnar lätt i favoritsoffan med boken. Spänningen och obehaget byggs upp mycket skickligt. Markus kan dessutom den svåra konsten att inte berätta för mycket, vilket onekligen bidrar till att skapa den klaustrofobiska stämningen.

Jag kan verkligen rekommendera Kalldrag till alla skräckälskare, och jag kan intyga att den bitvis är riktigt obehaglig. Jag får erkänna att jag i unga år överkonsumerade skräck, och blir nu för tiden sällan rädd av vare sig skräckfilm eller rysliga böcker. Men när jag låg sent på kvällen och läste Kalldrag i sängen, i skenet av en liten ensam nattlampa, då kände jag att det blev för mycket och jag var tvungen att lägga ifrån mig boken.

Och hur konstigt det än låter i sammanhanget så är det verkligen ett gott betyg.

- Patrik Centerwall

[Kalldrag](#)

Med hjärtat i halsgropen av Elin Niklasson

Elin Niklassons debutroman *Med hjärtat i halsgropen* (Fantasi-förlaget 2015) börjar med att huvudpersonen bokstavligen har hjärtat i halsgropen precis som i bokens titel, med andra ord börjar den riktigt rafflande! Fjortonårige Tozan har precis stulit en amulett som i orätta händer kan bli ett fruktansvärt vapen, och han blir tvungen att lämna slottet, sitt hem. Vi får följa hans vandring genom en fientlig och realistiskt skildrad fantasyvärld och här upptäcker jag att jag saknar en karta i bokens början. Visserligen beskrivs väderstreck men det hade underlättat om det hade funnits en karta, nu känner jag mig lika vilsen som Tozan. Men jag tycker om att läsa om de kontraster som uppstår på Tozans färd som när han på sidan 45 kliver in i ett värdshus som är mycket smutsigt jämfört med slottets salar i det liv han tidigare haft. Detta gör boken levande och mycket intressant, i synnerhet som han får två följeslagare, ett par ungdomar som kanske är barn till hans fars fiender. Även Tozans minnen och tillbakablickar ger mörk ått berättelsen, eftersom de kontrasterar mot den bistra verkligheten som han befinner sig i. En annan sak som gör boken tänkvärd är det faktum att krig är tragiskt, inte heroiskt. Och eftersom boken har undertiteln *Trilogin om amuletten* är jag riktigt sugen på att läsa den spännande fortsättningen.

Denna fantasybok som främst passar tonåringar och yngre läsare är väldigt medryckande med fina personteckningar. Synd bara att språket inte är riktigt utvecklat, det förekommer en del kullerbyttor såsom på sidan 79 där Tozan "gick till sängs den kvällen" trots att han befinner sig utomhus vid en lägereld! Och ordet "coolt" känns väldigt malplacerat. Men boken är trots detta en nagelbitare med trovärdiga rollfigurer och välbeskrivna miljöer, och författaren Elin Niklasson var vid bokens tillkomst häpnadsväckande ung, endast 16 år! Så jag ser fram emot ett spännande författarskap med många läsvärda böcker och just denna bok får fyra fina medaljonger av fem!

- Sandra Petojevic

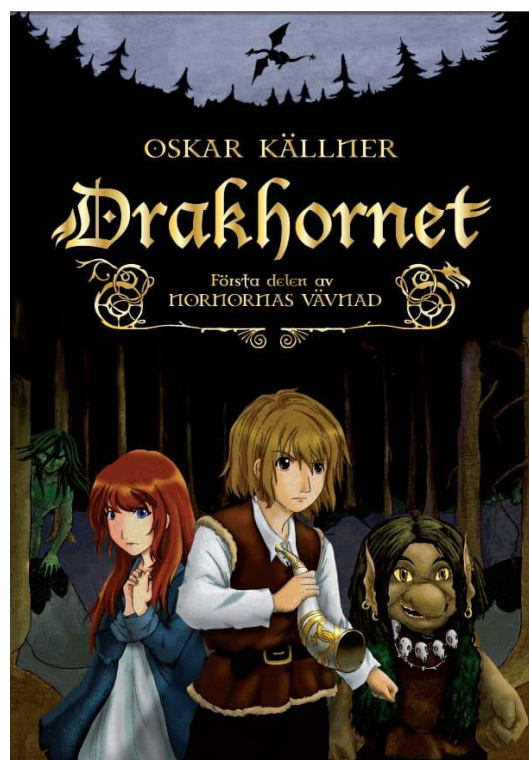

[Med hjärtat i halsgropen](#)

Drakhornet av Oskar Källner

Drakhornet av Oskar Källner (Fafner förlag 2015) är en mycket spännande fantasy som utspelas någonstans i Mellansverige i början av 1800-talet, i en värld som kunde ha varit skapad av konstnären John Bauer med troll, dryader, najader, älvor och andra varelser ur den svenska folktron. Berättelsens övergripande tema är människa kontra natur, och vi får följa stallpojken Erik som får bo hos kyrkoherde Agathon Kloos som inte riktigt verkar vara den han utger sig för att vara. Vi får även möta Hanna som är bortlovad till en äldre, osympatisk herre, pojken Waldemar som kan se märkliga fenomen, samt många andra intressanta karaktärer som driver handlingen framåt och som man saknar när boken är slut. Men som tur är finns det en fortsättning i nästa bok, eftersom "Drakhornet" är den första delen i sviten "Nornornas vävnad", något som jag är glad över eftersom man verkligen inte vill lämna denna fantastiska värld. En mycket rafflande och tänkvärd saga med suggestivt beskrivna miljöer och spännande kulturkrockar mellan människor och troll. Tyvärr innehåller versioner tryckta år 2014 och tidigare, interpunktionsfel, besynnerliga ordval och andra grammatiska lapsusar, vilket drar ner betyget på dem till en fyra. "Drakhornet" har fått en uppföljare vid namn "Skogens hjärta" som även den rekommenderas varmt.

- Sandra Petojevic

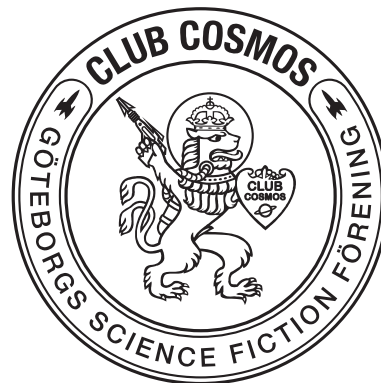

[Drakhornet](#)

Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy

Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening

Club Cosmos, grundad 1954, är Sveriges äldsta aktiva science fiction-förening. Klubben har ett sextiotial medlemmar och även om föreningen främst är inriktad mot litterär science fiction så diskuteras allt från film till radio och musik. Club Cosmos träffas den andra tisdagen i varje månad på puben The Rover i Göteborg. Förutom pubträffar ordnar föreningen bland annat picknickar i Slottsskogen, biobesök på science fiction-filmer och olika kongresser. På kongresserna hålls seminarier, föredrag, hedersgästtal, middag och auktioner. Club Cosmos är en förening för dem med ett brett intresse för science fiction och klubben är dessutom stolt sponsor till föreliggande novelltidskrift.

Web: <http://clubcosmos.net>

E-Post: info@clubcosmos.net

Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap

Mithlond är en förening för alla som är intresserade av J.R.R. Tolkiens magiska värld. Föreningen grundades 1981 och har idag ett sjuttiotial medlemmar. Det är en litterär vänskapsförening som samlar personer av alla olika åldrar och övertygelser kring ett gemensamt intresse för fantasy och Tolkien. Medlemmarna gestaltar karaktärer från Tolkiens värld som de själva valt. Alver, hobbitar, dvärgar, människor (och en och annan mer ljusskygg varelse) träffas och har trevligt tillsammans. Några gånger per år arrangerar Mithlond större fester (med banketter, dans och ceremonier). Den mer vardagliga verksamheten sker till stor del i mindre gillen för bl.a. språk, böcker, historia, hantverk, spel, musik, dans, mat och dryck. Aktiviteterna involverar allt ifrån djupdykningar i Midgårds historia till hantverksträffar vidare till bara lättsamt umgänge över kakor och te.

Web: <http://mithlond.se>

E-Post: lots@mithlond.se

Steampunk Göteborg – För de steampunkintresserade

Steampunk Göteborg är en ideell förening för alla er som är intresserade av ämnet. Oberoende av om ni är nybörjare utan en knapp aning om vad ni ger er in på, eller redan har byggt en egen ångdriven robottelefon, är alla välkomna.

Föreningen och dess medlemmar anordnar event, träffar och workshops för att främja den växande steampunk-kulturen i Göteborgsregionen samt skapa en social plattform där likasinnade kan träffas, dricka te och ha trevligt.

Web: <http://steampunkgbg.se>

E-Post: info@steampunkgbg.se

West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk

West Coast Trekkers, WCT, grundades 1996. Fyra gånger om året arrangerar WCT Star Treffar då de visar Star Trek-avsnitt eller långfilmer på bioduk. De har också boktreffar, pubkvällar och föredrag. På treffarna har WCT utlottningar av priser och de har även olika tävlingar i form av Fan Art (skapa Star Trek-konst i valfritt material) och kostymtävling (hemmasydd uniform eller annan klädsel som inspirerats av Star Trek).

Web: <http://www.trekkers.se>

Kalendarium

För mer informtion, se respektive arrangörs hemsida. Ändringar kan förekomma närsomhelst.

Datum	Evenemang	Arrangör
November 2016		
30/11	Bokgille	Mithlond
December 2016		
3/12	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
6/12	Ölkväll	Mithlond
13/12	Pubkväll	Club Cosmos
Januari 2017		
2/1	Ölkväll	Mithlond
7/1	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
10/1	Pubkväll	Club Cosmos
25/1	Bokgille	Mithlond
Februari 2017		
4/2	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
6/2	Ölkväll	Mithlond
14/2	Pubkväll	Club Cosmos
22/1	Bokgille	Mithlond
24/2	Årsmöte	Club Cosmos
Mars 2017		
4/3	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
6/3	Ölkväll	Mithlond
14/3	Pubkväll	Club Cosmos
29/3	Bokgille	Mithlond
April 2017		
1/4	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
4/4	Ölkväll	Mithlond
11/4	Pubkväll	Club Cosmos
26/4	Bokgille	Mithlond
Maj 2017		
2/5	Ölkväll	Mithlond
6/5	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
9/5	Pubkväll	Club Cosmos
31/5	Bokgille	Mithlond
Juni 2017		
3/6	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
6/6	Ölkväll	Mithlond
13/6	Pubkväll	Club Cosmos
25/6	Picknick	Club Cosmos
28/6	Bokgille	Mithlond

Planerar ni ett evenemang? Skicka e-post till info@clubcosmos.net och berätta.

Adjöss och tack för fisken

Slutet är nära — endast ett fåtal ord kvarstår av det här numret. Detta kanske kan få någon att gissa att nästa nummer handlar om världens undergång eller dystopier, men istället lyfter vi blicken och siktar på ämnet rymdfart. Äventyr i främmande galaxer — eller kanske uppfinandet av en antigravitationsmotor? Det får vi veta i vår när tredje numret landar på vår planet.

Vi vill även passa på att tacka läsarna för den positiva återkoppling (eller ”feedback” som det kallas i modern svenska) vi fått som driver oss att fortsätta. Vi ses i nästa nummer — genom tiden, mot rymden!

-Peter Bengtsson